

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 340 • CENA 41,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,67 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 250 SIT
5. oktobar 2002.

OSUJEĆENA OSVETA

★ DOK HOLIDEJ ★

340

Frenk Larami

OSUJEĆENA OSVETA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 340

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE GUNS OF GABRIEL

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. IX 2002.

Tržište: 5. X 2002.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE GUNS OF GABRIEL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Dok Holidej se bez žurbe ispeo na vrh uzvišice i pošao niz blagu padinu prema diližansi. Nakrivljena na stranu i nepomična kao da se okamenila, diližansa je izgledala nemoćno i žalosno kao ranjena životinja. Kada je Dok prišao bliže, lice vozara diližanse Viler se razvedrilo. Dve uzastopne nezgode, zbog kojih je morao da ostane na ovom mestu i pošalje poziv za pomoć, dovele su ga do očajanja, ali se posle nekoliko časova primirio i sada je dočekao zapadnjaka u boljem raspoloženju. Vozareva brada bila je bela od prašine, a očni kapci crveni od sunčevog sjaja i umora. Put od Čejena ovamo bio je dosta dug i naporan za tako starog čoveka, makar da se radilo o prekaljenom prerijskom vuku. Iako je prošlo više od jednog časa od kako nije izustio nijednu žalbu ili psovku, Dok je naslućivao da je to kod Viler više znak umora i pomirenosti, nego priznavanja poraza. No i njegove žalbe i grdnje u početku nisu bile nikada upućene nekoj određenoj osobi. Za tri dana, koliko je proveo u diližansi s Vilerom na vozarskom sedištu, zapadnjak je zaključio da je Viler obično gundalo, koje u tom gundanju donekle i uživa.

– Približava se olujá, Vilere – rekao je, obuhvatajući pogledom njihovo odmoriste, koje je sada izgledalo nešto

drugačije nego čas ranije kada je bio pošao u šetnju. Tokom te šetnje s druge strane brežuljka oblak prašine na južnoj strani postao je veći jer je prilično veliko krdo stoke naišlo putem za Gabrijel. No Dok nije očekivao da će se goniči krda ulogoriti neposredno pored njihovog prinudnog odmorišta.

Od jednog jačeg naleta vetra zalepršala je cerada od nepromočivog platna kojom je bio prekriven prtljažnik na zadnjem delu diližanse i kraj cerade oteo se iz Vilerovih ruku i ošinio starog čoveka po smežuranom licu. Zgrabivši razljučeno ceradu, Viler progunda:

– Zar mislite da sam slep, mister Holideje, i da ne vidim oblake?

– Stići će ovamo za desetak minuta – reče Dok i priđe da pomogne Vileru. Vezujući ceradu konopcem, dodao je: – Izgleda mi da će biti dobre kiše.

Viler je pažljivije namestio nekoliko sanduka, a onda skinuo s glave izgužvani šešir širokog oboda i otresao ga o butinu. – Najpre sedmicama prašina da se čovek uguši, a sada ćemo imati blato do guše – počeo je žalopojku. – Lud je svako ko se upetlja u ovaj posao. Bolje je ležati u hladovini, pa makar čovek jeo samo jednom dnevno.

Dok je ponovo pogledao kola i stvari koje su ležale pored njih. – Dobili smo društvo? – upita.

– Da. Goniče stoke Džeja Hervuda. Poznajem i većinu njegovih kauboja. Ne brinite, neće nam dosađivati jer Hervud bira ljude koje uzima. – Vozar začuta na tren pa primeti: – Trebalo bi negde smestiti konje.

Dok se obazre i pogledom potraži zgodno mesto gde bi se mogla smestiti dva preostala konja iz četvoroprežne zaprege. Ugledao je plitku jarugu neda-leko odatle, okruženu nizom mladog granatog drveća koje je dolju štitilo od naleta vetra. Naviknute na duga putovanja, životinje će verovatno zadovoljno dočekati promenu vremena, kao spas od prašine i vrućine, ali ih je ipak trebalo skloniti od udara oluje. Pokazao je dolju vozaru i ovaj zadovoljno klimnu glavom, povede konje u jarugu i tamo ih sveza. Kada se vratio, u logor je kao vetar dojahao Dejv Krejn, najmlađi gonič iz Hervudove ekipe, koji je uvek u sebi nosio želju za avanturama, što se odražavalo i na njegovom izgledu. Pokazao je rukom prema jugu i doviknuo Vileru:

– Hepe, dolazi nam oluja! Biće bolje da potražiš neki zaklon!

Viler ga je tobož namrgođeno pogledao i nešto promrmljao. Krejn sjaha i dočeka se na noge utegnute u iznošene farmerice, a onda obriša prašinu s lica. Iako nije poznavao zapadnjaka, osmehnuo mu se ljubazno i nastavio: – Uskoro će liti kao iz kabla.

Dok klimnu glavom. Mladić mu se na prvi pogled dopao. Bio je neiskusn ali se po njegovom otvorenom pogledu moglo zaključiti kako je spreman da gleda i upija ono što vidi. A takvi brzo uče.

Prema Vileru se očito odnosio s poštovanjem.

– Mogu li ti nešto pomoći, Hepe? – ponudio se vozaru, koji je još uvek pričvršćivao razne konopčice i kaišice, kako naleti kiše ne bi ovlažili unutrašnjost diližanse i njena lepa, tapacirana sedišta. – Biće divno pokisnuti. Prašina se tako uvukla u mene da imam utisak kako mi zglobovi počinju da škripe.

S juga se začula udaljena grmljavina i sva trojica pogledaše u crne oblake koji su se valjali nebom. Iz tog pravca, preko obližnjeg prevoja izjahala su dva konjanika i trkom se uputila prema logoru. Prvi od njih, za koga je Dok kasnije saznao da se zove Džoe Sovart, stariji od dvojice braće koji su radili u ekipi Džeja Hervuda, sjurio se u logor i zaustavio konja trzajem uzde, tako da je životinja ukopala noge u tle ispred samih kola i digla oblak prašine od kojeg Hep Viler nije mogao pobeći ni okretanjem glave na drugu stranu. Hepovo negodovanje zaglušio je dolazak drugog kauboja, mlađeg od dvojice braće, Lenija, koji je preleteo pogledom po prisutnima i neprijateljski odmerio zapadnjaka.

Videvši da je Krejn sjahao, dobacio mu je svadalački:

– Šta je? Misliš li da nas dvojica držimo celo krdo na okupu? – Govoreći to, sve vreme nije skidao pogled s Holideja.

Zapadnjak mirno izdrža njegov pogled. Za razliku od Krejna, Leni Sovart mu se nije svideo, a ni njegov brat, koji nije mogao da izdrži a da ne dobaci jetko:

– Jedni su lenjivci kao ti, Krejne, a drugi nakindureni kao da su na promeni u Čejenu. – Aludirao je time na Holideja. – Takve još manje volim – dodao je.

– Nećete dobiti grbu od malo jahanja odvratiti Krejn. – Uostalom, stoka je već zbrinuta.

– Da, ali s dolaskom oluje treba je poticati u lagani hod da ne bi krenula u stampedo – brecnu se Leni Sovart. – Zato kreći, a oni koji ne moraju neka ostanu u diližansi.

Holidej se namerno napravio da nije čuo njihove primedbe, znajući da nasrtljivce prezir pogađa više od bilo kakvog odgovora. Digao je pogled ka nebu. Vetar je postajao sve hladniji. Prišao je diližansi i uzevši iz nje ogrtač, prebacio ga preko ramena. Onda se okrenuo prema vetru, kao da se prepušta njegovim hladnim dodirima, svestan kretanja ljudi oko sebe, a ipak udaljen od njih, kao da ga od njihovih postupaka, reči i razmišljanja deli visok, neprobojan zid. Hepa Vilera upoznao je tokom putovanja, ali ostali su mu bili potpuno strani. Našao se ovde igrom sudbine, jer se tokom putovanja točak diližanse dvaput slomio. Prvi put je Viler namesio rezervni točak, ali pri ponovljenoj nezgodi ostao je bespomoćan. Po pomoć su u Gabrijel na zaprežnim konjima poslala dva putnika i čekajući ovde s vozačem Dok se pitao kuda će ga to putovanje odvesti.

Prve kapi kiše poprskale su ga po licu, ali on je znao da je do punog zama-ha nevremena ostalo još desetak minuta. Nije bilo potrebno žuriti, a nije se imalo ni kuda.

– Šta je ono, dovraga?

To glasno izgovoreno pitanje navelo je zapadnjaka da se okrene. Video je Džoa i Lenija Sovarta još uvek u sedlima, dok je mladi Krejn rasedlavao svog konja. Dok pogleda u smeru u kome su gledala i braća Sovart i opazi jednog koji se približavao sa severa. Ispod škripavih točkova dizali su se gusti oblaci prašine. Na vozačkom sedištu, nagnuta napred kao da se opire naletu vetra, sedela je neverovatno stara žena, čije je lice, kada je zategla vođice i zaustavila kola, ličilo na mrežu bora, nezdrave žućkastoblede kože i bradavičastih izraslina. Njene tamne, duboko usađene oči pažljivo su obuhvatile ljude okupljene oko diližanse, ali se na njenom licu nije videlo ostavlja li to na nju neki utisak.

– Ko si ti, dođavola? – upita je Džoe Sovart.

– Ja sam jedna stara žena.

Džoe kratko pogleda brata i osmehnu se:

– To i sam vidim. Mora biti da si starija i od Metuzalema. Odakle li samo dolaziš, verovatno s neke gomile smeća?

Staričin izraz lica nije se promenio, ali je njen pogled i dalje šetao po prisutnima, kao da nešto istražuje. Onda je progovorila dubokim, rapavim glasom:

– Dolazim iz Gabrijela. Preda mnom je dug put i imam vrlo malo hrane.

Džoe se bezočno nasmeja:

– Izbacili su te iz grada zbog tvog smrada, matora?

Starica okrenu glavu ka njemu i njen pogled se kao koplje zario u Džoa. Nije ništa rekla, ali se Džoe Sovart nelagodno uzvrpoljio.

– Ostavi je na miru – umeša se Dejv Krejn. – Nije nikome učinila ništa nažao, a na njoj vidiš da je bolesna.

– Bolesna? – podsmehnu se Džoe. – Zar ne osećaš da zaudara na viski?

Hep Viler je u međuvremenu zadigao ceradu na prtljažniku i iz jednog sanduka izvadio nešto namirnica. Leni Sovart ga je tmurno gledao, ali nije rekao ništa. Holidej je prišao i dodirom ruke uklonio Krejna s puta. Prišao je dvokolici i netremice se zagledao u staričino naborano lice. Onda je progovorio:

– Približava se nepogoda, gospodo. Mislim da bi bilo pametno ako biste sišli s kola i sklonili se u našu diližansu. Mi ćemo se pobrinuti za vašeg konja.

Starica se zagleda u zapadnjaka i dugo ga je ćutke gledala u oči pre nego što je odmahнула glavom:

– Ne. Moram da nastavim put. Ne plašim se nepogode. Od nje mi ništa neće biti, jer sam sazdana od vetra, kiše i sunca.

Džoe Sovart se zablenu u nju:

– Šta to znači?

Starica se napravila da nije čula njegovo pitanje. Gledajući zapadnjaku preko ramena, neko je vreme pažljivo posmatrала Dejva Krejna pre nego što je ispružila koščatu ruku i dugačkim suvim prstom pozvala mladića da joj priđe. Krejn je u nedoumici gledao Holideja i pošto Dok ništa nije rekao na njegov upitni pogled, kolebljivo je pošao prema kolima.

Uzevši ga za ruku, stara žena mu je otvorila šaku i pogledavši linije na dlanu, njenim se licem razlio osmeh:

– Ova zemlja je stvorena za mlade ljude. Moraš uvek biti čvrst, pošten i

otvoren. Ugojeno štene lizaće ti ruku, a mršavo i neuhranjeno nasrnuće da te ujede.

Osetivši da je stisak njene ruke popustio, mladić povuče ruku k sebi, zbunjelog izraza lica. S juga se čula grmljavina, bliža nego nekoliko minuta ranije. Starica pogleda zapadnjaka u oči i ponovo se osmehnu.

– Traži i naći ćeš – promrmljala je jedva čujno. – Ničiji put nije do kraja put usamljenika. Sve se menja.

Odgurnut u stranu od Hepa Vileru, koji je paket sa spakovanim namirnicama stavio iza sedišta staričinih kola, Džoe Sovart je nešto progundao pa nestrpljivo rekao:

– Kakvo je sad ovo benavljenje? Nemamo vremena da slušamo takve budalaštine. Moramo se pobrinuti za stoku.

Žena nije obratila pažnju na njegove reči. Obratila se Hepu Vileru:

– Doživeo si mnogo dana i mnogo noći. Ali još uvek ima vremena.

Hep se udaljio od kola s izrazom nelagodnosti na licu, a Džoe Sovart opsova glasno. Starica je konačno pogledala Lenija Sovarta i pošto dugo nije skidala pogled s njegovog lica, njene oči su čudno zasijale i ona zavrte glavom. Leni je samo stisnuo usne, a staričin pogled prešao je na Džoa i zadržao se na njemu isto toliko dugo i studiozno, sve dok njene oči nisu izgubile nešto od svoga sjaja i utonule dublje u izborano, suvo-njavo lice.

– Ponekad neki ljudi, da bi uništili žetvu... – odjeknu njen glas jače nego ranije. Munja sevnu, začu se grmljavina koja priguši nastavak njene rečenice.

Vetar dunu jače i zaleprša peševima njenog izvecalog kaputa. Kao da to ne primećuje, starica nastavi razgovetnije: – Rođeni su neki koji nije trebalo da se rode.

Lice Džoa Sovarta je pocrvenelo i on besno iskolači oči:

– Matora vrano, šta misliš da si ti uopšte?

– Ponešto ne bi trebalo da se desi – pogledala je prkosno nabusitog Sovarta.

Džoe izusti gadnu psovku kroz stisnute zube i priđe bliže kolima. – Zaveži, stara veštice! – prasnuo je. – Neću to da trpim ni od tebe ni od bilo koga.

– Smrt će zalepršati svojim crnim krilima i svi će se radovati – nastavila je proročkim glasom stara žena. Ovaj put Džoe je podbo konja i stigavši do kola pružio ruku da uhvati staricu. Ali pre nego što je njegova ruka stigla da je se dočepa, između nje i Sovarta našao se zapadnjak i tihim ali odlučnim glasom obratio se nasilniku:

– Pustite je na miru.

Džoe je trgao vođice i naglo okrenuo konja tako da je glava životinje poletela prema zapadnjakovoj glavi. Dok podiže ruku da bi se zaštitio od mogućeg udara, a onda je zgrabio uzde i pljesnuo konja po gubici. Uplašena životinja se trгла i uspravila na zadnje noge, pa je Džoe Sovart, zamalo izbačen iz sedla, jedva uspeo da je umiri, a onda se bacio na zapadnjaka.

Dok ga je prihvatio obema rukama i prebacivši ga preko ramena, tresnuo ga o zemlju. Njegov brat Leni preteći je promumlao i zakoračio prema Doku, ali je njegovu nameru sprečio Hep Viler uz

pomoć mladog Krejna. Uzbudjenim glasom Krejn reče:

– Žena nije učinila nikakvo zlo.

Džoe Sovart je ustao, otresao prašinu s ruku i ponovo jurnuo na Doka. Ovaj ga je opet dočekaobema rukama. Zgrabivši ga za ramena dodao je njegovom nasrtaju dodatno ubrzanje i ponovo ga odbacio daleko od sebe. Sada Leni nije izdržao. Odgurnuo je Krejna i Vilera u stranu i ustremio se na Holideja. U tom trenutku njegov brat se pridigao lica modrog od besa. Ruka mu se našla na dršci revolvera, ali Dok ga je preduhitrio i potegavši pištolj uperio ga u njega pre nego što je Džoe svoj izvukao iz futrole. Izraz neverice pojavio se na Sovartovom licu, a ruka mu se kao zaleđena zaustavila u pola pokreta. Dok se udaljio od staričinih kola i opazio kako je Leni u tom trenutku pružio ruku ka svom oružju. Uperio je cev revolvera prema njemu i Leni je zastao kao skamenjen.

– Nije neophodno da ovo teramo dalje – rekao je zapadnjak hladno.

– I bolje! – dopuni ga Viler, stojeći pored diližanse.

Braća Sovart pogledaše prema njemu i ugledaše Hepovu dvocevku uperenu u njih. Dejv Krejn stajao je po strani, nepomično, zabrinutog lica i ruku oslonjenih na bokove.

Kiša je počela jače da pada i starica je sa izrazom osobe udaljene od svega što se događa oko nje, pritegla vođice jednoprega i glave dignute prema tamnom nebu rekla sablasnim glasom:

– Put je za neke dug, ali za neke će biti kratak.

Rekavši to, poterala je konja i jednogreg se udaljio.

Džoe Sovart je ustao i obrisao desnu ruku o košulju. Besno je odmerio zapadnjaka: – Ovo nije kraj, mister, budite sigurni u to!

– Treba da se pobrinete za stoku – odgovori Dok – inače nećete dobiti platu.

Leni Sovart stajao je nekoliko koraka dalje, razmaknutih nogu a na njegovom izduženom licu jasno se odražavala unutrašnja duševna borba. Najzad je klimnuo glavom prema zapadnjaku i rekao:

– Kada budemo isplaćeni opet ćemo se videti, mister!

– Kako god želite.

Leni potera brata prema konju. Džoe je mrgodno gledao Doka, ali se na ponovljeni bratovljev pritisak okrenuo i uzjahao. Našavši se i sam u sedlu, Leni se okrenu i dobaci Krejnu:

– Džoe će paziti na desnu stranu, ja ću biti pozadi, a ti pripazi na levu stranu, Krejne.

Mladić ih isprati pogledom, a onda umorno odmahnu rukama. Viler je odložio dvocevku u diližansu i uzrujano rekao:

– Treba pripaziti na njih, mister Holideje!

Dok klimnu glavom u znak da se slaže s njim. Krejn pojaha i uputi se prema svojoj strani krda, ispraćen Dokovim pogledom. Starica je do tog trenutka već stigla do prevoja padine i tu usporila vožnju. Sedela je potpuno ukočeno, s nekim čudnim osmehom na izbornom licu. Kiša je padala sve jače, a

grmljavina uz blesak munja potresala je nebo.

Stisnutih usana, Viler je netremice zurio u smeru kojim je otišla starica. Brižne misli kovitlale su mu se glavom i u jednom trenutku osetio je hladne žmarce u kičmi. S naporom je odagnao misli o njenim čudnim rečima i da bi sve definitivno zaboravio, koncentrisao se na vezivanje cerade, a onda požurio u unutrašnjost diližanse, zaklonivši se od kiše.

*

Vetar je počeo da šiba, a crno namršteno nebo odagnalo je dnevnu svetlost iz ravnice pod sobom. Holidej je iz diližanse posmatrao levu stranu krda, koliko je to pri slaboj svetlosti bilo moguće, očekujući da vidi kako će se Dejv Krejn u toj situaciji iskazati. Nije video braću Sovart, ali je bio uveren da oni više ne misle o njemu, jer su bili obuzeti nepogodom koja ih je šibala, a isto toliko i blatom i kliskim terenom koji je jako otežavao kretanje njihovih konja.

Krdo se neprekidno kretalo u krug oko logora, a povremeno se događalo da poneko uplašeno grlo iskoči iz gomile. Krejn je neke od njih uspeo da vrati u krdo, ali nekoliko ih je promaklo i uputilo se u obližnje jaruge. Krejn nije načinio tu grešku da napusti svoje mesto kako bi ih pokušao da vrati. Po ovom vremenu ta usamljena grla neće pobeći daleko, sem ako se ne desi da celo krdo krene u stampedo. Tada bi bio potreban ceo dan, a možda i dva da se stoka ponovo okupi, a pošto je grad

Gabrijel bio dosta blizu, Krejn očigledno nije želeo da rizikuje da se to desi i zato je ostao na svom mestu.

Oluja je bila snažna, ali, zaključio je Dok, baš zbog toga nije mogla dugo trajati.

Pokazalo se da je njegova pretpostavka bila tačna. Brzo kako je naišla, oluja se i završila. Tama se digla i sivkasta svetlost pokazala je krdo uznemireno, ali još na okupu. Mukama je bio kraj i Krejn, moka i blatnjav, dojahao je do njihovog logora.

U želji da se razmrda i da pomogne tom mladiću, Dok mu reče:

– Nekoliko goveda je prošlo ovuda. Ako mi pozajmite vašeg konja ja ću ih vratiti umesto vas. Vi ostanite ovde s Hepom. Mislim da je opasnost prošla.

Premoren od napora, mladi kauboj nije imao snage da se usprotivi. Sjahao je i pružio vođice zapadnjaku, koji se vinuo u sedlo. Bio je zadovoljan što je ovaj visoki, stasiti, odlučni čovek preuzeo njegovu obavezu, jer je znao da se na njega može osloniti.

Zapadnjak je stigao do klizave padine, pojahao uz nju i prešavši vrh, krenuo nizbrdo ka maloj dolji. Tu, daleko od logora, posle prohujale nepogode, predeo je bio pritisnut grobnom tišinom, a tama još nije izbledela. Dok nastavi da jaše, zaobilazeći oborena stabla i razbacano stenje. Plitki potočići koji su se slivali kosinom činili su put kliskim i opasnim. Dok zaključio da će biti vrlo teško naći trag tri odbegla govečeta. Stigao je do kraja dolje i već je bio spreman da se vrati, računajući da će se Hervud morati pomiriti s gubitkom tri grla, ali je ždrebac pod njim od-

jednom zastao, uzvrpoljio se i dignuvši glavu uplašeno frknuo.

Dok potapša konja po vratu i umiriga blagim rečima. Konj se primirio, ali je i dalje podrhtavao pod jahačem. Zapadnjak tada shvati da je nešto nesvakidašnje na pomolu, nešto što se pametnoj životinji nije dopadalo ili što nije razumela. Pažljivo se osvrnuo oko sebe i konačno, na vrhu obližnje padine, ugledao jednu tamnu siluetu. U početku mu je ličila na ogromnog pauka, okrenutog nogama nagore, ali je odmah zatim razabrao da su to prevrnuti kola one neobične starice. Sjahao je i pohitao uz klizavu padinu. Dvaput se okliznuo i dočekao na ruke, ali je ipak za nepun minut stigao do prevrnutih kola.

Trebalo mu je samo nekoliko sekundi da pogledom pronađe staricu. Ležala je na tlu, lica duboko zagnjurenog u žitku blatnjavu kašu. Dok ju je povukao i izvukao iz blata. Ispravivši posle toga laka kola, položio ju je na slomljeno vozarsko sedište. Tek tada je opazio krv na njenom vratu i usahljelim grudima. Opipao joj je puls ali pod prstima nije osetio otkucaje. Uspravivši je, primetio je da je rana na vratu bila prouzrokovana kuršumom, ispaljenim iz neposredne blizine.

Spustivši je ponovo na vozarsko sedište, Dok ustuknu zbunjen. On i Hep sedeli su za vreme oluje u diližansi, a Dejv Krejn jahao je levom stranom krda. Braća Sovart jahali su suprotnom stranom. Prema tome, oni su bili bliži ovom delu terena kada je nastupila oluja.

Zapadnjak je temeljito pretražio teren. Ako je i bilo tragova kopita, plaha

kiša ih je zbrisala. Od hujanja vetra i grmljavine prasak revelverskog hica morao je ostati nezapažen. Vratio se do kola, podigao staričino telo i odneo ga do konja. Prebacivši ga preko konjskih leđa, popeo se u sedlo i polako pojahao prema uzvišenju iznad logora.

Kada je Hep Viler ugledao staričin leš prošli su ga hladni žmarci.

– Znao sam da će se nešto desiti, mister Holideje! – vrteo je u neverici glavom. – To nije bila nepogoda nego pakao!

Zapadnjak pažljivo namesti telo uz točak diližanse, a onda skide šal sa staričinog vrata. Vozar priguši krik u grlu.

– Ubijena! – izustio je. – Ko je, za ime Božje, mogao tako nešto da uradi?

– To je ono što ćemo morati da saznamo – odvrati Dok. – U svakom slučaju, to nije učinio nijedan od nas dvojice, a siguran sam da nije ni Krejn. – Namestio je staričinu haljinu što je bolje mogao i pogledao na drugu stranu logorišta. Na prevoju obližnjeg uzvišenja pojavio se Dejv Krejn i polako se uputio k njima. Došavši do kola, skinuo je mokr šešir i počeo da otresa vodu s njega. – Ne bih želeo da me skoro opet zadesi ovako nešto – rekao je. – Šta mislite, besne li ovde često takve nepogode?

Dok ne odgovori. Stajao je naslonjen na bok diližanse i zamišljeno zurio ka prostranoj dolji u kojoj su sada Hervudova goveda stajala mirno okupljena.

– Jeste li videli Džoa? – upita Leni Sovart, koji je upravo pristigao i počeo se nervozno osvrutati oko sebe.

Viler pogleda zapadnjaka i Leniju nije promaklo da se na izboranom vozarevom licu pojavio izraz zabrinutosti. Na-

mrštio se tako da su mu se obrve skoro sastavile. – Šta je? – upita nabusito. – Šta se dogodilo ovde?

Holidej pokretom glave pokaza prema prednjem delu diližanse gde je, bleđ u licu, stajao Krejn i tresao se od uzbuđenja, zureći u staričino telo. Dok je netremice posmatrao Lenija Sovarta i zaključio da je ovaj iskreno iznenađen onim što je video. Prišao mu je bliže i rekao:

– Našao sam je u jednoj maloj dolji pored koje je verovatno prošlo vaše krdo. Kola su bila prevrnuti a konja nisam video.

Sovartovo lice se smrklo:

– I tako ste vas trojica napravili neku svoju računicu, je li?

– Nije bitno kakvu smo računicu napravili nego to da tvog brata nema ovde i da je ova žena mrtva – reče mu Viler. – Šta ti zaključuješ iz toga?

Dok se umeša:

– Nema smisla da bilo ko od nas prebrzo donosi zaključke! Svetlost je sve bolja i uskoro će biti toliko vidno da ćemo svi moći da pažljivije razgledamo okolinu. Mada ne očekujem da je onaj koji ju je ubio ostavio neke tragove.

– Nas je ovde samo petorica – umeša se opet vozar diližanse. – Mister Holidej i ja bili smo zajedno, a i Krejn je bio u blizini, tako da znamo da to nije učinio nijedan od nas. Što se mene tiče, ja nisam ni izlazio iz kola, što se lako može ustanoviti jer sam sasvim suv. Ostajete, znači ti, Sovarte, i tvoj brat koji je ionako hteo da se osveti starici pre nego što je naišla oluja.

Leni Sovart besno odmeri Vilera, a onda dreknu:

– Reci jasnije šta imaš na umu, starče!

Vozar se neustrašivo isprsi.

– Samo iznosim činjenice, Sovarte. A ti kaži šta hoćeš i kako hoćeš.

– Ma, slušaj ti, vrag te odneo... – Leni Sovart se maši revolvera, ali se u istom trenutku našao pred uperenom cevi zapadnjakovog kolta. Ruka mu ostade ukočena, a mršavo lice iskrivi mu grč mržnje.

– Niko od nas ne zna još ništa – progovori Dok – i verovatno neće ni znati dok se vaš brat ne vrati, Sovarte. Zato ostavimo se preranih zaključaka.

– Neću dopustiti da mi neka bradata hulja...

– Bilo bi bolje da svi stišamo strasti – nastavi Dok smireno. Tek tada je video da i Viler drži pušku u ruci. Pošto je Leni Sovart sklonio ruku od drške oružja i Dok vrati kolt u futrolu, pa reče Krejnu da uzme lopatu i pozva starog vozara da mu pomogne. Zajedno su podigli staričino telo i odneli ga do jednog proplanka okruženog visokim drvećem.

*

U blizini polomljenih staričinih kola nije bilo nikakvih tragova. Krejn je jašući načinio širok krug oko dolje, a Dok i Leni Sovart ostali su u blizini dvokolica, obojica ozbiljni i ćutljivi, svaki obuzet svojim mislima.

– Svako je mogao proći ovuda, mister – započe Leni razgovor. – Džoe to nije učinio. Sve vreme je bio sa mnom,

kao što ste vi bili s Hepom Vilerom. Može biti da je Krejn...

– U toku nepogode ni trenutka nisam gubio Krejna iz vida. Sem toga, on nije imao ni razloga da ubije staricu. Čist je kao i Viler i ja.

Leni Sovart ga besno pogleda:

– Slušajte me dobro, mister! Džoe je tu negde i verovatno traži odbegla goveda. Samo se vi koškajte s njim i sa mnom i dajem vam reč da ćete zažaliti zbog toga!

– Želim samo da saznam istinu, Sovarte. I sve dok to ne saznamo neće niko napustiti ovo mesto!

Rekavši to, Dok se okrenu i uputi tamo gde je Krejn konačno zastao, lica orošenog znojem. Videvši da zapadnjak prilazi, mladić zavrte glavom i promrmlja: – Ovo je prava zagonetka.

Dok ga pogleda, pa naglo reče:

– Vрати se nazad i ostani s Hepom.

Sovart je već stigao blizu njih. Krejn nervozno liznu usne i povuče konja malo unazad.

– A šta ćete vi da radite, mister Holideje? – upita.

– Ti ćeš mi dati tvog konja, pa ću još malo osmotriti okolinu.

Krejn bez reči sjaha i Dok se vinu u sedlo, a onda odjaha duž plitke dolje. Sovart se pridruži Krejnu i promrmlja:

– Ako naletiš na mog brata drži gubicu zatvorenu, Krejne. Niko ne sme da mu kaže ništa što nema veze s istinom.

Krejn izdrža Sovartov ljutiti pogled, pa se okrenu i pođe prema logoru, gde je Viler izbacivao vodu iz nabora cerade.

Prošlo je desetak minuta pre nego što se zapadnjak pojavio na rubu padine,

goneći pred sobom četiri govečeta, koja ugledavši krdo, potrčase prema njemu. Dok polako dojaha do logora i sjahavši, dobaci uzde Krejnu baš u trenutku kada je Leni Sovart izbio na vrh naspramnog uzvišenja i poterao konja prema njima. Došavši do logora, vezao je konja za bok tovarnih kola i seo na jedan široki kamen. Za to vreme Viler je zapalio vatru i počeo da priprema kafu, zadovoljan što je u svojim zalihamu u diližansi imao nešto rezervi hrane i kafe. Dok sede na čebe pored diližanse i pripali cigaru, dok je Krejn sedeo pored teretnih kola, suprotno od Sovarta, sklanjajući mu se s puta.

Miris kafe počeo se širiti proplankom kada su na topot kopita koji se čuo sa zapada Leni Sovart i Krejn podigli glave. Na vidiku se pojavio jedan konjanik, terajući konja laganim kasom. Sovart skoči i lice mu zasja od radosti, ali se, trenutak kasnije, kada mu se Krejn pridružio, ponovo smračilo.

– Mister Hervud – konstatovao je Krejn.

Leni iskorači malo napred s napetim izrazom na licu. Holidej je pogledao u pravcu odakle se konjanik približavao i ugledao drugog konja koji je išao vezan za Hervudovog ždrepcu. Preko sedla na njemu bilo je prebačeno ljudsko telo. Nije bilo nikakve sumnje o kome se radi. Uprkos blatu na odeći svi su odmah prepoznali Džoe Sovarta.

Leni potmulo kriknu i potrča napred, kližući se po blatnjavom tlu. Džej Hervud ga je video kako dolazi i zategao je vodice. Leni stiže do njega, pritrča do boka vođenog konja i diže mrtvačevu glavu. Iz grla mu se oteo prodoran jauk,

a onda je on podigao glavu i otrovnim poglednom odmerio zapadnjaka.

Videvši diližansu i Vilera, koga je poznavao, a pored njega i jednog nepoznatog džentlmena, Hervud tiho reče:

– Našao sam ga tamo pored potoka, Leni. Ležao je licem zagnjuren u vodu.

Samrtnički bled u licu, Leni je s naporom skinuo telo svog brata sa sedla i lagano ga položio na tle. U međuvremenu do konja su stigli i ostali i Dok ugleda gadnu ranu koja je zjapila na truhu Džoe Sovarta. Košulja mrtvaca bila je poderana, kao da su je kidale ogromne kandže.

– Džoe! Džoe! – Leni je kleknuo pored brata i drhtavom rukom uklonio pramen mokre kose s njegovog belog lica.

– Mrtav je, Leni – obrati mu se Hervud. – To sam odmah proverio. Može li neko da mi kaže šta se desilo?

Leni Sovart polako ustade. Stao je kao skamenjen, zureći u mrtvo bratovljevo telo, a onda se okrenuo i iz grla mu se ote očajničko stenjanje. – Kažete da ste ga našli pored potoka, Hervude? – Leni se okrenu prema Holideju i ruka mu zgrabi dršku revolvera.

Mada je u očima Leni Sovarta pročitao paklenu mržnju, Dok nije ni pokušao da se maši svog kolta.

– Samo ti si bio dole kod potoka kada si tražio stoku – prosikta Leni, obraćajući se zapadnjaku. – Išao si tamo da nađeš Džoa i da ga ubiješ!

Džej Hervud ljutito prekide Lenijev izliv gneva:

– Leni, pusti to sada. Ne znam šta se desilo i ne želim da u mojoj ekipi bu-

de još mrtvih. Moram da oteram stoku u Gabrijel.

– Zaveži! – zaurla Leni. Sada je već držao revolver uperen u Holideja, ali ovog to izgleda nije ni najmanje zabrinjavalo. Sasvim mirnim, skoro nezainteresovanim tonom on je progovorio:

– Od trenutka kad sam se rastao s vama, Sovarte, bio sam u neposrednoj blizini. Mogli ste me pratiti pogledom ako ste hteli.

– Pre toga, proklet da si! – nastavio je da urla Leni. – To se desilo pre toga! Pošao si da tražiš goveda na Krejnovom konju, a onda si se vratio noseći onu staru vešticu. Koga si sem nje sreo, Holideje? Ja tvrdim da si sreo mog brata i ubio ga!

Dok je ne trepnuvši izdržao pogled Lenijevih užarenih očiju. Video je kada je Džej Hervud izvukao revolver iz futrole i dodao:

– Sovarte, ja nisam imao nikakvog razloga da ubijem tvog brata.

Leni se isprsi, mašući izbezumljeno revolverom.

– Nisi imao razloga? A ono što ti je Džoe rekao da će s tobom biti svršeno čim budemo oterali stoku u Gabrijel? Bojao si ga se, Holideje. Džoe bi te sreo. Izrešetao bi te kao mrcinu!

Zapadnjak polako odmahnu glavom:

– On protiv mene ne bi imao nikakve šanse, Sovarte. Ja to sigurno znam i zato nisam imao razloga da ga ubijem.

U tom trenutku, nagnuvši se u sedlu, Džej Hervud zamahnu revolverom i spusti njegovu dršku na Lenijevu glavu. Ovaj zastenja i opali, ali je tane bezopasno prosviralo pored zapadnjakove

glave. Onda se Leni skljoka na zemlju i ostade nepomičan.

Dok podiže pogled ka rančeru. – Hvala – reče kratko.

Hervud vrati revolver u futrolu. – Nema na čemu, mister...

– Holidej. Dok Holidej.

– Drago mi je. Ja sam Džej Hervud, vlasnik ovog krda. Kao što rekoh, ne volim da se u mojoj ekipi puca i zato ću za svaki slučaj pokupiti oružje. Posle ćemo utvrditi šta se desilo. Dajte mi njegov revolver. Krejne, daj mi i tvoj.

Mladić poslušno pride i podiže kolt iz blata i doda ga rančeru, a onda mu pruži i svoj. Hervud gurnu oba u bisage, a zatim pruži ruku prema zapadnjaku. Ovaj podiže obrvu i odmahnu glavom:

– Moj revolver ostaje kod mene.

– Mister Holidej je moj putnik – javi se Viler – i ja garantujem za njega.

– Dobro, kad ti tako kažeš, Hepe. – Hervud uzdahnu. – Nimalo mi se ne sviđa ovo što se desilo. Mnogo puta sam gonio stoku na pijacu, ali nikada nisam imao nepravilike s ljudima. – Pogleda Vileru i upita ga: – Otkud ti ovde sa tvojim galijom? I šta je to Leni pričao da su Džoe i ovaj gospodin potezali oružje jedan na drugoga?

Viler mu ispriča o staričinom dolasku i njenim primedbama na račun Džoe Sovarta, te kako se posle toga Holidej svojom intervencijom zamerio Džoe Sovartu.

– Sovart je nasrnuo na njega – nastavio je – i prilično se loše proveo. Pretpostavljam da je onda zaključio kako se može revanširati samo kroz obračun revolverima, ali ga je Holidej uzeo na nišan dok trepneš. Posle je nastupila ne-

pogoda i mi smo se zamajali drugim poslovima.

– A šta je bilo sa staricom? – upita Hervud.

– Ona je otišla i kad je nepogoda prošla, Holidej je pošao da potraži goveda kao što je Leni rekao.

– Zašto on? – upita rančer sumnjičavo.

– Krejn je bio umoran pa sam hteo da ga odmenim – umeša se zapadnjak.

– Kao što rekoh – nastavi vozar – mister Holidej je pošao da potraži goveda, ali se umesto toga vratio noseći staricu koja je bila ubijena pogotkom kuršuma u vrat.

– Ubijena? – zaprepasti se rančer.

Viler klimnu glavom i pokaza rukom prema proplanku:

– Sahranili smo je tamo. Bila je neobična, prastara i ne verujem da ima rodbine koja će je ožaliti. Ono što je rekla Džou Sovartu ovome se nije svidelo.

Leni je zastenjao i rančer pogleda prema njemu. Obujmivši glavu rukama, kauboj se pridigao od točka kola na koji je bio naslonjen i pogledao oko sebe, prebirajući u glavi šta se desilo.

Hervud žustro priđe Sovartu, koji se ponovo naslonio na kola. – Žao mi je zbog ovog, sinko, ali neko je morao da te spreči da napraviš glupost. Ovde je ubijena jedna starica i tvoj brat. Niko ne zna kako se to desilo i zato moramo da otvorimo sve karte i nađemo neko razumno objašnjenje za ovaj događaj.

U očima Lenija Sovarta planula je neka čudna vatra.

Pogledao je mimo rančera ka zapadnjaku:

– Ja znam šta se desilo.

– Da čujemo – reče Hervud.

Leni ošinu zapadnjaka užagrenim pogledom;

– On je ubio Džoa i ja ću mu se osvetiti.

– Mister Holidej kaže da nije ubio tvoga brata.

– On je lažov!

Hervud s nelagodnošću pogleda jednog pa drugog, a onda umorno uzdahnu:

– Mister Holidej kaže da je pošao da potraži odbegla goveda i da je slučajno našao staricu, prostreljenu kuršumom, te je doneo u logor. Ono što sada treba da ispitamo je protok vremena od trenutka kada je mister Holidej pošao odavde i kada je poslednji put viđen do trenutka kada se ovde ponovo pojavio s mrtvom staricom. Je li za to vreme mogao odjahati do potoka, ubiti Džoa i onda se vratiti, pokupiti ubijenu staricu i doći nazad u logor?

Leni Sovart se namrštio.

– Imao je vremena – rekao je.

– Davola je imao – umeša se Hep Viler. – Video sam kada je Holidej zamaкао iza brda između ovog logora i mesta gde se nalazila stoka. Nije bio odsutan duže od desetak minuta, a koliko se sećam ovog predela, do potoka ima dobrih pet milja!

– Skoro šest – umeša se rančer.

Leni Sovart s mukom ustade na noge, mrštivši se od bola u glavi. Zadihan, naslonio se na stranicu kola.

– Onda se ubistvo odigralo za vreme oluje – rekao je. – Činjenica je da je Holidej Džoev ubica i ja ću ga zato ubiti.

Tek tada se zapadnjak pomerio s mesta gde je mirno stajao i slušao. Bacio

je opušak cigare i lagano prišao sasvim blizu Leniju. Neko vreme su se netremice gledali, a onda Dok progovori:

– Sovarte, upozoravam vas da više ne nasrcete na mene! Našao sam staricu mrtvu i doneo je ovamo. Šta se desilo vašem bratu nije mi poznato. Koliko ja mogu da pretpostavim, neko je u toku oluje naišao ili se našao u blizini, ugledao staricu i verovatno poželeo da se dočepa onoga što je mislio da se nalazi u kolima. Tokom vožnje dovde Viler i ja smo sreli bar tuce skitnica koji besciljno lutaju i koji bi bili spremni da uzmu sve na šta mogu da stave svoju šapu. Kada dublje razmislim, verovatno je vaš brat video počinioce tog nedela, možda je pokušao da se umeša i u tom pokušaju izgubio život. Jedino drugo objašnjenje bilo bi da je vaš brat, još uvek ljut zbog onoga što mu je starija rekla, lično izravnao račune s njom. Ali u tom slučaju ne znam na koji je način on izgubio život. Možda ga je ubio neki skitnica...

Leni je besno presekao pogledom zapadnjaka i zavrteo glavom:

– To nije nikakvo objašnjenje, Holideje. Moj trenutak će doći. Čuvaj se!

– U svakom slučaju taj trenutak neće doći pre nego što oteram stoku u grad – prekide ga rančer autoritativno. – Ja ne znam šta se desilo, samo znam da sam Džoa našao pored potoka mrtvog, okrenutog licem zemlji. Staricu čak nisam ni video. Zato slušaj i pazi! U Gabrijeleu me čeka kupac. Kada mu isporučimo goveda i završimo posao, otići ćemo do šerifa i ceo slučaj predati u njegove ruke. Posle toga ja perem ruke od svega što se bude dogodilo.

Dok se okrenu, verovatno zadovoljan trenutnim ishodom događaja, ali Leni mu dobaci:

– Kad stignemo u Gabrijel potražiću te da se obračunam s tobom.

– Kako god hoćeš – odvrati zapadnjak i priđe do diližanse gde je Viler na vatri pripremao večeru. Kiša je ohladila preriju i kroz logor je duvao prohladan i сув ветар. Uzevši od vozara zdelu sa skromnim obrokom, Dok sede na stepenicu diližanse i počeo da jede. Nije bilo nade da će pomoć s rezervnim točkom stići pre sutrašnjeg dana. O udobnosti zato nije vredelo razmišljati do sutra.

*

Pošto su sahranili Džoa Sovarta, Her-vud je odredio Lenija da prvi čuva stražu kod krda. Krejn se vratio u logor, sa-
peo konja i pustio ga da preko noći pa-se. Onda se obrati zapadnjaku:

– U svakom slučaju, Džoa niste mogli ubiti vi, mister Holideje. Kada stignemo u grad, reći ću šerifu sve što znam. Ja sam vas imao na oku stalno, sem možda pet minuta, a za to vreme niste mogli otići do potoka i vratiti se.

Sumorno raspoložen, zapadnjak pogleda prema rančeru i vozaru diližanse koji su sedeli, ućonuli u ćutanje. Njih dvojica su bili stari poznanici i tragika trenutka i njima je pokvarila raspoloženje. Niko ovde, sem njega, nije bio u zavadi s Džoem Sovartom, pomisli Holidej, ili se bar niko takav nije pojavio. Ko je onda usmrtio tog kauboja? Ali ako je neki skitnica, zar ne bi uzeo i

Džoevog konja i revolver i pretresao njegove bisage? Možda ga je Hervudov iznenadni dolazak sprečio da to učini?

Dok povuče dim iz cigare i nastavi da zuri u noć. Možda će Leni Sovart, kad stignu u grad, shvatiti da je pogrešio i razumnije gledati na stvari. Možda, ali nije sigurno...

Ušao je u diližansu i namestio se na sedištu. Misli o svemu tome ostaviće za sutra.

*

Hep Viler nije mogao da zaspi. Ležao je ispod kola, pokriven ćebadima a u glavi su mu se stalno vrtele staričine reči. Sem tihog šuma vetra u krošnjama obližnjeg drveća, nije se čulo ništa.

– Hej ti tamo! Stoj!

Kratak, oštar uzvik presekao je noćnu tišinu kao pucanj. Viler se trgao i pridigao na lakat, a ruka mu se mahinalno spustila na dršku lovačkog noža. U prvom trenutku pomislio je da su se možda Holidej i Leni Sovart ponovo dokáčili. Ali otkud Holidej napolju kad je spavao u udobnoj diližansi?

– Izadi polako na svetlost vatre!

Viler liznu usne. Naredba se čula odnekud iza teretnih kola Džeja Hervuda. Vozar diližanse se nečujno okrenuo i pomerio za pedalj da bi bolje video između točkova. Ugledao je svetao krug obasjan plamenovima vatre, noge nekog čoveka u čizmama u blizini vatrišta i još jedan par nogu u čizmama, koji se sa ivice svetlosnog kruga približavao vatri.

Rizikujući da bude primećen, Hep Viler se pomerio još za pedalj. Izvirivši, video je kako se Leni Sovart zaustavio ispred Džeja Hervuda.

– Šta si to imao na umu, Leni? – upita rančer glasom koji nije trpeo pogovora.

– Došao sam da se napijem vode.

Hervud nabra čelo. – Ti uvek носиš čuturu vode sa sobom, naročito kada si na noćnoj straži pored stoke, zar ne? Kako to da si žedan?

– Noćas sam zaboravio čuturicu.

Rančer pogleda mimo njega prema zadnjem delu kola, odakle je Leni došao. – Bure s vodom je s prednje strane kola, Leni. Dosta puta si uzimao vodu iz njega, pa bi to morao znati.

– Još nisam stigao do bureta, Hervude.

– Ne izgleda mi da si se mnogo žurio, Leni. Možda i nisi bio toliko žedan kao što tvrdiš.

Hep vide kako se Sovartovo lice pretvorilo u grimasu.

– Hoću li dobiti vodu ili ne, Hervude? – upitao je. – Ili se voda čuva, iako smo toliko blizu grada?

Rančer ga je i dalje netremice posmatrao, a onda je odjednom vratio revolver u futrolu. Legao je na svoj ležaj pored vatre i pokrio se ćebetom, ali je i dalje motrio na Sovarta. Kada je Leni kutlačom zahvatio vodu iz bureta i počeo pohlepno piti, rančer dobaci:

– Postaraj se da ti to bude dovoljno do smene straže.

Leni slegnu ramenima, obrisu usta nadlanicom i bacivši pogled prema Hepu Vileru, primeti kako ovaj drži ruku na dršci noža. Nasmejao se kratko i udaljio se prema konju koji je stajao ve-

zan dobrih pedeset metara od logora. Kada se vinuo u sedlo i udaljio, Viler upita Hervuda:

– Šta misliš, šta je stvarno hteo, Džeje?

Rančer slegnu ramenima i progunda:

– Možda je hteo da se dočepa revolvra, a možda i nešto drugo, Hepe. Ne brini! Ne verujem da će ponovo pokušati bilo šta. – Okrenuvši se na ležaju, dobaci Krejnu: – Dejve, imaš još više od pola časa, a onda pođi da smeniš Sovarta. Poslednja smena je moja.

– Dobro, mister Hervude – promrmlja Krejn sanjivo i na logor se opet spusti tišina.

Trenutak kasnije zvučni bariton začu se iz diližanse:

– Još jednom hvala, mister Hervude.

Rančer pogleda prema diližansi i na prozoru ugleda nejasnu siluetu zapadnjakovog lica. Stisnuo je nezadovoljno usne i odgovorio:

– Nema na čemu. Verovatno vam nisam učinio uslugu, Holideje, ali kao što rekoh, ne volim pucnjavu u logoru.

Hep Viler se uvukao dublje pod diližansu do svog ležaja i opružio se ispod ćebeta. Slutio je šta je lukavi Sovart nameravao da učini i da je sreća što je Hervud bio budan.

*

Gabrijel je bio stočarski gradić, koji je živeo od dogona stoke. U njemu je bila krajnja tačka železničkih linija i odatle je stoka transportovana na istok i sever. Sam grad jedva da je imao više od nekoliko desetaka bednih udžerica,

koje su se naslanjale na veliki koral za stoku. On je bio ispregrađivan na više manjih korala, povezanih vratnicama i uzanim prolazima koji su se završavali na izdignutom peronu. Od perona bile su napravljene drvene platforme koje su postavljane do ulaza u vagone tako da je stoka iz ograđenog prostora kroz hodnik, pa preko perona ulazila direktno u vagone. Postojao je i jedan prolaz za ljude, koji su hteli da putuju teretnim vagonima sa stokom, ali to su koristili samo skitnice i beskućnici pa je prolaz bio tako uzan da je kroz njega mogla proći jednovremeno samo jedna osoba. Šerif Red Plimpton stajao je na peronu, a desnu šaku nadneo je iznad očiju da bi se zaštitio od bleštavog popodnevnog sunca. Posmatrao je stoku koja se približavala gradskim koralima. Konstatovao je da ekipa goniča dobro zna svoj posao jer je stoka dolazila polako i nijedno grlo nije se izdvajalo niti pokušavalo da pobegne iz krda. Zaključio je da u krdu mora biti blizu pet stotina grla, a to je po uobičajenim standardima bilo dosta veliko krdo. Stoku je već bio kupio Rodžer Tomas iz Čejena, ali su Plimpton i još dosta radoznalih građana došli da prisustvuju dolasku krda. Rodžer Tomas je stajao samo nekoliko metara od šerifa i u građanskom odelu po modi Istoka ličio je svima na kicoša.

– Čini mi se da je tačno ono što je Hervud rekao, Tomase – dobacio mu je šerif.

– Na mene je ostavio utisak poštenog čoveka i dobrog stočara – odvrati Tomas na čijem su se sitnom i pegavom

licu videli efekti dnevne jare. – Ova stoka je zaista u dobrom stanju.

– Izgleda mi da je stoka u boljem stanju od goniča, ako nam onaj momak može poslužiti kao uzorak – Plimpton pokaza na Lenija Sovarta, koji je jahao pored krda.

– Čini se da je on jedini na kome je putovanje ostavilo traga – primeti Tomas, a onda odjednom nabra obrve: – Šerife, uočavate li nešto neobično na tim ljudima?

Plimpton pogleda i naprežući se nabra obrve. – Izgledaju mi kao obični, umorni ljudi – promrmlja.

– Ni jedan od njih ne nosi revolver, šerife – objasni Tomas. – Očekivao sam da čovek vaše struke uoči to na prvi pogled.

Šerif se pažljivije zagleda, lutajući pogledom od Krejna do Sovarta. Onda se Džej Hervud s čela krda uputi direktno prema njima.

– Da, nenaoružani su. Sem Hervuda – potvrdi Plimpton. – Šta bi to trebalo da znači? Možda je u vezi s onim što mi je Hep napomenuo?

Tomas slegnu ramenima i pođe niz peron u susret Hervudu. Počešavši se po zadriglom podvaljku, Plimpton krenu za njim. Kada je Hervud zategao vodice i osmehnuo se umesto pozdrava, Tomas mu pruži ruku.

– Mislim da neće biti nikakvih problema, mister Hervude. Zatvorite ih u korable, pa ćemo ih onda prebrojati.

– To će biti sređeno za dvadesetak minuta, Tomase. Nadam se da će i s vašim delom dogovora biti sve u redu?

Tomas uzvрати osmehom:

– Novac vas čeka u banci, mister Hervude. Stoka je zaista jako dobra, baš kao što ste rekli. Moram da vam čestitam.

Hervud klimnu glavom: – Ovo je najbolja stoka koju sam poslednjih godina odgajio. Možda ću odavde otići u Dorido da kupim novo krdo za tov. Mogao bih to uraditi tri-četiri puta godišnje.

– Mnogo gladnih ljudi dugovaće vam svoju zahvalnost – primeti Tomas.

Odjednom se šerif Plimpton progurao napred i svojim tmurnim izgledom i prodornim pogledom privukao Hervudovu pažnju.

– Vaši ljudi ne nose oružje – obratio se rančeru. – Ima li to neki određen uzrok?

– Ima – potvrdi Hervud.

Plimpton liznu suve usne, očekujući da rančer nastavi, ali ovaj nije pokazivao nameru da to učini, pa se šerif brecnu na njega:

– Šta je? Hoćete li već jednom to reći? Jesu li vaši ljudi potencijalne ubice, ili šta?

Rančer sleže ramenima i baci pogled prema Leni Sovartu, koji se baš tada približavao prvom koralu. I Krejn je bio blizu, ali s druge strane, dok su daleko za njima kloparajući dolazila tovarna kola s hranom, koja je terao jedan kržljavi kauboj. Sasvim na začelju, ona su polako ušla u glavnu ulicu Gabrijela.

– Desila nam se mala nezgoda, šerife Plimptone – reče najzad Hervud. – O njoj ću vam kasnije ispričati. Čim bude-mo natovarili stoku u voz i čim dobijem novac potražiću vas.

– Čuo sam ja već za to i ne bih rekao da je u pitanju mala nezgoda, mister

Hervude. Zato insistiram da mi sada odmah ispričate u čemu je stvar! – uzjognio se Plimpton, odgurnuvši Tomasa. Uneo se Hervudu u lice: – Ja ovaj grad štitim i branim od šljama i nasrtljivaca i neću dozvoliti da se njime šepure ljudi spremni da za svaku sitnicu potegnu revolver. Hoću da saznam sve što se događa u vašoj ekipi i ko su vaši ljudi i vi ćete mi to odmah saopštiti.

Hervud pogleda Tomasa, koji se uklonio u stranu, jer nije hteo da se nateže sa snažnim, krupnim Plimptomom, od kojeg se, sem toga, širio i neugodan miris znoja.

– Desilo se ubistvo – reče rančer bezizražajnim glasom. – Ali možete mi verovati na reč, šerife, da sam to istražio do kraja i da zaista nema ničega što bi bilo ko mogao učiniti u vezi s tim.

– Je li ubijen neko iz vaše ekipe? Jesu li se svađali kao psi i zato ste im oduzeli revolvere?

Hervud potvrdno klimnu glavom.

– Da. Ubijen je jedan od mojih momaka. Desilo se to za vreme nepogode koja je besnela juče kasno popodne. Ja sam se u to vreme vratio u logor i našao sam ga mrtvog.

– Ubijenog iz vatrenog oružja?

– Da.

– Onda je neko morao opaliti taj hitac, mister – reče Plimpton. Oči su mu sijale od zadovoljstva sopstvenom pronicljivošću, a krupno, podgojeno lice blistalo mu je od znoja. – Ko je taj?

Rančer odmahnu glavom: – To niko ne zna.

Šerif iznenađeno zinu:

– Kako to: niko ne zna? Vi ste vlasnik krda i poslodavac ekipe. Odjednom

se desi da neko iz vaše grupe bude ubijen, a da o tome niko ništa ne zna?

– Tačno tako, šerife. Već sam vam rekao da se to desilo u vreme nepogode. Svi su bili zauzeti svojim poslom, trudeći se da sačuvaju krdo od stampeda i zato niko nije obraćao pažnju na to šta drugi rade. Kada se nepogoda smirila Džoe Sovart je bio mrtav.

Plimpton se namršti:

– Ko je, dođavola, taj Sovart? Odakle je? Je li ubica i izgrednik?

Hervud prstima začeslja kosu i ponovo nestrpljivo pogleda Tomasa.

– Džoe Sovart je bio samo običan najmljeni kauboj. Naišla je nepogoda i kada je prošla, ja sam ga, pri povratku iz grada, našao da leži u potoku, lica zagnjurenog u vodu, s kuršumom u telu. Jasno je da sam odmah okupio ljude, ali niko od njih nije mogao da odgovori na pitanje ko je ubio Sovarta. Bilo je, da bome, nekih optužbi protiv osoba van moje ekipe, ali s obzirom na činjenice, mislim da su te optužbe potpuno neosnovane. Za svaki slučaj, da ne bi došlo do gužve, ja sam mojim ljudima oduzeo revolvere. Učinio sam to zbog toga da bih sprečio zlu krv između Sovartovog brata i jednog putnika iz diližanse, koji se slučajno zatekao na licu mesta.

– Putnika iz diližanse, kažete? E, pa to bih malo opširnije želeo da čujem.

Rančer je opet pogledao Tomasa i dodao:

– Pa rekao sam vam, šerife, da ću svratiti kod vas. Sada sam zauzet.

Plimpton sevnu očima i priđe mu korak bliže. U tom trenutku Krejn je prite-
rao krdo do najbližeg ograđenog prostora, dok je čovečuljak s teretnih kola,

prošavši glavnu ulicu, baš privezivao zaprežnog konja za jednu od poprečnih greda na ogradi. Leni Sovart je sedeo u sedlu tridesetak metara od Krejna i nije skidao pogled sa Hervuda i šerifa.

– Najbolje bi bilo da pođemo kod mene u kancelariju, Hervude – reče Plimpton. – Taj ubijeni ima brata, kako kažete, i on je optužio putnika diližanse da je ubio vašeg čoveka. Je li tako?

– Tako nekako.

– Dobro. Zaboravite na trenutak vašu stoku i utovar, Hervude. Pozovite vaše ljude da odmah dođu u zatvorsku zgradu. Preuzimam taj slučaj u svoje ruke i povešću istragu.

– Vraga ću zaboraviti na stoku i utovar! – usprotivio se rančer glasno. – Prešao sam veliko rastojanje i tokom svake pređene milje pazio sam na stoku i vodio brigu o njoj. Neću dopustiti da zbog vašeg čefa sada trpim odlaganja u poslu.

Plimpton zausti da nešto kaže, ali se u tom trenutku umešao Rodžer Tomas smirenim glasom:

– Šerife, budite razumni. Šta vam znači petnaestak minuta ili koji minut više? Ovi ljudi ne izgledaju kao kriminalci koji nameravaju da nekud pobegnu, a mister Hervud je pokazao kako ima smisla za red samim tim što ih je razoružao. Ja insistiram da odložite vašu istragu dok moja stoka ne bude utovarena u voz.

– Insistirate? – graknu šerif na njega.

– Slušajte vi...

– Kao gost u vašem gradu i to gost koji namerava da ubuduće često ovamo dolazi, da koristi vašu železnicu, vaše kafane i vaše pansione i koji će u svoje

vreme ovde otvoriti i poslovnicu, mislim da na to imam pravo. Ne verujem da će veliki broj stanovnika ovog grada biti zadovoljan vašim ponašanjem prema takvom čoveku i da će odobriti da poslovni čovek moga kova gubi svoje dragoceno vreme i novac zbog nekog sebičnog hira.

Plimpton se zablenuo u njega. Hervud je u međuvremenu okrenuo svog konja i taj njegov pokret naterao je šerifa da ponovo pogleda u njegovom pravcu. Ali kada je video da Hervud ne namerava da postupi po njegovom nalogu, skrenuo je pogled na kauboje, koji su do tada uterali pretežni deo krda u ogradeni prostor.

– Pa dobro, neka bude. Nekoliko minuta zaista ne znači ništa. Ali hoću, Hervude, da vi i vaši ljudi budete u mojoj kancelariji čim ovaj posao bude okončan. Što se tiče ostalih lica, koja su bila tamo, ja ću se pobrinuti da i oni dođu. U međuvremenu nemojte vašim ljudima davati oružje. Jeste li me razumeli?

Hervud klimnu glavom i žurno se udalji. Rodžer Tomas se nasloni na ogradu perona i počeo odatle da posmatra šta se ispred njega događa. Šerif je čvrstim koracima sišao s perona i uputio se u gornji deo grada.

*

Plimpton je imao dovoljno vremena da se pripremi za dolazak Hervudovih kauboja, Hepa Vilera i Doka Holideja, koje je pozvao radi otvaranja istrage. U očekivanju da se oni pojave sedeo je za

pisaćim stolom s revolverom stavljenim nadohvat ruke. Preostali prostor njegove kancelarije bio je sasvim ispražnjen, što je bio deo njegove istražne strategije. Plimpton je voleo da se njegovi posetioци ne osećaju prijatno i da ih sve oko njih podseća kako su u podređenom položaju.

Kada je Hervud ušao, praćen onim kržljivim kaubojem, a onda još jednim mladićem u kaubojskom odelu, Plimpton im rukom dade znak da stanu pored zida. Hervud se namršito i zastao u mestu, ne pokazujući nameru da poslušá uputstvo.

– Šta to znači, šerife? – upita. – Hoćete li nas stavljati na vešala?

Plimpton stisnu usne:

– Stanite tamo kao što sam rekao i to brzo!

Sva trojica su poslušali i u tom trenutku u prostoriju je ušao Dok Holidej. Plimpton je skrenuo pogled na njega i ponovo se u sebi zadivio izgledu tog snažnog čoveka lakih pokreta. Bio je zadivljen i zapadnjakovim samouverenim i čvrstim pogledom. Izraz njegovih sivoplavih očiju nagoveštavao je čoveka spremnog da se sa svakom opasnošću uhvati u koštac. Ušavši u odaju, Dok je u nedoumici zastao i pogledao prema zidu gde su stajali Hervud, Krejn i žgoljači vozača tovarnih kola, koji je bio i kuvar ekipe. U tom trenutku u kancelariju je ušao i Leni Sovart, koji je natmureno pogledao šerifa, a onda bacio pogled ka zapadnjaku i zakoračio preko odaje. Mržnja, koja je iz kaubojevih očiju neskriveno izbijala, posvedočila je Plimptonu da su to dva sukobljena čoveka

koja je Hervud pomenuo. Onda je ušao i Hep Viler i istraga je počela.

– U redu, Hervude, da čujemo sada celu priču – počeo šerif, zavalivši se u stolici, ruku skrštenih u krilu i šešira zabačenog na potiljak.

– Čekajte malo, šerife – javi se Dok. – Ako mislite da sve vreme stojimo, ja odlazim.

Plimpton podiže pogled i strogim glasom odgovori:

– Ovo je službeni razgovor, mister i vladate se onako kako ja kažem. Dakle, Hervude...

Bez ijedne reči zapadnjak se okrenuo i pošao. Plimpton nabra obrve. Ovaj gospodski odeven došljak kvario je atmosferu nadmoći, ali nije mogao da ga kazni za postavljeni zahtev. Mahnuo je rukom prema hodniku iz kojeg se ulazilo u ćelije i rekao:

– Stolice imate tamo u hodniku. Možete ih uzeti.

Pošto su pozvani uzeli stolice i zauzeli mesta, šerif se ponovo obrati rančeru, izbegavajući da pogleda u Holidejevom pravcu. – Dakle?

– Već sam vam rekao ono što znam – odvrati Hervud kratko.

– Da, ali ponovite to od početka. Niko neće otići iz ove kancelarije dok ne prođem u suštinu tog ubistva.

– Dva ubistva – umeša se Hep Viler. Plimpton se trže:

– Rekao si dva, Vilere?

Hep potvrdno klimnu glavom:

– Pretpostavljam da je tako bistar čovek kao što ste vi, šerife, do sada već sve saznao.

Plimpton ga mrgodno pogleda. Znao je ljude Vilerovog kova. Njih je bilo teš-

ko obuzdati jer su svoju strast koristili kao štit. Lagano je ustao i oslonivši se na šake, nagnuo se preko stola. Ozbiljno i dugo zagledao se u svakog ponaosob.

– Čujte me dobro! Hoću da mi celu priču ispriča Hervud i da se niko ne meša. Pošto su u pitanju dva ubistva, želim da saznam sve od početka do kraja. Nikakva zamagljivanja i laži! Hoću činjenice, hoću istinu!

Džej Hervud mirno počeo:

– Mogu reći samo ono što znam. Pre nego što je počela nepogoda u naš logor dovezla se neka stara žena. Izgleda da se nezgodno ponašala i...

– Ona nikome ništa nažao nije učinila, mister Hervude – umeša se Dejv Krejn. – Samo nam je čitala sudbinu iz dlana i rekla šta je tamo videla.

– Dobro, dobro – prekide ga rančer nestrpljivo. – Nije učinila nikome ništa nažao, ali ste rekli da je naljutila Džoa Sovarta.

– Rekla mu je da je zao i nevaljalac – dopuni Viler Krejna. – Naravno da se Džou to nije dopalo. Pošao je rukom prema njoj. Možda je hteo da je izudara ili tako nešto, ali ga je moj putnik sprečio. Džoe je pokušao da udari gospođina, ali se ovaj pokazao kao bolji. Onda se Džoe mašio revolvera ali ni u tome nije bio bolji. Onda se i Leni umešao, pa je moj putnik smirio i njega. Posle toga razbesnela se nepogoda.

Činjenice su počele zbunjivati Plimptona, ali pre nego što je uspeo da od rančera zatraži da nastavi, Viler, koji nije mogao da izdrži a da ne kaže sve što zna, produžio je:

– Izgleda da je u toku nepogode neko ubio staricu. Kada je oluja prošla moj putnik je, zamenivši Krejnu, pošao da potraži odlutala grla i pri tom našao njeno telo i doneo ga u logor. Sahrani smo je u očekivanju da se Hervud pojavi, ali sve vreme niko nije video Džoa Sovarta. Na kraju je Hervud došao, noseći Džoev leš prebačen preko konjskih leđa.

Plimpton iziđe ispred pisaćeg stola namrštenog lica:

– Ko je, dakle, ubio staricu?

Hep Viler koji je preuzeo ulogu glavnog govornika, odmahnu glavom:

– Ne znamo. Pljusak je zbrisao sve tragove oko njenih polomljenih i prevrnutih kola.

Šerif provuče prstima kroz kosu i nasloni se na sto, pa duboko uzdahnu:

– A ko je ubio Džoa Sovarta?

– Holidej – oglasi se Leni Sovart.

Plimpton se okrenu kao uboden i zagleda se u Lenija:

– Šta si rekao?

– Rekao sam: Holidej – kauboj pokaza rukom ka Doku.

Plimpton se polako okrenuo i zagledao u zapadnjaka. Vešto je prikrivao neodumicu koja ga je obuzela, ali je njegov pogled otkrivao silno interesovanje za čoveka koji je sedeo pred njim. Holidej! Sada mu je bilo jasno zašto mu je taj čovek od početka smetao, zašto je iz njegovog stava izbijala tajnovita čvrstina. Od čuvenog Doka Holideja, o čijim obračunima širom Divljeg zapada su se pričale bajke, nije se ni moglo očekivati da se ponaša kao svaki drugi, običan čovek. Sa saznanjem koga ima pred sobom, za Plimptona je ovaj slučaj

postao interesantniji, ali manje lagan. Holidej nije bio čovek s kojim se moglo igrati.

Prikrivši ta svoja razmišljanja, šerif se ponovo obrati Sovartu:

– A zašto misliš da ga je ubio?

– Zato što ga se plašio. Džoe je zapretio da će se s njim obračunati kada stignemo u grad. On je iskoristio nepogodu i ubio mog brata. Zato ću mu se osvetiti.

Plimpton se ispravi i ćutke pređe pogledom po ljudima pred sobom. Konačno se njegov pogled zaustavi na zapadnjaku.

– Vi se zovete Holidej? – upita.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Šta imate da kažete u svoju odbranu?

– Nisam ubio njegovog brata – odvrati zapadnjak mirno.

– Jeste li ga se bojali, kao što on kaže? – prizvuk u šerifovom glasu kazivao je da ni on baš nije siguran u tako nešto.

Dok odmahnu glavom:

– Džoe Sovart nije predstavljao nikakvu opasnost za mene.

– Lažeš, Holideje! – Leni skoči sa stolice, stisnuvši pesnice, dok su mu oči sipale strele mržnje.

Plimpton pruži ruku iza sebe, uze revolver s pisaćeg stola i uperi ga u Lenija.

– Mladiću, mi u ovom trenutku razgovaramo o ozbiljnim stvarima, ali samo razgovaramo. Ništa drugo. Vрати se nazad i sedi mirno na svom mestu!

– Idi dođavola! – brecnu se Leni na njega.

Plimptonovo lice planu od ljutine. Lenije za trenutak prkosno odoleo njegovom besnom pogledu, ali se onda povukao i seo ne skidajući pogled sa zapadnjaka.

– Dobro. Imamo dve različite verzije – zaključio šerif. – Ima li još neko nešto da kaže?

– Ja imam – umeša se Krejn, setivši se obećanja datog zapadnjaku da će reći šta misli kada stigne u grad. – Telo Džoe Sovarta nađeno je na potoku, pet milja daleko od logora. Za vreme nepogode ja sam bio na levoj strani krda neprekidno. Bez obzira na nepogodu video bih da je neko prošao pokraj mene i otišao prema potoku, ali nikoga nisam video. Kada se nepogoda završila, mister Holidej je video da sam umoran i rekao mi je da ostanem u logoru dok on ode da potraži odbeglu stoku. Posle najviše pet minuta vratio se u logor, noseći prebačen preko konja staričin leš i ja sam ga dočekao. Tu je bio i Hep. Nešto posle toga došao je i Leni Sovart. Svi zajedno vratili smo se u dolju gde je mister Holidej našao staričino telo, ali tamo nije bilo nikakvih tragova. Posle toga vratili smo se u logor da sahranimo staricu i sačekamo gazdin povratak.

– Što nedvosmisleno skida svaku odgovornost sa gospodina Holideja, šerife Plimptone – dodao je Hervud.

– A zbog čega to?

– Zbog toga što po Krejnovom svedočenju Holidej nije bio odsutan više od pet minuta. Za to vreme nije moguće odjahati do potoka gde sam našao Džoevo telo i vratiti se nazad u logor.

– Krejn je pobrkao pojam o vremenu – upade Leni Sovart. – Platiće mi za to.

– Idi dođavola, Sovarte! – planu sada mladić na njega. – Ja te se ne bojim. Nisi izgledao mnogo uverljiv ni kada ste se ti i tvoj brat sukobili s mister Holidejem. Smirio vas je obojicu dok si trepnuo.

– Sad znaš sve, Plimptone – reče Hervud. – Koliko vidim, tu nema šta da se kaže. Nema takođe nikakvih indicija ko je ubio staricu, ni ko je ubio Džoa Sovarta. I šta ćeš sada? Hoćeš li ovde da nas zadržiš celu noć? Ja i moji ljudi imamo još poslova da pozavršavamo, a verujem i da mister Holidej i Hep Viler nisu besposleni. Perem ruke od svega toga. Ne volim neprilike i nevolje, a ne volim ni misterije. Što se mene tiče, vraćam ovim ljudima njihove revolvere čim ih budem isplatio, pa neka rade šta im je drago.

Šerif se nelagodno uzvrpoljio. Na licu mu se videlo da je nesposoban da prodre do srži zagonetke.

– Dve osobe su poginule... – promrmljao je.

– Van tvoje teritorije – podseti ga Hervud.

– Na teritoriji ili van nje, nije velika razlika.

Hervud mu se prijateljski osmehnuo:

– Šerife, tamo na licu mesta nema nikakvih tragova i niko od ovih ljudi nije mogao dokučiti šta se desilo. Kako bi onda ti, ma koliko da si iskusan u tom poslu, mogao da otkriješ ono što niko od nas nije mogao? Bolje da više ne lupáš glavu time.

Sada se javi i Viler:

– Šerife, ja imam dosta poslova da završim pre nego što sutra krenem dalje. Ako vam budem potreban, biću kod ko-

vača, a posle toga u salunu. Moram da popijem par čašica kako bih izbrisao mučninu od ovog događaja.

Dejv Krejn i kržljavi vozar su ustali. Šerif im dade znak rukom da mogu da odu, a nije zadržao ni Hervuda. No kada su zapadnjak i Leni Sovart ustali, Plimpton im reče:

– Vas dvojica sačekajte.

Kauboj iskolači oči:

– Šta je sad dovraga?

– Slušaj me dobro, čoveče – prasnu šerif. – Iz gomile tričarija koje sam malo pre čuo stekao sam utisak da nameravaš da se obračunaš s ovim... mister Holidejem. E da znaš da se to ne sme desiti u mom gradu! Jesi li me čuo? Ako samo čujem da si nešto zucnuo ili da si izazvao suprotnu stranu, baciću te u zatvor! – Onda se blažim tonom, ali dovoljno strogo obrati i zapadnjaku: – To važi i za vas, mister Holideje. Sada pođite prvi i nemojte se zadržavati na ulici.

Zapadnjak hladno pogleda Sovarta i šerifa, pa se uputi ka vratima. Na izlazu je za trenutak zastao kao da će se okrenuti i reći nešto Leniju, ali onda samo sleže ramenima i iziđe. Kada se odjek Holidejevih koraka udaljio, šerif reče:

– Sovarte, nadam se da si me dobro čuo! Kako se meni čini, s ovim čovekom se ne može lako izići na kraj, jer poteže revolver kao munja. Zato se smiri da ne bi ceo boravak u ovom gradu proveo u jednoj od onih ćelija pozadi!

Leni se prkosno isprsi i došavši do vrata zablenu se besno u šerifa:

– Ako ste dovoljno mudri – procedi – i ako znate šta je dobro za vas, nećete se mešati u ovo. Nema nijednog zakona

koji kaže da čovek ne treba da se osveti ubici svog brata.

— Čuj, u ovom gradu...

Leni ga preseče u pola rečenice:

— U ovom gradu, kao i u svakom drugom, šerife, ja radim ono što je meni volja. Ako u to ne verujete, otidite do telegrafa i raspitajte se šta se događalo u Dorigu, River Kriku i Templ Ridžu. Videćete da sam tamo dobro poznat i da se pokoravam samo svojim zakonima i pravilima.

Plimpton nabra obrve:

— Kako to misliš, Sovarte? Po čemu si to tamo poznat?

Leni se osmehnu: — Bolje od većine drugih. Ovaj Holidej nema šanse, mada sam čuo da nije loš na pištolju. No, u svakom slučaju to neće biti hladnokrvno ubistvo. Ne moram da pribegavam tako nečemu. Ali obavestite vašeg pogrebnika da bude spreman.

— Poslednji put te opominjem, Sovarte — ljutnu se Plimpton — da u mom gradu... — začutao je u pola rečenice jer se Leni okrenuo i otišao.

Plimpton je brzim koracima izišao iz kancelarije na ulicu, ljut zbog toga što je od sebe napravio budalu. Leni Sovart je već prelazio na drugu stranu ulice, gde je Hervud u tom trenutku upravo vratio revolver Dejvu Krejnu koji je stajao pored Hepa Vilera. Šerif promrsi psovku. Nije mogao zabraniti rančeru da svojim kaubojima vrati revolvere, jer nije postojala odredba kojom se u gradu zabranjuje nošenje oružja. Video je kako je sada i Sovart uzeo svoj revolver, pažljivo ga pregledao i proverio da li je pun, a onda se obazreo oko sebe i pažljivo osmotrio ulicu.

Plimpton se nasloni na zid zatvorske zgrade. Šta da preduzme? Nije mogao istovremeno da prati i Sovarta i Holideja. A imao je i drugog posla i obaveza prema onima koji su ga plaćali. Preostalo je zato da čeka svoj trenutak i pokuša da se nađe u blizini kad pucnjava počne. Poznajući ljude Sovartove sorte na taj trenutak neće morati dugo da čeka. A onda neka Bog bude u pomoći tom kauboju, jer šerif je znao da se ovaj ne može meriti s revolverašem Holidejeveog kalibra.

*

Diližansa Hepa Vilera stigla je u Gabrijel jedva petnaestak minuta pre Hervudovog krda i čim se iskrcao zapadnjak je, po svom običaju, namerio da prvo osigura prenoćište. Video je kada je Viler odvezao diližansu koja se klatila jer je kvar bio veći nego što se mislilo i zamena točka nije bila dovoljna. Zbog toga su, umesto u podne, u Gabrijel prispeli tek predveče. Bio je gladan jer u toku celodnevnog putovanja nije dobio čak ni oskudan Vilerov obrok, a žedan toliko da je umesto uobičajene želje za dobrim brendijem mislio samo na hladno pivo. Zato je ipak odlučio da najpre utoli žeđ, a onda potraži smeštaj. Osvrćući se duž ulice ne bi li ugleđao tablu nekog saluna, primetio je da je Viler pedesetak metara dalje zaustavio zapregu i obratio se s nekoliko reči čoveku na čijim je prsima sijala šerifska zvezda. Verovatno ga je obavestio o nezgodi na putu.

O svemu tome Dok je razmišljao izišavši iz šerifove kancelarije i pripalivši cigaru krenuo niz glavnu ulicu. Onda pomisli da možda ne bi bilo loše pokušati da razgovorom urazumi Leni Sovarta, jer je bio sit glupih i besmislenih revolverskih dvoboja. Ipak će prvo potražiti prenoćište, rešio je, a onda je čuo kako ga neko s leđa doziva. Okrenuo se i ugledao mladog Krejna koji je žurio prema njemu. Imao je revolver u futroli, što je značilo da je Hervud vratio oružje i Sovartu.

– Hep i ja smo upravo razgovarali – obrati mu se mladić. – Zaključili smo da će biti najbolje ako ostanete što bliže nama, bar u prvo vreme. I Hep i ja mislimo kako Sovart neće rizikovati da načini neku glupost dok ste s nekim u društvu. Kada Hep ode, ostaću ja, pa ćete bar dan ili dva imati na koga da se oslonite.

Uz ljubazan pogled, Dok odmahnu glavom:

– Ne mogu to da dozvolim. Hep ima svojih poslova, a ti si dognavši stoku naporno radio i zaslužuješ da bar za neko vreme budeš oslobođen briga. Zato idi i zabavljaj se, a za mene nemoj brinuti.

– Ali Hep je rekao... a ja se s njim slažem, da je Leni tvrdi orah nego njegov brat Džoe. Ja sam s njim jahao nekoliko meseci i konstatovao da je od svog brata mnogo potuljeniji i zlobniji. Džoe je uglavnom brbljao i pravio gluposti, ali u odsudnim trenucima Leni je odlučivao za njih obojicu.

Zapadnjak se osmehnuo Krejnu i položio mu ruku na široko, mišićavo rame:

– Dejve, u ovoj zemlji uspećeš da se probiješ samo ako gledaš svoj interes i svoj posao. Navikao sam da sam brinem o sebi. A ako Leni bude hteo da tera mak na konac, verovatno će tu svoju odluku zažaliti.

Mladić je neko vreme pažljivo posmatrao zapadnjaka, a onda je klimnuo glavom da ga je razumeo:

– Dovraga, ja sam to znao, a i Hep je moga mišljenja. Vi možete srediti tuce takvih kao što je on, ali s njim ne mora biti isto kao kad častan čovek stane naspram časnog čoveka.

– Ma šta se desilo, biću spreman da ga dočekam – odgovori Holidej, osvrćući se i dalje za prenoćištem. Čuo je kada se Krejn udaljio i laknulo mu je što je mladi kauboj prihvatio njegov savet. Najmanje bi mu trebalo da još misli i o njemu i o starom Hepu ako bi Sovart pomahnitao i izazvao sukob kada su oni u blizini. Neko od njih mogao bi tada biti povređen, ili čak platiti glavom, a takve stvari su uvek bile teret na zapadnjakovoj duši.

Zaključivši da prenoćište mora da potraži izvan ovog kruga, Dok krenu niz ulicu. Tek što je načinio nekoliko koraka začu iza sebe glasan povik koji ga je naterao da se okrene. Istog trenutka ruka mu se našla na dršci revolvera a pogledom je obuhvatio prostor do kraja jedne uzane, sporedne ulice. Ugledao je visoku vitku siluetu Dejva Krejna kako mu se približava.

– Sovart je tamo! – doviknuo mu je.

Revolveraški hitac zaglušio je njegove reči i Dok oseti kako ga je tane opržilo po nadlaktici. Zakopao se petama u tle i svom težinom oslonio na razmak-

nute noge. Zatim su njegovi koltovi grmnuli i kuršumi su poleteli prema sredini uličice da bi se zarili u priliku koja je tamo stajala u polupognutom položaju.

Iz senke se začu krik. Krejn zastade u trku i uperi revolver u tom pravcu. Očiju već naviknutih na blesak sunca, Dok je polako prošao pored Krejna i došao do kraja uličice. Tu je ugledao osobu koja je u klečećem položaju pipala po prašnjavoj zemlji kao da traži nešto što je izgubila. Holidej pohita napred i ugleda Sovartov revolver pored zida trgovine. Podigao ga je, praćen Sovartovim pogledom, izbezumljenim od mržnje i bola. Ispraznio je revolver i bacio ga preko Sovartove glave u pravcu glavne ulice.

– Ustaj! – naredio je.

Leni Sovart je i dalje ostao da kleči. Sada se i Krejn pridružio Holideju i zasuo Sovarta besnim pogrđama:

– Sovarte, pokušao si da mister Holideja kukavički ubiješ!

Leni se prezrivo osmehnuo. Zatim je s mukom ustao i naslonio se na zid trgovine, stenjući od bola. Dok ga je zgrabio za prsa košulje i pritisnuo uza zid baš kad je šerif Plimpton dotrčao iz glavne ulice. Zastavši nekoliko koraka od njih, upita:

– Šta se ovde događa?

Krejn pokretom glave pokaza na Lenija:

– On je pokušao da ubije mister Holideja, šerife. I to s leđa, iz zasede.

Sovart s mržnjom pogleda mladog kauboja. Plimpton ugleda krv na njegovom ramenu.

– Rekao sam ti još u kancelariji, čoveče...

– Idi dodavola, njuškalo! – odbrusi Leni drsko. – Ovo nema nikakve veze s tobom.

– Svako potezanje oružja u mom gradu ima velike veze sa mnom, mister. Prvo ćemo otići kod lekara, a onda ćete sva trojica sa mnom u moju kancelariju. Ako od vas ne dobijem zadovoljavajuće objašnjenje, zatvor će noćas biti pun.

Leni Sovart se prezrivo osmehnu i drsko upita:

– A pod kakvom optužbom, šerife?

– Pod optužbom za pokušaj ubistva, Leni Sovarte – umeša se Krejn. – Video sam te kad si vrebao mister Holideja koji je išao ulicom. Pre toga video sam kad si uzeo revolver od gazde Hervuda i po izrazu tvog lica zaključio sam da ne smerаш ništa dobro. Ti si hulja, pokvaren do srži.

Leni munjevito pruži levu ruku i zgrabi Krejna za gušu. Ali Dok odsečnim, munjevitim pokretom odgurnu Sovartovu ruku i baci ga ponovo na zid. Tada se šerif Plimpton progurao između njih, odgurnuvši Krejna u stranu. Revolverom im je zapretio da se udalje jedan od drugog.

– Slušajte sada svi! – rekao je. – Ovim stavljam tačku na celu stvar, čujete li me? Još samo jedan mali izgred i teško vama!

– Smrdljiva hulja! – nastavio je da viče Krejn. Dok je dotle stajao po strani smrknutog lica, prikovanog za Lenija.

– Sovarte, čuj me dobro – obratio mu se kroz stisnute zube, ne obraćajući pažnju na šerifov revolver. – Nisam

ubio tvog brata i nisam ti uzeo za zlo ovaj metak koji si ispalio na mene. Ali ako me još jednom napadneš, znaj da ću te ubiti!

Plimpton nešto smirenije pogleda zapadnjaka i posle kraćeg ćutanja reče:

– Može biti da mu vi niste uzeli za zlo, Holideje, ali ja jesam.

– Ja ne podnosim tužbu protiv njega – reče Dok. Videvši da je Krejn zaustio da nešto kaže, odmahnu glavom: – Ne mešaj se u ovo, Dejve.

– Hoćete da kažete da ne tražite od mene da ga uhapsim zbog pokušaja ubistva, Holideje? – upita šerif zaprepašćeno.

– Na njegovu nevolju, napad na mene je obično više samoubistvo nego ubistvo – objasni Dok. – U svakom slučaju, sudeći po izgledu njegovog ramena, on neko vreme neće misliti ni na šta drugo nego na taj svoj problem. Pustimo neka ostane na tome.

U uličicu je trčeći zašao Džej Hervud. Na početku uličice već se bila okupila gomila posmatrača i rančer je morao da se probija između njih, držeći u levoj ruci tri nabrekla koverta. Bio je čist, obrijan i u novom odelu i po svemu je izgledao kao uspešan poslovni čovek.

– Šta se ovde događa, dodavola? – upitao je nabusito. – Zar ste opet nešto zabrljali?

– Da ste malo duže zadržali njihove revolvere, Hervude, možda ne bi ovo zabrljali – odvrati Plimpton. – Na časnu reč, doveli ste mi u grad prilično nezgodnu ekipu ljudi i znajte da vam to neću zaboraviti!

Rančer belo pogleda Plimptona:

– Ja, šerife, nisam odgovoran za postupke mojih ljudi kad su van službe u ovom gradu. – Mahnuo je punim kovertima i pogledao Sovarta. Ako je i video njegovo okrvavljeno rame, nije to ničim pokazao. Dobacio je jednu kovertu njemu, a drugu Krejnu i rekao: – Kad isplatim i Kripla, ja sam s ovim završio, Plimptone. Za sledeći dogon stoke neću najmiti nijednog izgrednika i zato raskidam s ovim momcima.

U tom trenutku iz gomile, okupljene na ulazu, odjeknu ženski glas:

– Džeje!

Držeći se desnom rukom za rame, Sovart je pošao pored zida. Šerif ga mrgodno pogleda a onda dade znak Krejnu i Holideju da pođu ispred njega. U međuvremenu Hervud se probio kroz gomilu i ženu, koja ga je pozvala, izdvojio od ruba trotoara. Zapadnjak je za trenutak video njeno lice. Nije još napunila trideset godina, imala je kratko podšišanu tamnu kosu, koja je činila kontrast njenom telu a imala je na sebi belu bluzu i suknju.

Gomila se razdvojila da ih propusti, a za njima i Lenija Sovarta, koji se sagnuo i uzeo svoj prazan revolver iz prašine u koju ga je zapadnjak bacio. Plimpton ga isprati pogledom, a onda se obrati Doku:

– Još nisam završio s vama, mister Holideje. Ni s tobom, Krejne.

Pošto su se ljudi počeli udaljavati, šerif ćutke obrisa znoj s čela. Rančer i mlada žena još su uvek stajali na rubu trotoara, ona naslonjena na Hervuda, koji ju je držao rukom ispod lakta. Kada je uhvatio njen pogled, Doku je bilo jasno da se njoj nimalo ne žuri da ode.

Njen pogled bio je prikovan za njega i Dok je u njenim očima pročitao iskru interesovanja. Prišavši bliže, opazio je da joj je koža baršunasto glatka i da njeno vitko telo krasi raskošne obline.

Obujmivši je oko struka, Hervud je pokušao da je povede, ali se ona izvila i nastavila da posmatra zapadnjaka.

– Jesu li to tvoji ljudi, Džeje? – upitala je.

– Ne – odvrati rančer. – Jedan od njih bio je u mojoj ekipi, ali sam ga isplatio. Drugi je slučajni poznanik.

– Ah, tako... Znači li to da više nećeš terati stoku na pijacu, Džeje?

Bora na rančеровом licu se produbila, što je značilo da mu se nije svidelo pitanje i da bi želeo da izbegne odgovor.

– U svakom slučaju, s njima više neću jahati – reče.

– Ali zašto si mi onda rekao da su to najbolji kauboji koje si ikada imao? Šta te je navelo da promeniš mišljenje?

Hervud odjednom postade nestrpljiv i to nije skrivao. Uhvatio ju je čvrsto za lakat i poveo nekoliko koraka. Ali ona je ponovo zastala i trzajem glave zbacila kosu, pri čemu joj se bluza zategla na jedrim, čvrstim grudima. Hervud ju je nezadovoljno pogledao, ali ona na to nije obratila pažnju.

Plimpton se obrati zapadnjaku, skrenuvši njegovu pažnju s lepe crnokose žene:

– Šta nameravate da preduzmete?

– To zavisi od Sovarta, zar ne? – slegnu Dok ramenima.

– Možda, ali više zavisi od vas, mister. Moja želja je da ovo zamešateljstvo nekako raščistim. Možda bi bilo najbolje da nađete nekog konja i odete

odavde. Inače ovde nemate nikakvog posla, a ostajanje u gradu moglo bi vam doneti samo neprilike. Poslušajte me, a ja ću se postarati da Sovart izvesno vreme ostane ovde. Ako posle i pođe za vama, imaćete dovoljno vremena da zavarate trag i izgubite se.

Dok se jedva primetno osmehnu:

– Upravo sam prevalio veliki put i očekivao sam da ću u vašem gradu uživati u gostoprimstvu koje mi veoma nedostaje. Umoran sam od putovanja i želim da se dobro odmorim. Kada mi dosadi u vašem gradu, ja ću krenuti dalje, ali me ljudi kao što je Sovart neće prinuditi da odem pre nego što ja to hoću.

Pokretom ruke pomerio je šerifa u stranu i pogledao Krejna koji mu je rekao:

– Ja sam za to da krenete dalje, mister Holideje. Ja bih pošao s vama. Do vraga, lako ćemo naći neki drugi, prijatan grad. Sovart je opasan tip, ali pošto je napravio jednu grešku i dobio po prstima, sigurno neće žuriti da napravi drugu.

– Hajdemo da popijemo nešto – pozva ga zapadnjak i prođe pored namrgođenog šerifa. Čuo je da je crnokosa žena nešto rekla, ali se napravio da nije čuo. Onda je začuo odjek lakih koraka koji su se udaljavali u suprotnom smeru. Bilo je jasno da je ona Hervudovo vlasništvo ili je rančer tako tretira. Krejn je pošao uporedo sa zapadnjakom, ne progovorivši ni reč.

Svratili su u jedan salun i tamo zatekli gomilu bučnih gostiju. Dok je našao prazno mesto pored šanka i poručio piće za obojicu. Ispili su po dva pića pre nego što je Hervud ušao u salun i opa-

živši ih, prišao do šanka. Oslonivši se laktom na pult, upitao je:

– Jeste li videli Vilera?

– Bio je tu malopre – odgovori Krejn. Osvrnuo se i ugledao vozara diližanse za jednim stolom na drugom kraju prostorije s još trojicom starijih ljudi. Pred njima se nalazila boca viskija i izgledalo je da je Hep malo pripit i u dobrom raspoloženju. Ugledavši Holideja, Krejna i Hervuda, mahnulo im je rukom, pozivajući ih da mu se pridruže. Dok mu mahnu, ali Viler, izgleda, time nije bio zadovoljan. Digao se od stola i probivši se između brojnih gostiju, došao do ove trojice.

– Dođite za moj sto da popijemo po čašicu i da se upoznate sa mojim prijateljima – rekao je. – Dovraga, kad se ljudi poznaju toliko dugo kao vi ja, Hervude, ili kao nas dvojica, Krejne, onda svaki susret nešto znači! Dođite...

– Ja... ja moram najpre da obavim jedan posao, Vilere – izvinio se rančer. – Možda kasnije.

– Kako god hoćete – odvrati vozar s izrazom razočarenja na licu. Onda je uhvatio Holideja i Krejna pod ruku, dovikao ih do svog stola i prisilio ih da sednu.

Ulivajući piće u čašu iz Vilerove boce, Krejn reče:

– Bilo je neprilika sa Sovartom.

Viler nabra obrve:

– Zaista?

Mladić potvrdno klimnu glavom:

– Pucao je iz zasede na mister Holideja. Srećom, kuršum je mister Holideju samo okrznuo podlakticu. Ali mister Holidej mu je prosvirao kuršum kroz

rame. Pretpostavljam da će Leni morati da odleži bar nekoliko dana.

– To je dobro – Viler napuni zapadnjakovu čašu. – Pitam se ko će dobiti platu pokojnog Džoe Sovarta – prisetio se.

Krejnn nabra obrve:

– To je Hervudova stvar, Hepe. I Lenijeva. Ko su ovi tvoji prijatelji?

Viler predstavi trojicu starijih ljudi, koje je izgleda interesovao samo viski. Dok se okrenuo na stolici i prešao pogledom po odaji. Prijatno je bilo nalaziti se ponovo u salunu s čašom dobrog pića u ruci. To je blažilo stalno prisutan osećaj usamljenosti, mada je on znao kako će se taj osećaj kasnije ponovo probuditi i podsetiti ga na sve tegobe koje je doživeo i senke prošlosti koje su ga progonile i koje, kako mu se činilo, nikada neće iščeznuti.

Buka oko njega uljuljkivala ga je i davala mu prijatan osećaj sigurnosti. Na pola uha počeo je osluškivati Krejnove i Vilerove planove za budućnost, a njihovi glasovi činili su mu se sve tišim, kao da dopiru iz daljine. Trojica slučajnih sagovornika, koji su se našli za Vilerovim stolom, ustali su i otišli kad je boca bila ispražnjena. U jednom trenutku Viler se naže napred i poverljivo upita:

– Krejn mi reče da je Hervud našao neku ženu. Taj, izgleda, ne gubi vreme.

– Mislim da ga je ona čekala – objasni Dok.

Na Vilerovom licu ukaza se iznenađenje:

– Otkud biste vi to mogli znati, Holideje? Vi niste poznavali Hervuda od ranije, zar ne?

– Znam ponešto o ženama, Hep. Ona je ostavila na mene utisak žene koja ima svog stalnog muškarca.

– Na mene je ostavila utisak jako lepe žene – umeša se Dejv Krejn... – Šta bih dao da se dočepam takve neke!

– Ti ne bi znao šta da počneš s njom – podsmehnu se Hep.

Zapadnjak se sada sasvim oraspoložio. Sve do trenutka kada se jedna salunska zabavljačica približila stolu i ustremila na Krejna. Pijuckao je svoje piće i slušao njihovo ćaskanje, a onda je ustao i izvinio se što mora da pođe. Nije odgovorio Krejnu kada ga ja ovaj upitao kuda ide, već je samo bolje namesatio šešir na čelo i polako prošao kroz salun. Došavši do izlaznih vrata, sklonio se u stranu da propusti unutra šerifa i izišao bi zatim i udaljio se da ga Plimpton nije zadržao rečima:

– Imate li nešto protiv da popijete čašicu sa mnom, mister Holideje?

Zapadnjak se osmehnu:

– Nemam ništa protiv, šerife.

– Onda vas pozivam na jedno piće.

Holidej klimnu glavom i krenu do šanka s Plimptonom, koji položi novčiće na tezgu, poruči piće i zamišljeno se zagleda u svoje ruke. Posle nekog vremena reče smirenim glasom:

– Ova afera me zabrinjava, mister Holideje. U preriji su izvršena dva ubistva, a o tome niko ništa ne zna. Ima tu nečeg neprirodnog, nečeg što mi zaudara.

Zapadnjak klimnu glavom u znak da se slaže. Na putu do grada i tokom kratkog boravka u Gabrijelu i sam je sebi postavljao mnoga pitanja, ali nije došao

ni do kakvog odgovora. Srknuo je gutljaj pre nego što je odgovorio:

– Pretpostavljam da ste proverili je li sinoć kasno došao neko u grad, šerife? Neko moker kao miš i ko je prošao dosta blatnjavog puta?

Plimpton odrečno odmahnu glavom:

– Proverio sam... u štali, u pansionu i drugim mestima gde izdaju sobe. Niko nije potražio ni kupku ni krevet tokom prošle noći niti jutros. U ovako malom gradu došljak ne bi mogao proći nezapažen.

– Ubica se možda vratio tamo odakle je došao – izneo je Dok svoju pretpostavku.

– Može biti – klimnu šerif glavom. – Ako mu se više dopadalo tri-četiri dana jahanja...

Zapadnjak ispi svoje piće i da bi se revanširao šerifu, poruči još jednu turu. Bio je svestan toga da ga Plimpton posmatra, očigledno pokušavajući da ga uklopi na neko određeno mesto. Da bi mu olakšao posao, on reče:

– Verovatno vas zanima kako sam došao u Gabrijel. Pa, jednostavno. Bilo mi je dosadno u Čejenu, te sam krenuo da malo promenim vazduh. Uz put mi se nije zadržavalo nigde, pa sam, eto, stigao ovamo.

Plimpton nabra obrve:

– Moglo bi se onda reći da ste ... lutalica?

– Da, ja dosta putujem.

Šerif ga odmeri:

– Priznajem da mi ne izgledate kao obična skitnica, mister Holideje. Upravo sam video vašu tabakeru. Ona košta koliko iznosi moja godišnja plata.

– Imam je već izvesno vreme – reče Dok.

– I revolveri su vam najbolje izrade, koliko sam primetio. Specijalno pravljeno oružje. A i odelo na vama... očito niste skinuli s nekog poljskog strašila.

Dok se osmehnu:

– Čovek lutalica ne mora biti gubitnik, šerife. Recimo da me s vremena na vreme sreća dobro posluži, slažete li se?

Plimpton uzdahnu:

– U redu, znam da čovek može da sazna samo ono što drugi hoće da mu kaže. Mada bih voleo da o vama saznam nešto više, jer mi je vaše ime odnekud poznato. A i vaš revolver s drškom od slonovače. Ali zaboravimo sada to! Namjeravate li da ostanete u gradu i dozvolite Sovartu da vas izazove?

– Još nisam odlučio.

– Učinili biste mi uslugu kada biste otputovali.

Dok odrečno odmahnu glavom:

– Ja se ne šunjam iza uglova i ne pucam iz zasede, šerife. Obratite pažnju na onog drugog. On je taj koji će vam doneti glavobolju, a ne ja.

Plimpton ispi svoje piće i počeo se osvrutati po salunu sve dok nije opazio Krejna i Vilera sa salunskom zabavljačicom, koja je sedela za njihovim stolom. Namestio je šešir i bez reči se uputio ka njima.

Dok pokupi sitninu sa šanka i izađe iz saluna. Uputio se ka pansionu gde je rezervisao prenoćište. Ušavši zatekao je Hervudovu poznanicu kako sedi pored prozora i nestrpljivo dobuje prstima po stočiću. Kada je ugledala zapadnjaka zavalila se u stolicu i osmehnula

se. Holidej joj je ljubazno klimnuo glavom i uputio se ka portinici, gde je celavi službenik listao neki stari časopis. Opazivši gosta, digao je glavu, pažljivo ga osmotrio i uzevši knjigu gostiju okrenuo je prema sebi, proverio potpis u njoj i zatim, okrenuvši se, skinuo jedan ključ s klina, pružajući ga uslužno zapadnjaku.

– Pri vrhu stepeništa, mister Holidej – rekao je.

Dok mu zahvali i već se hteo okrenuti, kada se pored njega zaustavila Hervudova prijateljica.

– Zar tako rano idete na spavanje? – upitala ga je.

Dok izdrža njen pogled i potvrdno klimnu glavom:

– Dugo sam putovao.

– Ja sam Merl Batler – predstavi se žena.

Holidej klimnu glavom u znak da je zapamtio njeno ime i učini pokret kao da će se udaljiti. Ali ona mu položi ruku na podlakticu i Doka iznenadi ledena hladnoća njenih prstiju.

– Džej me je ostavio samu već više od pola časa – rekla je. – Ne biste li mogli sesti sa mnom dok se on ne vrati? Nervozna sam jer ljudi dolaze ovamo i zure u mene.

– Kuda je otišao? – upita Dok.

– Da proverim jesu li goveda pravilno ukrcana u voz. Recite mi zašto čovek, koji je prevalio toliki put goneći stoku, želi da tu stoku još jednom vidi? Na njegovom mestu ja bih bila srećna što sam je prodala i zaradila novac. A vi?

Zapadnjak slegnu ramenima. Gledajući je iz blizine, ustanovio je da je Merl Batler vrlo privlačna, ali ga je način ka-

ko ga gleda i kako se ponaša pomalo odbijao. To nije bilo uobičajeno.

– Šta Hervud radi nimalo me se ne tiče – rekao je. – Ali ne treba da vas brine što ste sami. Ovo je miran grad i šerif zna kako se čuvaju red i mir. Verujem da vas niko neće uznemiravati.

Merl je izgledala razočarana:

– Vi ne volite Džeja, mister Holideje?

Dok se iznenadio što ova žena zna njegovo ime.

– Ne mislim o Hervudu ni loše ni dobro, mis Batler – odgovorio je. – A sada me, molim vas, izvinite jer imam ozbiljnih poslova. Treba da se smestim i ostalo, znate već... Možda ćemo se još koji put videti.

– Možda nam se ta druga prilika više neće ukazati. Džej je strašno ljubomoran. Jedva skida pogled s mene.

Dok pomisli na sve one mesece koje je Hervud proveo u dogonu stoke i za koje vreme nije bio u mogućnosti da prati njeno kretanje. Podsvesno se upitao šta je ona za to vreme radila?

– Žao mi je, zaista sam umoran – rekao je.

Merline oči blesnuše, odajući njeno negodovanje. Usne su joj se jedva primetno izvile.

– U redu, mister Holideje. Ako se bojite Džeja, ja zbilja ne mogu za to da vas osuđujem. Htela sam samo da prijateljski porazgovaramo, a pošto ste mi izgledali kao usamljen i povučen čovek, pretpostavila sam da vam neću smetati. Očito sam se prevarila.

Rekavši to, Merl se okrenula i udaljila. Dok se pope uz stepenice, svestan da je portir radoznalo pratio pogledom ženu u foajeu. Osmehnu se i pomisli

kako ono što je zajednog lek za drugog može biti otrov.

*

Leni Sovart se udobnije namestio na jastuk prislonjen uz zid verande i osetio kako mu se graške znoja slivaju niz čelo. Sklopio je oči kao da će mu to pomoći da ublaži bol koji je taj pokret izazvao u njegovom ramenu. Disao je ubrzano, a u usnama kao da nije imao ni kapi krvi. Posle nekog vremena bol je uminuo i on je ponovo otvorio oči. Pogledao je grad pred sobom u kome nije imao ni jednog jedinog prijatelja. Pomisli na Holideja, čoveka koga je namestavio da ubije. On je ubio njegovog brata, ostao je i dalje ubeđen bez obzira šta su drugi mislili o tome. A ako je nekoga mrzeo, on je nalazio načina da ga pronađe i ubije.

Izvukao je revolver ispod jastuka, zagledao se u njega, a onda ga prebacio iz leve u desnu ruku. Držao ga je tako na dlanu dok mu je znoj curio niz čelo. Polako je sklopio prste oko drške, ali je čak i taj mali pokret izazvao bol u ramenu. Zadržao je ipak revolver u ruci, stežući i popuštajući prste sve dok nije uspeo sasvim čvrsto da ga stisne šakom i da ga prebaci iz ruke u ruku. Pobedonosni sjaj blesnu mu u očima. U tom trenutku otvorila su se vrata i na terasu je izašao visok, natmuren čovek u crnom sakou i prugastim pantalonama. Videvši šta Leni radi još se više namrštio.

– Ako nastavite tako, mister, rana će vam se otvoriti i prokrvariti i nikada vam neće zarasti.

Leni ga pogleda: – Vi ste uradili svoje i ja sam vam za to platio... zato prestajte s davanjem saveta.

Doktor Fogarti je pošao preko verande. Došavši do ograde, neko vreme je ostao tako, ne skidajući oka s Lenija, a onda je ponovo progovorio:

– Kuršum, koji vas je pogodio, napravio vam je takvu ranu kakvu već duže vreme nisam video. Ne samo da vam je tane pokidalo dosta tkiva i napravilo veliki otvor, nego je polomilo i ključnu kost. Da bi vam rana zarasla moraćete izvesno vreme da nosite ruku u povezu, da se odmarate što više možete i da tom rukom nikako ne mičete. Jeste li razumeli?

Leni se namršti: – To je moja ruka!

– Znam da je vaša i zahvalan sam nebu što je vaša a ne moja. Boleće vas nekoliko sedmica i ako ne budete slušali moj savet, bojim se da ćete trajno ostati bogalj.

Leni je proteglio vrat i zgrčio lice od bola, ali je uspeo da spusti noge na pod. Sedeo je tako neko vreme, a onda je, nagnuvši se napred, oslonio težinu tela na noge i naglo ustao. Prigušio je krik u grlu i nesigurno se zalelujuao, a onda je rukavom obrisao znoj s čela.

– Do sada je sve išlo dobro – rekao je doktoru.

Fogarti slegnu ramenima:

– Izgubili ste dosta krvi. Sem toga, još ste umorni od dugog putovanja. Pregledao sam vas temeljno, Sovarte, i ozbiljno vam savetujem da ostanete u po-

stelji najmanje tri dana. Uz dobru negu...

– Neću ja ni trenutka nigde ležati, doktore – odvrati Leni, sada već čvrsto na nogama. – Sve što mi sada treba je boca viskija i dobra, jaka hrana. Sve će onda biti u redu.

Fogarti umorno uzdahnu:

– Ja više nisam odgovoran za ono što vam se bude desilo. Molim vas idite odavde!

Leni ga je neko vreme netremice gledao, a onda je uzeo svoju košulju iz ležaljke i s mukom je obukao. Košulja je bila oprana od krvi, ali se kroz poderotinu od kuršuma ispod nje video zavoj. Leni je stavio ruku na poderotinu, namestio bolje revolver zataknut za pojas i uputio se prema stepenicama. – Mnogo vam hvala, doktore! – rekao je.

Fogarti je nezadovoljno zavrteo glavom kada je kauboj sišao u dvorište i izašao na ulicu. Bilo je već poodmaklo jutro i dan je obećavao da će biti topliji nego mnogi ovog leta. Ušao je u kuću, stavio na glavu crni polucilindar i zaključavši vrata izišao na ulicu. Posle nekoliko minuta ušao je u kancelariju šerifa Plimptona i umorno se skljkao u stolicu. Plimpton ga radoznalo pogleda. Mada Fogarti nije bio čovek s kojim bi on mogao postati prijatelj, šerif je prema doktoru gajio duboko poštovanje. Plimpton je voleo dobru čašicu, smeh, a pokatkad i druge ovozemaljske radosti, a doktor je na njega ostavljao utisak čoveka koji bi radije svratio u crkvu nego u salun.

– Ustao je i pošao u grad – izusti konačno doktor.

Pokvasivši ruke i lice vodom iz bureta pred vratima, šerif se vrati iza svog stola. – Sovart? – upita kratko.

– Da, ali u rdavom je stanju. Ne verujem da bi vam bar još nekoliko dana mogao pričiniti neprijatnosti, šerife.

– Neko je ubio njegovog brata – promumla Plimpton – i on misli kako je to učinio čovek kojeg je prošle noći pokušao da ustreli. On žudi da mu se osveti i zato će sve dok može da hoda i da drži revolver u ruci biti opasan i može izazvati nevolju. Kuda je otišao?

– Nisam se trudio da pogledam.

Plimpton se namršti i skide opasač s revolverom pa ga pripasa oko svog obimnog struka. Fogarti takođe ustade i iziđe na trotoar. – Nađite Sovarta – reče šerifu i porazgovarajte s njim. A sada zbogom i pazite na vaš krvni pritisak!

Plimpton promrsi nešto u bradu. Njegov krvni pritisak nikada nije bio bolji. Isašao je, zatvorio kancelariju i krupnim koracima uputio se prema salunu. Uz put je opazio Krejna i Vileru, koji su se vraćali s doručka u blizini pansiona. Uzdržao se od prvobitne pomisli da ih pripita za Holideja, jer sigurno od njih ništa ne bi saznao. Skrenuo je zato u salun, stavio novac na tezgu i čekao da ga barmen posluži pićem. Osvrnuo se oko sebe, posmatrajući goste. Kada je ugledao Lenija Sovarta, koji je sedeo sam za jednim stolom s bocom viskija pred sobom, trgao se i namrštio. Uzeo je svoju čašu i bučnim koracima pošao odajom da bi se zaustavio kraj Sovartovog stola.

Leni ga tmurno pogleda: – Šta želite, šerife?

Plimpton privuče stolicu i sede. Srknuo je piće, zavalio se u naslon stolice i otkopčao još jedno dugme na kariranoj košulji.

– Sovarte, ti si jedna obična budala – rekao je.

Leni je i dalje zurio u njega. – Dokažu vam da grešite.

– Nećeš. Ti hoćeš da zagrižeš veći zalogaj nego što možeš progutati. Ti ne znaš ko je Holidej. Proverio sam kod Krejna i Vileru i oni su mi rekli da on poteže kao munja, te da tako nešto još nisu videli.

– Onda nisu mnogo u životu videli.

– Viler se bliži šezdesetoj i dosta se kretao po Zapadu, Sovarte, pa bi to trebalo da zna.

– Sve su to laži, šerife, mada ne očekujem da ćete mi verovati. Ja sam poražen, a Holidej gordo šeta ulicama i zato ste vi odlučili da njemu držite stranu.

Plimptonovo lice je skoro pomodriilo od ljutine. Prineo je svoje ogromne pesnice skoro do Sovartovog lica. – Ti meni nešto prebacuješ, mister? – upita preteći.

– Ja samo kažem ono što mislim. Uvek sam tako radio i uvek ću tako raditi. A sad se čistite odavde i pustite me da svoje slobodno vreme provodim kako ja hoću. Ja ovde mirno sedim i pijem i nikoga ne diram.

– Ti nešto smišljaš, a to se meni ne sviđa.

– Onda idite i potražite nekog drugog ko će vam se svidati.

Plimpton iskapi čašu i bučno je vratio nazad na sto. Onda se nagnu napred ka Leniju:

– Mladiću ili ćeš ti napustiti ovaj grad ili Holidej. I tako mi svega na svetu, ako ti padne na pamet da opet praviš neko čudo, ja ću te i pored doktorovih nalaza strpati u zatvor, gde ćeš na daskama provesti nedelju dana. Jesi li me čuo?

Leni ne reče ništa. Uzeo je bocu s viskijem i natočio sebi u čašu. Nije ni pogledao kada se šerif bučno udaljio ka šanku, ali se trgao i digao glavu kada je čuo njegove reči:

– Mister Holideje, dodite ovamo!

Zapadnjak, koji tek što je ušao u salun, pogledao je šerifa pa preleteo pogledom do Sovarta i shvativši šta se kuva, prišao Plimptonu, koji je netremice posmatrao kauboja.

– Ovo je prvi i poslednji put da me ovako dozivate da dođem – reče Dok tiho. – Ubuduće upamtite da idem samo tamo kuda ja hoću i kada ja hoću.

Zbunjen oštrinom zapadnjakovih reči, Plimpton razrogači oči, ali Dok odmah nastavi blažim tonom: – Izgleda da mi je suđeno da uvek pijem s vama, šerife. Hoćemo li tako i nastaviti?

– Videli ste ga, zar ne? – prede šerif na stvar.

– Da, video sam ga.

– Kune se da će vas ipak ubiti, mada doktor kaže da mu je rame u vrlo lošem stanju i bez obzira koliko je nekada bio brz, sada će mu se brzina smanjiti.

– Brz je, to je tačno.

– Znači, mislite da bi vas u fer obračunu mogao pobediti?

Dok odmahnu glavom: – To nisam rekao.

– Ali da li bi mogao? Želim jasan odgovor.

Dok se osmehnu:

– Šerife, zamarate me i mučite sebe nečim što se možda uopšte neće desiti. Kada je tamo, u preriji, hteo da potegne na mene, pokazao je da nije dovoljno brz. Znam da ni sada ne bi bilo drugačije. On će se sada napiti od očajanja, ali ne verujem da će otići dalje od toga.

– Jeste li sigurni?

– Poznajem ljude njegovog kova. On je držao brata pod svojim uticajem i ovaj ga je u svemu podržavao i podupirao. Kada neko celog života živi uz nečiju podršku, pa mu ta podrška odjednom bude uskraćena, onda on nema ni pola samopouzdanja koje je imao ranije. Sovart je smatrao da ima prava da me smakne iako nije imao dokaza da sam ja ubio njegovog brata. No pošto je jednom pretrpeo neuspeh, neće to ponovo pokušati.

– Sledeći put možda neće promašiti. Jeste li pomislili na to, Holideje?

Dok klimnu glavom: – Razmišljao sam o tome i nisam se uplašio.

Plimpton nabra čelo:

– Možda za to imate razloga i ja verujem da imate. Koliko sam čuo, vi ste jedan od najbržih revolveraša Zapada, mada znam da niste od onih koji žele da urežu recku na dršku svog revolvera.

Osmeh nestade sa Dokovog lica. – Ja sam ono što sam, Plimptone. A sada, ako želite da zajedno uživamo u piću, razgovarajmo o nečem drugom.

– O čemu, na primer?

– Za početak recite zašto nosite šerifsku značku.

Plimpton se zablenu u Doka:

– To je suviše lično pitanje, Holideje. Svaki čovek ima neki razlog za ono što čini. Ne mora, dakle, da ide ulicom i svakome priča o čemu preko noći razmišlja, je li tako?

– Tako je. Dakle, razumeli smo se.

Plimpton ga je nakratko namršteno gledao, a onda se raskravio:

– Da, mislim da smo se razumeli. Ali pazite na Sovarta! Moguće je da ste sposobni da s njim izađete na kraj, a možda i niste. Da volim da se kladim, secovao bih na vas pod uslovom da to bude častan obračun, licem u lice. Ali možda neće biti tako.

– Onda ćete imati šansu da ga uhvatite i obesite, šerife – odvrati Dok i stavi na pult novac za još jednu turu.

*

– Ko je, u stvari, taj Holidej, Džeje?

Merl Batler je sedela pred ogledalom i četkala kosu, otkrivajući pri svakom pokretu bujne zaobljene grudi u prozirnoj spavaćici. Znala je da njeno poželjno telo zaokuplja Hervudovu pažnju. No rančer joj još nije prilazio. Sedeo je u stolici, naspram nje i gledao je, ali u tom trenutku kao da je nije primećivao.

– Ne znam, neki avanturista – odgovorio je ravnodušno.

– Izgleda mnogo bolje od toga, Džeje. Čovek ima utisak da pred sobom ima osobu naviknutu da zapoveda. Ima u njemu nečeg gospodskog i superiornog.

Rančerovo lice se smrači:

– Zašto, dovraga, moramo da razgovaramo o Holideju? Šta to imaš na umu, Merl? Ako sanjaš da se ovde ponovi is-

ta stvar kao i u Sonori, onda dobro razmisli! Neću više nikakvog mešanja s mojim ljudima... niti s bilo kojim drugim ljudima!

– To što si rekao ne može se odnositi baš na ceo svet, Džeje. – Merl spusti četku i okrenu se k njemu.

Hervud duboko udahnu pa prasnu:

– Rekao sam ti da zaboraviš sve, Merl! Izvršio sam ono što sam obećao i sada imamo novca, je li tako?

Žena se osmehnula:

– Da, Džeje, rekao si mi da dođem ovamo i da budem mirna dok ti doteraš stoku. Poslušala sam te. Čekala sam mesecima a pritom jedva da sam katkad izlazila na ulicu jer sam imala sasvim malo novca. Ali s tim je sada završeno, Džeje, zar ne?

Hervud se potapša po džepu i grudima i osmehnu se:

– Dabome da imamo! Više nego što sam računao.

– E, onda ćemo da se obučemo i da pođemo u kupovinu.

– Zar ne možeš da sačekaš da otputujemo vozom? Ima mnogo lepših i jeftinijih stvari u Čejenu.

Merl ustade, stade pred njega i energično odmahnu glavom:

– Ne mogu više da čekam, Džeje. Suviše sam dugo čekala. Poslednjih nekoliko dana šetala sam gradom i odabirala stvari koje ću kupiti. Sad moram da ih imam.

I Hervud je ustao i položio joj ruke na ramena. Ali Merl je ustuknula: – Ovaj put nema slatkih reči, Džeje! Ne verujem ti kad me tako gledaš i dodiruješ. Hoću prvo u kupovinu a kasnije, kada

to bude obavljeno, znaš i sam da ću biti potpuno tvoja.

Hervud spusti ruke i okrenu se. Stao je pored prozora i pogledao dole na prašnjavu ulicu. Dugo je zamišljeno ču-tao pre nego što se ponovo okrenuo i s izrazom čoveka koji se miri sa sudbi-nom, tiho rekao:

– U redu, Merl. Obuci se. Doći ću po tebe kroz pola časa.

– Kuda ćeš? Zar ne možeš da me pri-čekaš pa da zajedno krenemo? Zar te je stid da te neko vidi sa mnom?

– Dobro znaš da nije tako, Merl. Imam da obavim nekoliko hitnih poslo-va, a posle toga uradićemo sve što že-liš. Dobro, neka bude petnaest minuta!

Merl klimnu glavom: – Najviše toli-ko. – Začula je iza sebe zatvaranje vra-ta, a onda prišla ormaru i otvorila ga. Lice joj se smračilo pri pogledu na ha-ljine koje su tamo visile. Opet su je obu-zele zbunjujuće misli o Džeju Hervudu. Od kako je prispeo u Gabrijel ponašao se nekako čudnovato. Pre svega, otpus-tio je ekipu ljudi koju je prethodno opi-sao kao najbolju koju je ikada imao. Za-tim, nije ni pokušao da joj priđe i ona nije mogla da veruje da je to zbog toga što mu je pomenula kako je posle nje-govog odlaska iz Sonore bila silovana. Odlučno mu je rekla da se nije voljno pōdala napasniku i mislila je da joj je on to poverovao.

Obukavši haljinu, ponovo je začeslja-la kosu četkom i nanela na lice malo rumenila pre nego što je uzela ručnu torbicu i izašla iz sobe. Nije se ni potru-dila da zaključa vrata jer je znala da Džej nije unutra ostavio novac iz bojaz-ni da bi ga ona mogla naći. Njegovo ne-

poverenje prema njoj nije joj smetalo jer je osećala da on za to ima jakih raz-loga i kada bi se ona pitala i imala za to prilike brzo bi dokazala da su njego-ve sumnje opravdane. Osmehnuvši se na tu pomisao, izašla je na ulicu i zasta-vši ispred ulaznih vrata pansiona osmo-trila gradsku vrevu. Znala je da je na mnoge muškarce ostavila dubok utisak, ali i da je većina žena sumnjičava i ne-poverljiva prema njoj. „Pa šta?“ rekla je sebi. Džej sada ima dovoljno novca, pa iako po njenom mišljenju u mnogo čemu nije bio savršen, novac će pomoći da zaboravi njegove nedostatke. Kasni-je, lepim haljinama i nakitom privući će ljude bolje klase. Možda će čak naći pravog muškarca, nekoga sličnog Doku Holideju, koji bi joj imponovao.

Idući trotoarom, ponovo je pomislila na Holideja. Kod većine muškaraca njen šarm i izgled su delovali, ali kod njega?

Tek što je prošla pored jeftine doma-će kuhinje, osvrćući se da ugleda Džeja Hervuda, ugledala je Holideja kako iz-lazi iz saluna. Mahinalno je popravila frizuru i poravnala haljinu. S njim je bio i šerif Plimpton, koji joj se činio kao bu-re masti. Zadovoljna što je šerif zastao, okrenuo se i pošao u drugom smeru, produžila je prema zapadnjaku, reše-na da od njega ovaj put izvuče više od par ućtivih reči. Stigla je na desetak metara od njega pre nego što ju je Dok opazio. Napravila se da nije videla du-boku boru na njegovom licu. Usne joj se raširiše u osmeh, a u očima joj je za-sjao otvoren poziv i ohrabrenje.

– Gle, mister Holideje! Baš je lepo što smo se ponovo sreli!

Dok zastade. Nekoliko čašica sa Plimptonom su ga razgalile i odobrovoljile. Nameravao je da se prošeta, upozna grad, a možda i iznajmi kola sa zapregom i ako jara popusti izađe u okolinu. Nije, međutim, želeo da ima nikakve veze s tom ženom na koju je Džej Hervud polagao pravo.

– Dobar dan, mis Batler – odgovorio je i dodirnuvši prstima obod šešira pogledao dalje niz ulicu, kao da je tamo nešto privlačilo njegovu pažnju.

Ali Merl se nije dala zavarati i upitala ga je, dodirujući ga po ruci:

– Jeste li videli Džeja, mister Holideje?

Holidej odmahnu glavom.

– Izašao je na ulicu pre kratkog vremena i sada ne mogu da ga nađem. Možda je u salunu. Da li biste bili ljubazni da pogledate umesto mene?

– Može biti. Hoćete li me otpratiti do tamo, mister Holideje? Nezgodno mi je što ljudi zure u mene.

Dok je zapazio da su muškarci u prolazu zaista bacali poglede prema njoj. Klimnuo je uzdržano glavom i pošao pored nje. Tek što se okrenuo, Leni Sovart je izašao iz saluna na ulicu. U ruci je držao revolver, a lice mu je bilo masna mržnje podlivene alkoholom.

Merl je prodorno kriknula od straha i uzmičući od Doka povikala: – Ne! Ne! – Zatim se okrenula i naglo potrčala. Dok je ostao na mestu, čvrsto raširenih nogu, gledajući kako Sovart podiže revolver. Video je da ovaj nije u stanju da nanišani jer mu je jedno rame mlitavo visilo, a ruka mu je jako podrhtavala.

– Za ovo što činiš bićeš obešen, Sovarte – reče zapadnjak mirno. – Nije vredno tvog života.

– Proklet da si, Holideje! Ostale si prevario, ali mene nisi! Ko je drugi mogao ubiti mog brata? Ko ga je drugi mrzeo i ko ga se bojao?

– Pijan si – opomenu ga Dok.

– Pio sam, ali mi je glava bistra. Ubiću te i ubiću svakoga ko bude pošao da me goni!

Dok je mirno posmatrao kako Sovart lagano palcem napinje obarač revolvera. Odmeravao je šanse, a onda je zaključio da je šansa da preživi vrlo mala. Nije nameravao da dalje mirno stoji i čeka da bude ubijen. Pogledao je pored Sovarta iza koga se bila okupila grupa ljudi i po njihovim licima video je da niko nema nameru da se umeša. Zgrčio je i odmah ispravio prste desne ruke. Ako bi Sovart promašio, bilo bi lako pogoditi ga. Ali da li je želeo da ga ubije ili ne, to ni Doku samom nije bilo jasno.

U tom trenutku s druge strane, iz sporedne ulice, odjeknuo je pucanj. Holidej se okrenuo u mestu, munjevito potežući revolver. Krajičkom oka video je kako Leni Sovart posrće prema sporednoj ulici i ranjenim ramenom udara u zid obližnje zgrade. Iz rane na čelu li-
nuo mu je mlaz krvi.

Još jedan hitac zario se u zid samo nekoliko santimetara od Lenijeve klonolog tela. Kada je odjeknuo treći, a zatim i četvrti hitac, zapadnjak je već trčao prema Sovartu. Stigao je do sporedne ulice, ispalio nasumce par hitaca, a onda se sagnuo, podigao Sovarta i odvu-
kao ga u zaklon. Pucnjava je istog trenutka prestala.

Leni Sovart je glupo buljio u zapadnjaka i prostenjao:

– Nisi ti, Holideje. Nisi me ti pogodio. Neko je drugi... s druge strane ulice.

Dok ga nasloni na zid. Lenijevo telo potrese smrtnički trzaj, on sklopi oči i glava mu klonu na grudi. Holidej je ostao da kleči pored njega, svestan da se ljudi okupljaju. Osvrnuo se, ali u gomili nije video Merl Batler. Zatim se kroz gomilu probio Plimpton, lica crvenog od gneva.

*

– Holideje!

Šerif se kao oluja ustremio prema njemu, koji je pridržavao onesvešćenog Sovarta. Potegao je revolver i uperio ga u zapadnjaka.

– Ovaj put ste vas dvojica otišli pre daleko, Holideje. Opomenuo sam vas, ali vi izgleda ni pet para ne dajete na ono što sam rekao. Sad ćete morati to da platite.

– On je u teškom stanju – odvrati Dok i izvadiвши maramicu iz džepa pritisnu je na Sovartovu ranu na glavi.

– Ne tiče me se u kakvom je stanju, Holideje. Sklonite se od njega i dajte mi vaše revolvere.

Dok namesti Lenija tako da ne klizne pored zida i polako se uspravi. Među licima u gomili prepoznao je Krejnovu i Vilerovo, ali na njegov znak glavom nisu se umešali. Rešio je da se privremeno šerifu pokori. Izvadio je revolver iz futrole i pružio ga Plimptonu, koji je zadovoljno šmrknuo.

– Opalio sam samo dva hica na drugu stranu ulice, ali nisam nikoga pogodio – saopšti mu Dok.

Plimpton s nevericom dunu kroz nos, zadenu Dokov revolver za pojas i rukom mu dade znak da stane pored zida. Zatim je kleknuo pored ranjenika i pregledao ranu na njegovoj glavi.

– Izgleda da niste tako dobar strelac kao što se priča, mister Holideje – okrenu se ka zapadnjaku. – Još samo santimetar i promašili biste ga.

– Nisam ga ja ni pogodio – odgovori Dok.

Plimpton iskrivi usne u prezrivu grimasu i skoči na noge: – Dodavola, dosta sam već slušao laži! – prasnuo je.

– Ovo što kažem nije laž – reče Dok pribrano. – Uostalom, verovatno je neko video šta se desilo. Sovart je namravao da me ubije, ali pre nego što je uspeo da nanišani, neko je pripucao s druge strane ulice. Postojala je opasnost da bude izrešetan, pa sam priskočio i odvuкао ga u zaklon.

– To što je rekao, sasvim je tačno – dopre do njih nečiji glas. Okrenuvši se, Rod Plimpton se našao licem u lice s bradatim starijim čovekom. Iza njega stajala su još četvorica, od kojih je jedan mlađi, koji je ličio na poslovnog čoveka, dobacio:

– Rode, tako je bilo. Holidej je dolazio niz ulicu s onom novom ženom i ona je odjednom vrisnula. Pretpostavljam da smo svi zbog toga pogledali prema Holideju. Onda su s druge strane ulice odjeknuli pucnji i ovaj momak je pogođen i odbačen na početak uličice. Zatim su odjeknula još dva pucnja, a onda je Holidej konačno otvorio vatru, po mom

mišljenju uglavnom da bi se zaštitio. Zatim je uleteo u uličicu da izvuče ovog momka u zaklon.

Plimpton ljutito promrmlja nešto sebi u bradu i ponovo se okrenu ka zapadnjaku: – Ko je bio na drugoj strani ulice?

– Nisam video.

– Kako to mislite? Jeste li pucali na muve?

Dok mirno ukrsti pogled sa šerifom.

– Sunce mi je tuklo u oči. Ali ma ko da je tamo bio, nalazio se na kraju uličice, u blizini banke i one velike trgovine. Nisam mogao ni da ga vidim, a još manje da ga pogodim.

Ponovo se oglasi starac s bradom:

– Plimptone, nemamo razloga da lažemo, a ti nemaš razloga da nas sumnjičiš.

– Možda se dodvorujete Holideju zbog njegove glave!

– Časti mi, tebi je kanda ta zvezda udarila u glavu!

– Idi dođavola! – dreknu šerif, mašući revolverom. – I svi ostali! Gubite se odavde! Da više nikoga nisam video!

Krejn i Viler sklonili su se Plimptonu s puta, ali nisu otišli dalje od saluna. Okrenuvši se, pogledali su zapadnjaka, očekujući da im on kaže ili da znak šta da učine. Ali Dok, umesto toga, ponovo kleknu pored ranjenika i obrisa mu krv s lica. Leni je još bio bez svesti i lice mu je bilo smrtnički blede.

– Neće preživeti ako ga ostavimo ovde – konstatovao je. Podvukao je ruke ispod mlitavog tela i podigao Sovarta u naručje. Pošto se gomila bila udaljila, Plimpton se okrenu besno, ali videvši šta zapadnjak čini, stišao se.

– Dobro, dobro – rekao je. – Treba ga odneti Fogartiju. Holideje, ostanite ovde jer želim još s vama da porazgovaram. I potrudite se da potražite prave odgovore na moja pitanja.

Dok se napravio da ga nije čuo i po-
neo je Lenija. Ali kada je izišao na suncem obasjanu ulicu, preleteo je pogledom preko ulaza u sporednu uličicu, koja je vodila pored banke. Bila je pusta kao što je i očekivao. Videvši da ga Krejn i Viler prate u stopu, prešao je preko ulice i zakoračio na trotoar ispred lekarske ordinacije.

Doktor Fogarti ga je na verandi već očekivao. Podigavši Sovartovu glavu, razgledao je ranu iznad slepoočnice i samo promrmljao:

– Rana nije vredna pomena. Imao je ludu sreću.

Zatim je prošao kroz ulazna vrata u kuću, praveći zapadnjaku put. U ordinaciji je ležernim pokretom pokazao na ležaj pored zida i u lavor nasuo vrele vode. Onda je rukom pogurao Doka prema izlazu, govoreći: – Sačekajte na polju.

Izašavši, Holidej zastade na verandi i nasloni se na stub nadstrešnice. Kada su se Viler i Krejn približili stepenicama koje su vodile na verandu, Dok ih je pogledao i iz njegovog zamišljenog pogleda obojici je bilo jasno da ne treba ništa da ga pitaju. Tako su sva trojica ostali da stoje ćuteći, posmatrajući Roda Plimptona koji se uputio prema njima iz sporedne uličice, još uvek s revolverom u ruci, opuštenih ramena i zabrinutog pogleda.

* * *

Merl Batler nije prestala da trči sve dok nije stigla do svoje sobe. Ušavši, navukla je rezu i zadihano, naslonila se leđima na zid. Stajala je neko vreme, pramenova kose zalepljenih za znojavo lice, drhtavih ruku i s izrazom straha u očima.

– Ne! – mrmljala je neprekidno. – To nije moguće!

Posle izvesnog vremena se pribrala, prišla ogledalu i počela da četka kosu. Onda je prišla prozoru i pogledala na ulicu, gde je sve opet izgledalo normalno.

Začu se kucanje na vratima i Merl se uplašeno okrete. Onda se začu glas: – Jeste li dobro, mis Batler? To sam ja, Kameron.

– Kameron? – Žena nije imala pojma ko bi to mogao biti.

– Ja sam portir, mis Batler. Prošle noći smo malo razgovarali... Rekao sam vam tada da ako vam nešto zatreba ili nešto zaželite, samo se obratite meni. Je li vam nešto potrebno?

Merl s olakšanjem odahnu. Ta budalina bio je tada čak toliko drzak da joj je dao do znanja da bi mogla popiti čašicu u sobi iza portirske lože u kojoj je on spavao. Nije ga otvoreno odbila jer nikada nije sebi zatvarala nijedna vrata. Ali sam pogled na njega i njegov neprijatan miris bili su dovoljni da zaključi kako bi taj ćelavi čovečuljak mogao biti samo poslednja slamka za koju bi se u nevolji mogla uhvatiti.

Propustila ga je da uđe. Izgledao je zabrinut.

– Video sam vas kad ste ušli, mis Batler. Žurili ste se. Je li vas nešto na ulici preplašilo ili vas je neko uznemiravao?

– Ah, bilo je to nešto... nešto sasvim lično. Ne brinite. Ali rado bih popila neko piće ako biste mogli da ga nađete.

– Naravno, naravno – na portirovom licu pojavi se izraz oduševljenja. – Imam bocu viskija ispod pulta. Idem da je donesem!

Otrčao je niz stepenište. Merl je sada već bila znatno prisebnija. Znala je da će posle čašice pića opet biti u stanju da razborito razmišlja. Kako je samo taj čovek mogao doći u Gabrijel? Je li došao iz Sonore zajedno s Džejom Hervudom? Nije verovala da je on od ljudi koji bi se mogli opredeliti za život u gradu, ali je umeo pristojno da se ponaša, a rekao je i da ima novaca. Tek kad je onaj drugi prispeo, onaj drugi koji je...

Stresla se i zagnjurila lice u šake. Sama pomisao na tu noć dovodila ju je na ivicu nervnog sloma. Nikada u životu nije se prema njoj tako grubo postupalo, a pošto je Džej već bio otišao sa stokom, nije imala kome da se obrati.

Kameron se vratio i tiho zatvorio vrata za sobom. Uzeo je sa stočića dve čaše i natočio piće. Pružio je ženi čašu, govoreći: – Biće bolje da ne pravimo suviše veliku buku. Po pravilu, ne bih smeo da budem s gostima u njihovim sobama, pogotovo ne s gošćom. Popićemo čašicu-dve, vi ćete mi poveriti kakva je vaša nevolja i videćete onda da je Bos Kameron čovek koji će sve to lepo srediti za vas, bez obzira šta je u pitanju.

Merl uze čašu i okrenuvši je, ponovo priđe prozoru. Zavrtela je čašu u ruci

i iskapila piće jednim gutljajem. Kameron je zinuo od čuda, jer je on samo srknuo i već osetio kako ga žestoko piće pali u grlu i želucu. Merl mu pruži čašu i on je ponovo napuni. Ovaj put žena zadrža čašu u ruci i zamišljeno se zagleda na ulicu.

– Gde je vaš prijatelj? – upita je Kameron.

Merl ga pogleda preko ramena:

– Koji prijatelj?

– Onaj što je prošle noći spavao u pansionu... onaj što je juče doputovao.

Žena slegnu ramenima:

– Otkud bih ja to znala?

Kameron se osmehnu i priđe joj bliže. Premestio je čašu u levu ruku i desnom je obuhvatio oko struka. Merl se ukočila i okrenula glavu. Kameron izgleda nije očekivao takvu reakciju i zaprepашćeno je otvorio usta da nešto kaže baš kad su se vrata otvorila i u sobu kao oluja ulete Džej Hervud.

Kameron je stajao kao paralisan, vrteći nemo glavom. Hervud je, besno pogledavši Merl, zgrabio portira za ramena i skoro poneo snažnim rukama prema vratima. Kameron je mucajući pokušao da objasni kako je nedužan, ali ga je Hervud nogom gurnuo u hodnik i zalupio vrata za njim. – Da te više nisam video ovde! – viknuo je.

Navukao je rezu na vrata i okrenuo se prema Merl, koja ga je gledala bezizrazno kao kamena statua. – Ti si obična budala, Džej – rekla je. – Osećala sam se jadno i taj čovek mi je ponudio piće. Jasno je da sam prihvatila.

– Nisi mogla sama da se poslužiš, je li? – promrmlja rančer, prelazeći preko sobe. Došavši do umivaonika zagledao

se u bocu, a onda ju je primeo usnama. Zakašljao se jer je u jednom gutljaju otpio suviše pića, a onda je vratio bocu na umivaonik. Prišao je prozoru, grubo sklonio Merl u stranu i pogledao na ulicu.

– Jesi li videla šta se tamo dole desilo? – upita ga Merl.

– Video sam.

– Tražila sam te, Džej, i odjednom je pred mene izišao jedan od one dvojice nitkova iz Sonore, o kojima sam ti pričala. Odmah sam ga prepoznala i zamalo da se onesvestim od straha.

Hervud cinično izvi usne:

– Izgledala si sve drugo samo ne slaba dok si se pridržavala za Holidejevu ruku!

Merl se zarumenela:

– Mister Holidej mi je pomagao da te nađem, Džej. Za ime božje, zar ne možeš bar nešto da mi veruješ?

– Ne mogu da ti verujem. Neka me đavo nosi ako znam zašto sam se vezao za tebe.

Sada se i na licu žene pojavi bes:

– Vezao si se za mene zato što sam ja nešto što si uvek želeo. Venčao si se s mojom sestrom, Džej, ali kada si video mene, onda ti ona više nije bila dovoljno dobra. Želeo si da me imaš i učinio si sve što si mogao da me dobiješ. Nije te bilo briga ni za prijatelje ni za poslovne partnere, ni za sastanke, niti za tvoju ženu. To je bilo tako i tako će uvek biti.

Hervud joj se približi i ljutito joj se zagleda u oči. Onda je poraženo klimnuo glavom:

– Da, tako je. Opčinila si me nečim, to je istina, Merl. Neka si prokleta zbog toga!

Njegova snažna ruka poletela je prema njenom licu i zvučan šamar oborio ju je na krevet. Ona kratko i prodorno kriknu i pokri lice rukama. Hervud ponovo uze bocu i otpi dobar gutljaj. Kada je Merl konačno sklonila šake s lica, prestrašeno ga gledajući, opazila je kako se on osmehuje.

– Da te više nisam video da se njušiš s Holidejem, ili s onim portirom ili bilo kim drugim – naredio je. – I dok bude-mo u gradu ostaćeš u ovoj sobi. Doneću ti sve što želiš. A na kupovinu zaboravi. Kupovaćemo u Čejenu kad tamo stignemo.

Merl se uspravi u sedeći položaj i lice joj buknu. Ovo nije bilo prvi put da je Hervud ošamari, ali je nikad nije ozbiljnije povredio. Mogla ga je vrteti oko malog prsta i s malo pažnje i opreznosti uvek je mogla dobiti sve što zaželi.

– Kažem ti da sam videla jednog od one dvojice, Džeje. Mislila sam da si ih otpustio.

– Kako da ih otpustim kad nisam znao ko su oni.

– Ali one večeri, nakon što si se video s mister Tomasom i s njim ugovorio prodaju svoje stoke, ja sam ti to pomenula. Opisala sam ih i objasnila ti kako sam sigurna da su to učinila ona dvojica koje si u Sonori angažovao da pođu na dogon stoke s tobom.

– To je bilo samo jednu noć pre nego što sam se vratio u ekipu, Merl, dakle pre samo dva dana.

Merl je izgledala zbunjena. Ustala je s kreveta i prišla mu. Na njenom licu

više nije bilo straha već samo duboke, potajne zabrinutosti.

– Džeje, ako si znao ko su oni i šta su mi učinili, zašto nisi nekako reagovao?

Rančer se jedva primetno osmehnu:

– Reagovao sam.

Lice žene se još više smračilo:

– Kako?

– Ubio sam jednoga od njih, a maločas sam pokušao da ubijem i drugoga.

Merl prestrašeno ustuknu. – Ne, Džeje – promucala je.

– Rekla si da su te napastvovali. Ja sam mislio da su sa krdom, a oni su, u stvari, bili u gradu. Mora biti da smo se negde uz put mimoišli. Sledećeg jutra rekli su mi da su otišli na čas u grad da popiju još po jedno piće i ja sam im poverovao. Zbog toga sam ih i zadržao u ekipi i, naravno, nisam imao pojma šta ti se desilo sve dok mi pre dva dana to nisi rekla. A onda, pošto je stoka već bila blizu grada, pa sam je, za slučaj da to bude potrebno, mogao doterati i s manje ljudi, a pošto je naišla oluja, naleteo sam na jednog od njih i sredio ga. On se mašio revolvera i ja sam ga ubio.

Merl je ustuknula još korak i spustila se ponovo na krevet. Sklopivši oči, jedva je promucala:

– Oh, ne... ne...

– S onim drugim nameravao sam da se obračunam ovde, u gradu, ali hteo sam da to udesim tako da izgleda kao da ga je ubio onaj Holidej. Na nesreću, tom je proradilo milosrđe i nije hteo da ga dokrajči. Onda si na kraju ti natičala na njega i on zna da si ti u gradu. Neće mu trebati mnogo vremena da se doseti šta se u međuvremenu zbilo i ko je ubio

njegovog brata. Može gadno da se zaključa i zato želim da ostaneš u sobi i držiš vrata zaključana. Jesi li me čula?

Nabrao je čelo kada je opazio da je nikada dosad nije video tako rastrešenu. Prišao joj je i uzeo njene drhtave ruke u svoje.

– Oni su obojica zaslužili da umru – rekao je. – Pomisao na ono što su učinili bila mi je strašna.

Merl istrže prste i ustuknu. – Da, ali nisu zasluživali da budu ubijeni, Džeje. Nikada nisam bila povezana s nečim tako strašnim.

Hervud se ponovo razljutio:

– Bila si ti povezana i s mnogo gorim stvarima i malo prolivene krvi ne bi trebalo da te brine. Ne sekiraj se! Od sada, pa nadalje, sve je moja briga. Ali sve dok ne budem spreman da pođemo ostani u ovoj sobi. Nećemo čekati voz. Kupiću laku, luksuznu dvokolicu i dobrog konja. Putovanje do Čejena može biti vrlo prijatno. – Opazivši izraz bola na njenom licu, dodao je nežno: – Merl, ne brini. Uspećemo. Rekao sam ti da ću napraviti pare i uspeo sam. Sve što sam imao rizikovao sam zbog tebe i nastaviću i dalje da rizikujem sve dok ne budem imao dovoljno novca da ti obezbedim udoban život. Zašto se, dakle, brineš?

Žena odmahnu glavom: – Ne znam, Džeje. Sva sam zbunjena i smušena. Dobro bi mi došlo još jedno piće.

Hervud joj pruži bocu. – Pij koliko želiš – rekao joj je – samo ostani tu. Ja sad idem dole u grad da čujem šta se priča u vezi s pucnjavom. Niko me nije video kad sam pucao na Sovarta, pa prema tome neće biti nikakve opasno-

sti. Završiću neke sitne poslove, kupiću kola i konja i nabaviću sve što bi nam moglo zatrebati uz put. Za dan ili dva bićemo u otvorenoj preriji i nećemo morati ni zbog čega da se brinemo.

Natočivši sebi piće, Merl je zurila u čašu. Nikada nije podnosila žestoka pića, ali sada joj se činilo da bi mogla isprazniti celu bocu, a da to ne proizvede nikakav efekat na nju.

Hervud je prišao vratima, otvorio ih i okrenuo se:

– Je li sada dobro, Merl?

Mlada žena klimnu glavom, ali ga nije ni pogledala.

– U redu. Neću se dugo zadržati.

Sišavši, prišao je portirskoj loži i kratko rekao portiru koji ga je nervozno pogledao:

– Držite se podalje od moje žene, mister, i pazite da je niko ne uznemirava! U poslednje vreme doživela je dosta neprijatnih stvari.

Kameron klimnu glavom: – Hteo sam samo da pomognem...

– Razumem, razumem, ali od sada budite pametni.

Uputio se trotoarom ka centru grada. Ušao je u salun i poručio piće, a potom se počeo vrteti oko sebe. Nije poznavao nikoga od prisutnih sem Rodžera Tomasa, kupca njegove stoke. Prišao mu je osmehujući se i upitao ga da li mu se može pridružiti. Tomas ga predstavi sprovedniku voza kome je davao poslednja uputstva o brizi za njegovu stoku, koju je transportovao na pijacu na Istoku. Hervud sede, srknu piće, olabavi malo zategnutu mašnu i opusti se.

*

Doktor Fogarti je izašao na verandu, brišući ruke ubrusom. Pogledao je Vileru i Krejnu, a onda se uputio ka zapadnjaku, naslonjenom na ogradu.

– Preživeće – rekao je. – Ovaj posljednji događaj otvorio mu je ranu na rame, pa je izgubio još dosta krvi. Rana na glavi je sasvim plitka i od nje neće biti ozbiljnih posljedica sem kratkotrajne glavobolje.

– Koliko dugo će morati da ostanu kod vas? – upita Dok.

– Bilo bi dobro kada bi ostao nekoliko dana i ja ću ga toliko zadržati ako se on ne bude protivio, jer je već bio dokazao kako nije voljan da sluša moje savete. Do kraja dana biće u nesvestici i biće slab da se pokrene, ali očekujem da će sutra ujutru već biti bolje i tada će sigurno početi njegova navaljivanja da ustane i ode.

Dok krenu ka stepeništu gde su ga Viler i Krejn još uvek čekali. Kad je već hteo da siđe, trotoarom se približio Rod Plimpton i rukom dao znak svoj trojici da ostanu gde su. Onda je ušao u dvorište i krutim koracima popeo se uz stepenice. Pošto ga je Fogarti obavestio o Sovartovom stanju, šerif se okrenu zapadnjaku:

– Raspitivao sam se kod očevidaca šta se desilo i po onome što sam čuo izgleda da ste vi spasili Sovartu život. Objasnite mi zašto ste to učinili.

– On nije opasan po mene – reče Dok. Plimpton iznenađeno raširi oči:

– Nije? Iskočio je pred vas s revolverom u ruci, spreman da vam izreše-

ta trbuh kuršumima i vi kažete da nije opasan po vas?

– Sad će biti pametniji – odvrati Dok.

– A zbog čega?

– Zbog toga što zna da neko drugi želi da ga ubije, a ne ja.

Plimpton ga je netremice gledao:

– Budite jasniji, mister.

– Šerife, sve vreme od one oluje u preriji do danas Leni Sovart je verovao da sam ja ubio njegovog brata. Sada zna da sam mu spasao život. Zašto bih ja to učinio ako ne da dokažem svoju nevinost? Prema tome, on me više neće uznemiravati.

– A znate li onda ko je ubio njegovog brata?

– Ne.

Plimpton se namrgodi i okrenu ka Vileru i Krejnu:

– Možda vas dvojica znate? Može li neko da se doseti šta se iza ove zagonetke krije?

Hep Viler odrečno odmahnu glavom, ali je Dejv Krejn pažljivo zagledan u zapadnjaka, mudro oćutao, ne dajući nikakav odgovor.

– Ti, kauboju, imaš li neku ideju? – upita ga šerif.

Krejn ga zabrinuto pogleda: – Ne, šerife. I nameravam da krenem odavde i odem što dalje od Sovarta. Nasuprot mister Holideju, ja ne mislim da je on baš pri čistoj svesti i da će umeti da razmišlja.

Plimpton promrsi psovku u bradu, a onda se okrenu i pođe ka ulici. Prošavši kroz baštenska vrata, zastao je i odmevši zapadnjaka, dodao: – Palo mi je nešto na um, mister Holideje. Onaj ko je ubio Sovartovog brata računao je da

ćete vi morati da sredite i Lenija. Ali taj nije računao na vašu izuzetnu tvrdoglavost i vašu sposobnost za nepredviđene postupke. Kada je zaključio da vi ne nameravate da ubijete Sovarta, on je uzeo stvar u svoje ruke i sam pokušao da ga dokrajči. Ono što bih želeo da saznam je: zašto? Kada to budem saznao, znaću i ko je ubica.

– Ja te momke, Plimptone, ne poznajem i naš prvi susret dogodio se pre dva dana na putu. Nema, dakle, šanse da znam jesu li oni učinili negde nešto što bi nekoga navelo da ih prati i pobi-je. Mislim na nekog osvetnika.

– Osvetnika?

– Pa, na nekoga ko je s njima hteo da izravna račune. Sudeći po njihovoj naravi, lako je moguće da su za sobom ostavili mnoštvo neprijatelja, ali to je samo površna pretpostavka.

Šerif duboko uzdahnu, a onda se okrenu i udalji.

– Šta se to, dovraga, događa, mister Holideje? – upita Krejn. – Imate li neku ideju?

– Imam – odvrati Dok i zamišljeno pogleda niz ulicu, prema pansionu – ali još uvek ne znam dovoljno. U stvari, nemam ništa opipljivo, već samo sumnje na koje se oslanjam. Zato pustite to sada i hajdete da popijemo po čašicu.

– To je nešto najbolje što sam danas čuo – izjavi Hep Viler, pa se sva trojica preko suncem obasjane ulice uputiše ka salunu.

*

Kada je opazio da su Holidej, Krejn i Viler ušli, Hervud ustade od Tomasovog stola, promrmljavši nekoliko reči izvinjenja Tomasu i njegovim prijateljima za stolom i uputi se prema šanku. Za to vreme zapadnjak je pružao novac za piće, stojeći oslonjen bokom o ivicu šanka, zagledan u barsko ogledalo na drugoj strani, u kome je jasno video rančera koji im je s leđa prilazio. Okrenuo se i nezainteresovano ga pogledao.

Hervud ga klimanjem glave pozdravi:

– Upravo sam maločas čuo za Sovarta – rekao je. – On još uvek tera svoje?

– Tako izgleda – potvrdi Dok.

– Prokleta budala! Zar ne može da se urazumi i shvati? Znam da to nije moj posao, Holideje, ali vi ste mi simpatični i bilo bi mi žao ako bi se vama nešto desilo. Želite li da odem do Sovarta i razgovaram s njim?

– A šta biste mu vi mogli reći? – upita Dok.

Hervud neodređeno slegnu ramenima. – Možda bi me poslušao. Najzad, ja sam ga angažovao i on je radio za mene. Dao sam mu i platu njegovog brata, pa će se možda osećati obaveznim prema meni. Voleo bih da odavde odem s osećanjem da sam iza sebe sve ostavio u redu i miru.

– Možda bi to vredelo – umeša se Krejn.

Dok klimnu glavom:

– Ne vidim da bi to moglo nekom naškoditi, Hervude. Ali možda je bolje malo pričekati. On je još u nesvesnom stanju i doktor kaže da ne bi mogao s

nekim da razgovara pre sutrašnjeg dana. U svakom slučaju, hvala vam.

Rančer klimnu glavom i ispi svoje piće, a onda stavi nešto novca na šank. – Časti sebe piće, Krejne, dok ja razgovaram s mister Holidejem u četiri oka, hoćeš li?

Krejn to zadovoljno prihvati. Rančer uze zapadnjaka pod ruku i odvoji ga od ostale dvojice. Načinio je nekoliko koraka duž šanka i onda duboko uzdahnuo:

– Holideje, vi ste videli onu ženu sa mnom, je li tako?

Dok klimnu potvrdno glavom.

– Ona mi mnogo znači.

– Pa?

– Kad sam čuo da je Sovart ranjen dok je ona bila na ulici s vama, to mi se nije dopalo.

– A šta vam se to nije dopalo, Hervude?

Rančer nabra obrve.

– Nije mi se dopalo što ste vi i ona bili zajedno, Holideje. Merl je u mnogo čemu fina žena, ali je veoma privlače ljudi kao što ste vi. Ona ne misli ništa zlo, ja to znam, ali ljudi često pogrešno tumače njenu ljubaznost. Ne bih želeo da je i vi pogrešno shvatite, Holideje.

Zapadnjak mu se osmehnu:

– Što se toga tiče, ne treba da brinete, Hervude. Ja je nisam pogrešno shvatio. Ne poznajem je i ne želim da je upoznam.

– To je vrlo lako reći – promrmlja rančer.

– A još je lakše poverovati, Hervude. – Dok htjede da rančeru stavi do znanja kako želi na tome da okonča razgovor.

– Dobro – složi se Hervud. – U svakom slučaju, mi odlazimo iz grada čim malo zahladi. Hoćete li mi učiniti tu ljubaznost i za to vreme ostati što dalje od nje? Čini mi se da sam joj već suviše mnogo govorio o vama i to je pobudilo njenu radoznalost, ako shvatate šta time hoću da kažem.

– Ne, ne shvatam i ne interesuje me. – Dok ležernim pokretom ukloni rančera u stranu i prođe pored njega. Vratio se pored šanka do Viler i Krejna, koji su ga čekali i prihvatio još jednu čašu, koju mu je Krejn pružio. Krejn je pružio čašu pića i Hervudu, ali se ovaj okrenuo i otišao.

– Što manje društvo, to bolje – prime ti Hep. – Sada ste videli Hervudovu željektivost.

Dok je mirno stajao i gledao za stočarom, koji se udaljio kroz sporedni izlaz. Onda reče:

– Bilo ko da je pokušao da ubije Leni Sovarta, verovatno će to opet pokušati.

Viler ga pogleda, a Krejn se isprsi:

– Pa šta, mister Holideje?

– Ti si jahao sa Sovartom i njegovim bratom – odgovori Dok. – Zar bi mogao da odeš a da ne saznaš ko je ubio Džoa i zašto taj isti želi da ubije i Lenija?

– Jedan lupež manje ili više na zemlji – javi se Viler – za mene nije važno. Ni jedan od njih dvojice nije bio čovek na svome mestu i nikada mi nije rekao nijednu ljubaznu reč.

– Danas bi se mogao dogoditi treći napad na život Lenija Sovarta – reče Dok.

Viler se ispravi i na njegovom licu pojavio se mešavina začuđenosti i negodovanja.

– Znači li to da treba da se umešamo, mister Holideje?

Dok slegnu ramenima:

– Kažem samo da je većini ljudi teško da odu odnekuda, a da za sobom ostave nerešenu zagonetku. Što se mene tiče, ja imam da obavim jedan mali posao. Dok budem time zabavljen, voleo vih da Leni bude van opasnosti. Može biti da je zaslužio da bude mučki ubijen iz zasede?

Dejv Krejn spusti čašu.

– Želite li da neko od nas čuva Sovarta u doktorovoj kući, mister Holideje?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom:

– Da. U glavi mi prosto bruji od razmišljanja o ovom vraškom događaju. Ne bih mogao da otputujem da ne saznam odgovor. Šta ti kažeš, Vilere?

Vozar diližanse izusti kratko „hm“ sebi u bradu, ispi do kraja piće, a onda pažljivo pogleda Doka:

– Šta vi to znate, mister Holideje, što mi ne znamo?

– Ništa mnogo, Vilere.

– E pa lepo. Ako ste tako škrti u odgovorima, onda je najbolje da sami rešavate tu zagonetku.

Dok se dobroćudno osmehnu:

– Reći ću ti, Hepe. Mislim da se do večeri ništa neće dogoditi. Za ubicu bi bilo suviše rizično da se prikaže na dnevnoj svetlosti. Produži da pijuckaš, Hepe. Meni je dosta.

Zapadnjak se okrenuo i otišao. Vratio se u svoju sobu u pansionu i za sobom zaključao vrata, a onda se ispružio po krevetu, zagledao se u plafon i uto-
nuo u duboko razmišljanje.

*

Leni Sovart je otvorio oči i nekoliko puta trepnuo. Veče je u njegovu sobu donela malo hladovine. Nekoliko puta je pokušao da se pokrene, ali mu je taj pokušaj doneo samo neizdržljivu bol.

Vrata su se tiho otvorila i u sobu je ušao doktor Fogarti. Stavio je svetiljku pored Sovartovog ležaja, pa ponovo izašao, ali se ubrzo vratio sa zdelom toplog jela koju je stavio na stočić.

Sovart se samo namrštio.

– Morate nešto da pojedete, Sovarte, inače ćete sasvim izgubiti snagu i umreti. Ali to je na vama da odlučite.

Fogarti izađe ponovo na verandu i ugleda šerifa, koji je dolazio stazom. Zastavši u podnožju stepeništa, Plimpton skide šešir i prevuče rukom preko čela.

– Kako mu je, doktore? – upita.

– Sad baš nešto jede.

Plimpton se iznenadio:

– O, on je onda dosta tvrd orah, zar ne?

– Voljan je da ozdravi i da ustane iz postelje. Ne razumem ljude kao što je on, kojima je životna potreba da se neprekidno s nekim bore. Šta stvara takve ljude, šerife?

Plimpton zavrte glavom:

– Ne znam. Neki ljudi su već rođeni čaknuti. Ili možda od malih nogu dobiju rđavo vaspitanje, pa u sebi nose jed i mržnju prema celom svetu. Ovaj kod vas ima, međutim, nešto drugo što ga peče.

– Osvetu?

– Da, osvetu, doktore. Koliko računate da će mu biti potrebno da ustane iz postelje?

– Sudeći po njegovom držanju, mislim da će sutra ujutru ustati. Ali ni tada, verujem, neće predstavljati opasnost ni za koga.

– Ako ode od vas, doktore, odmah mi javite, hoćete li? U toj stvari se krije nešto mnogo više od običnog obračuna između Sovarta i Holideja.

Fogarti mu obeća i šerif krenu svojim putem. Istovremeno su se s druge strane pojavili Krejn i Viler. Lekar im dade rukom znak da dođu. Pošto su njih dvojica sačekali da se Plimpton udalji i nestane u mračnoj ulici, popeše se na verandu.

– On se večeras više neće vraćati – obavesti ih Fogarti. – A gde vi želite da budete?

– Ovde napolju, doktore – predloži Viler. – Tako vam nećemo biti na smetnji.

– Kako god želite, mister Vilere – složi se doktor. – Ali ne zaboravite šta ste obećali: neće biti upotrebe oružja, niti prolivanja krvi, sem ako je to nemoguće izbeći. – Ušao je u kuću i provirio u Lenijevu sobu. Ugledao ga je kako ponovo leži na leđima. Zdelu je bila prazna. On uđe, uze zdelu i izašavši zatvori vrata za sobom. Odjednom ga je obuzeo veliki umor. Izuo se i, opruživši se na postelji, zaspao snom pravednika.

*

– Krenućemo putem koji vodi pored Templ Krika, Merl. Tako ću moći da

svratim kod nekih prijatelja koji će mi možda moći reći kakve su cene i potražnja stoke na pijacama u Lusku i Presno Kriku. Ne bi bilo razumno ako bih sada jednostavno potrošio novac koji sam ovom prodajom zaradio. Hteo bih da ga okrenem nekoliko puta i kada zaradim dovoljno dignem ruke od posla i odem u Kapitol.

Hervud je ustao, savio mapu i stavio je u džep košulje. Prišao je prozoru, pustivši Merl da spava. Pogledao je na mračnu ulicu. Ovaj grad za njega je imao značaja samo kao mesto gde je obavio dobar posao. Tu je nabavio nešto stoke i početno krdo od tri stotine goveda povećao na sedamsto pedeset. Imao je sreće i u izboru kauboja, mada su mu braća Sovart donekle komplikovali život. No Džoe je bio mrtav i umro je svestan da plaća za ono što je učinio i da je poigravanje s ženom Džeja Hervuda bilo nešto što je samo budala mogla sebi da dopusti.

Sada je ostao samo Leni.

Vratio se do postelje, nagnuo se nad mladom ženom i poljubio je u obraz. Ona se promeškoljila, pogledala ga sanjivo, nežno se osmehnula i Hervud pada u iskušenje da joj se pridruži, ali bilo je poslova koji nisu trpeli odlaganje.

– Neću se zadržati dugo – rekao je. – Spavaj još malo, a posle ćemo otputovati iz grada. Ja ću dotle sve pripremiti.

Merl se sasvim razbudila:

– Šta ćeš to da radiš, Džeje?

– Samo ono što moram. – Tihim koracima uputio se prema vratima. Ali dok ih je otvarao, čuo je kako se pomerila u postelji. Okrenuo se i začuđeno

gledao kako nesigurno ustaje, gledajući ga zabrinuto.

– Džeje, ne sviđa mi se to što činiš – rekla je. – Jedan je dovoljno.

Hervud bučno zatvori vrata i pohita k njoj. Prisilivši je da ponovo sedne na krevet, rekao je:

– On će se setiti i doći će da me potraži.

– On je običan glupavi kauboj. Krenimo sada odmah i zaboravimo na to.

Rančer ju je neko vreme zamišljeno posmatrao. – Ne mogu – odvratio je.

– Moraš. Za moju ljubav. Grozim se od pomisli, Džeje, da si nekoga ubio i da ćeš to opet učiniti. Onaj drugi bio je gori od njih dvojice. On me je napastvovao, tukao i verovatno bi me isprebijao namrtvo da ga ovaj preživeli nije u tome sprečio. On je mrtavi sve što se u Sonori desilo sada više nema nikakvog značaja. Rekao si da smo spakovani, pa hajdemo onda!

Hervud zamišljeno priđe prozoru i ponovo pogleda dole na glavnu ulicu. Dugo je razmišljao. Niko nije imao ni najmanji povod da posumnja kako je on taj koji želi smrt Leni Sovartu. Okrenuvši se, rekao je:

– Dobro. Pripremi svoje stvari.

Merlino lice zasja od zadovoljstva. Počela je žurno da prikuplja svoju garderobu i druge stvarčice, pakujući ih u jedan kofer. Njegov kofer je već bio spakovan. Uzevši oba kofera, Hervud je izišao iz sobe, sišao stepeništem, praćen ženom i prošao kroz hol. Videvši ih, Kameron izađe iza svog portirskog pul-ta i radoznalo ih pogleda.

Rančer izvadi novac iz džepa, plati račun za sobu i pogleda na zidni časovnik.

– Tokom noćne hladovine prevalićemo najmanje dvadeset milja – zaključio je zadovoljno. Uzeo je Merl za ruku i poveo je ispred sebe u dvorište. Kameron ih je ćutke gledao, zanet ženstvenim njihovim ženinih zamamnih kukova. – Šteta – uzdahnio je. – Velika šteta.

Rančer pomože ženi da se popne na kola, stavi oba kofera pozadi u prtljažnik, a onda se i sam pope na sedište pored nje. Smeškajući se, okrenuo je kola u dvorištu i poterao ih sporednom ulicom do glavne, u kojoj su gorele ulične svetiljke. Merl je sedela oslonjena na njega, glave spuštene na njegovo rame. Hervud je levom rukom obgrlio oko pasa. Čuo je žagor i buku iz saluna i video ljude koji su, sedeći dokono na trotoaru, posmatrali njihov odlazak. Na sledećem uglu skrenuo je kola iz glavne ulice i uputio se uzanim putem ka Templ Kriku.

*

Zapadnjak je ušao u pansion na sporedni ulaz i neprimećen se odšetao uz stepenice do sobe Merl Batler. Ranije je već od Kameron doznao broj njene sobe i nije mu bilo teško da je nađe. Stigavši do vrata, proverio je da ga neko slučajno ne posmatra pre nego što je pokucao. Ne dobivši odgovor, pokucao je ponovo. Opet ništa.

Spustio je ruku na kvaku i vrata su se otvorila. Kresnuo je šibicu i ušao. Soba je bila prazna. Ponovo je izašao i zastao u hodniku. Šta bi moglo biti razlog da je Merl Batler napustila svoju sobu? Bilo mu je jasno da se ona uplašila od

Lenija Sovarta kada ga je opazila na ulici pre nego što je ovaj bio napadnut i ranjen. Zašto? Od trenutka kada se taj incident dogodio, to pitanje mu nije izlazilo iz glave. A sada se postavilo i sledeće: kuda je otišla?

Sišao je niz stepenice i u predvorju zatekao Kameronu iza pulta s izrazom dosade na licu.

– Jeste li videli mis Batler? – upitao ga je.

Kameron klimnu glavom:

– Naravno.

– Gde je?

– Otputovala je.

– Otputovala? Kuda?

– Otišla je pre pola časa s mister Hervudom. Hervud ju je ukrcao u laku dvokolicu i zajedno su se odvezli. Imali su koferu sa sobom i mislim da su se uputili izvan grada, ka severu.

Dok nabra obrve:

– Da niste možda pogrešili? Da se niste zbunili?

– Ne, mister Holideje. Držao sam na oku tu malu ludicu isto kao i vi i verovatno s istim primislima u glavi.

Zapadnjak se okrenuo i, nabraivši čelo, zagledao se kroz prozor na ulicu. Tu se nešto nije uklapalo. Odlazak Džeja Hervuda i Merl Batler odudarao je od šeme njegovih logičkih razmišljanja. Tokom poslednjih sati bio je došao do zaključka da je Merl Batler, ako se pri susretu uplašila Lenija Sovarta, morala ovoga od ranije poznavati. A pošto je bila u vezi s Džejom Hervudom, bilo je normalno pomisliti kako je Hervud znao za razlog njenog straha. Bilo je otuda razumno očekivati da je i Hervud

od ranije poznavao Sovarta i možda čak imao i neke račune s njim.

Dok se čvrstim koracima uputio prema kući doktora Fogartija. Nije bio siguran da li su Viler i Krejn poštovali njegove želje i da li su stražarili u Sovartovoj blizini, ali je verovao u njih, a naročito u mladog Krejna, koji mu se od prve dopao.

Ulazeći u dvorište ugledao je neko kretanje na verandi. Dok se približavao stazom, otuda je odjeknuo glas:

– Stoj! Ni koraka dalje!

Dok prepozna Vilerov glas. – To sam ja, Vilere – odgovori. – Krenuo je polako napred, pazeći da ne načini neki previše brz pokret, jer je u pomrčini zabuna bila moguća. Onda je video da se iz tame izdvaja još jedna nejasna silueta. Trenutak kasnije Viler i Krejn stajali su jedan pored drugog s uperenim revolverima.

– Je li Sovart u redu? – upitao ih je.

– Jeste – potvrdi Viler. – Spava kao odojče.

– Kao ružno odojče – primeti Krejn.

Dok se okrenu i obuhvati pogledom glavnu ulicu. – Hervud je otputovao – reče najzad.

– To onda znači da ste na njega sumnjali, mister Holideje? – upita ga vozar diližanse, prilazeći mu.

– On je jedini koga sam imao u vidu. Niko drugi nije došao u grad posle nepogode, a samo smo se njegova grupa goniča i nas dvojica iz diližanse nalazili u preriji. Ubijena je ona starica, a zatim Džoe Sovart. Posle se Hervud pojavio s njegovim lešom.

– Ali zašto? – upita Viler.

– To ne znam. Ali neka veza tu ipak postoji. Znam da je Leni poznavao Hervudovu prijateljicu pre nego što je došao u ovaj grad. Kada ga je videla na ulici ona se prepala. Ja sam slučajno dobro motrio Lenija i opazio sam da je on trenutno zaboravio na mene jer je nju prepoznao. Da tada nije počela pucnjava verujem da bi on nešto preduzeo što bi otkrilo karte.

Viler se naslonio umorno na ogradu verande. – Sve je to veliko zamešateljstvo – uzdahnio je.

– Naravno – složi se Krejn – ali nije dan od njih dvojice nije ponudio nikakvo razložno razjašnjenje zagonetke.

– Tako je. Dakle zaboravimo na Hervuda – reče Dok. – Ko nam onda još preostaje?

Dvojica njegovih sagovornika zavrteše glavom. Dok se nervozno šetao, a onda rekao: – Nema nikakvog smisla ostajati dalje ovde. Žao mi je, Hepe, što sam ti upropastio noćni odmor, koji ti je toliko potreban. I tebi, Krejne.

– Čekajte malo – javi se Viler. – Fogarti je nešto rekao o tome kako je Sovart, kada je prvi put bio ovde, penio zbog vas, a da je ovaj put penio zbog Hervuda. Izgleda li vam to logično?

– Pa, to može biti dosta jak razlog zašto je Hervud želeo da Lenija ukloni s puta.

– Moguće je da je izračunao kako će biti bolje ako pobegne. Možda nas je video kako ovde čuvamo stražu, pa se uplašio. Ali više me nije briga. Idem da nađem neki krevet gde ću da opružim svoje stare kosti.

Vozar diližanse zadenuo je revolver u futrolu i udaljio se u mrak. Holidej i

Krejn uputili su se preko ulice do pansiona, gde je Dok odmah otišao u svoju sobu. Sutra ujutru će verovatno morati za sebe smisliti nove planove. Osećao se glupo i loše zato što nije blagovremeno prišao Merl Batler, a i što je dvojici prijatelja upropastio noć. Bio je uveren da Leni Sovart sada sigurno zna ko je ubio njegovog brata, pa će svaka njegova slučajna veza s ljudima koje je upoznao tokom ovog putovanja biti prekinuta. Ništa ga se više nije ticalo i od sutra će nastaviti da živi na uobičajeni način.

*

Leni Sovart se pažljivo uspravio u krevetu i polako spustio noge na pod. Ostao je tako da sedi izvesno vreme, zamoren od učinjenog napora i preznojivši se od bola koji su mu ti pokreti prouzrokovali. Pošto je čuo razgovor na terasi između Holideja, Vilera i Krejna, saznao je da je Hervud otputovao iz grada. Nije mu zato preostajalo ništa drugo nego da pođe za njim, bez obzira na stanje u kome se nalazio i na ono što mu se uz put može desiti. Sasvim polako je ustao iz postelje i oslonio se na noge, prigušujući u grlu jauke zbog bola u glavi i celom telu od najmanjeg pokreta. Grlo mu je bilo suvo i osećao je vrtoglavicu i nesigurnost u nogama. Ipak je nekako uspeo da pređe rastojanje do čiviluka na kome je lekar ostavio njegovo odelo. Rupa na košulji podsetila ga je na zapadnjakov metak, ali uprkos tome on prema njemu više nije gajio mržnju niti želju za osvetom. Posle svega

ispalo je da mu je Dok dvaput za redom skoro poklonio život, a sada je znao i da on nema nikakve veze s njim. Za Džoevu smrt bio je kriv Hervud, koji se posle susreta sa svojom prijateljicom i saznanja šta joj se desilo vratio ispunjen mržnjom zbog događaja u Sonori.

Promrsio je sebi u bradu nekoliko psovki na račun svoga brata. Ta žena očigledno nije želela nijednog od njih, uprkos tome što ih je više puta skoro izazovno pogledala, čak i onda kada je Hervud bio prisutan. Leni je više puta nagovarao Džoa da je zaboravi, ali Džoe, temperamentan i žestok, kakav je bio, nije mogao sebe da kontroliše kada bi ga privukle draži neke žene.

Tako su se njih dvojica istoga dana vratili u Sonoru i našli je samu u njenoj kući. Džoe je sa sobom poneo bocu viskija i pošto Merl Batler nije želela da pije s njima i pošto im je rekla da se čiste, Džoe ju je uhvatio, zabacio joj glavu unazad i sipao joj u grlo viski koji je ona bila prisiljena da proguta. Merl ga je u rvanju ogrebala po licu, a Džoe ju je, ljut zbog toga, udario pesnicom i oborio na divan. Zatim se kao pomahnitao bacio na nju i pokidao joj odeću. Potaknut njenim očajničkim vrištanjem, Leni je prinudio Džoa da izađe iz kuće, ali tek pošto ju je ovaj, posle teškog zlostavljanja, na kraju silovao.

Posle toga vratili su se u logor i dugo su sa strepnjom očekivali šta će se desiti, bojeći se da bi ona mogla poći za njima i reći Hervudu šta se desilo. Ona, međutim, nije to učinila pa je gonjenje stoke nastavljeno sve do Gabrijele, gde se i ona ponovo pojavila.

Dok se oblačio, Leni je, komad po komad, složio mozaik zagonetke. Ona je u Gabrijelu sigurno ispričala Hervudu sve o tome što su joj njih dvojica učinili u Sonori. Hervud se vratio i ubio Džoa. Pošto je Leni krivicu za to prebacio na Holideja i ne želeći nikakvo objašnjenje pošao da ga izazove i ubije, Hervud je očekivao da će ga ovaj likvidirati.

Zapadnjak, međutim, to nije učinio. Leni je obrisao krupne graške znoja s lica i telom mu je prostrujala hladna jeza. Znao je da je vrlo slab, ali mu je pred očima neprekidno lebdela slika kako Hervud donosi u logor mrtvo telo njegovog brata, tvrdeći da ga je našao na obali potoka. Ta slika prisiljavala ga je da izdrži i najjači bol i da savlada svoju slabost.

S revolverom u ruci Leni je tiho otvorio vrata. No, za toliku opreznost nije bilo potrebe, jer je predvorje bilo pusto. Izašao je na verandu i duboko udahnuo svež noćni vazduh. Posle nekoliko trenutaka u glavi mu se malo razbistrilo i mada je u slepoočnicama još osećao oštar, pulsirajući bol, on se hrabro ispravio i tihim korakom sišao niz stepenice do ulaznih vratnica, produživši zatim ulicom kroz grad. Uputio se pravo ka gradskoj štali, ne vodeći brigu o tome da li će ga neko videti.

Namera mu je bila da pođe u poteru za Hervudom. Nije nameravao da se više vraća kasnije u grad. U tom trenutku bilo mu je jedino važno da Hervud dobije svoje, da mu izrešeta utrobu. Kada to obavi Leni Sovart je bio spreman da umre.

Obišao je oko ograđenog prostora za konje i ušavši unutra, posle dužeg še-

tanja i traženja na kraju je našao svoga konja. Bio je to dugonogi i dugovrati ždrebac – mrkov, vrlo izdržljiv i vrlo brz kada je za to bilo potrebe. Posle dva dana odmaranja, verovao je on, ta životinja je bila sposobna da sustigne bilo koja kola.

Poveo ga je za ular do štale, gde se, začuvši buku, pojavio štalski momak, noseći u ruci kratku dvocevku teškog kalibra.

Leni ga je odgurnuo u stranu i rekao:

– Ovo je moj konj, a platio sam ga za nedelju dana unapred.

Rekavši to, uzeo je s ograde svoje sedlo, nabacio ga konju na leđa, zategao kolan i s mukom se popeo u sedlo.

Mada je spustio uperenu pušku, štalski momak je i dalje stajao na vratima svog sobička i posmatrao ga.

– Vi ste Sovart, zar ne? – rekao je najzad. – Onaj Sovart na koga su svi redom u gradu pucali?

Leni ga oštro pogleda s konjskih leđa:

– Želiš li i ti da im se pridružiš, mister? Ako hoćeš, samo napred!

Štalski momak ustuknu i odmahnu glavom:

– Ma nikako! Ni govora! Ali, moram reći, mister... vi loše izgledate. Zbilja vrlo loše. Ako ne morate da jašete, mislim, ja ovde imam jedan ležaj i baš maločas sam skuvao kafu. Zašto se ne biste malo odmorili? Niko živ ne ide na put kada izgleda tako kao vi.

Leni je potegao uzdu i okrenuo mrkova da prođe pored štalskog momka. Skrenuo je iz ograđenog prostora i uputio se prema sporednoj ulici. Štalski momak je ostao na vratima štale, vrteći

glavom, začuđen što je taj Sovart uopšte uspeo da se toliko dugo održi u sedlu, a kamoli da potera konja u trk. Vratio se u svoju sobu i naslonio dvocevku na dovratnik. Verovao je da će se ovaj ludak pre jutra vratiti i ponovo ga probuditi.

*

Pet milja daleko od grada Džej Her-vud je skrenuo sa glavnog puta i uputio se prema jednoj padini obrasloj šumom. Ubrzo je pronašao jedan mali proplanak između stena i drveća, isprepletenog gustim rastinjem. Sišavši s vozarskog sedišta, ispregao je konja, a onda je svoju pažnju posvetio Merl. Ona je već na početku putovanja bila brzo zaspala i izgledalo je kao da se satima neće ni pomeriti. Džej je znao da je boca viskija, koju je ispila, konačno delovala i da se ni u sobi pansiona ne bi probudila da je on nije rukom dotakao. A posle ovog dugog, uspavljujućeg truckanja u kolima spavaće i dalje dokle god je on bude pustio.

Rančer je iz prtljažnika izvukao svoje sedlo i, skinuvši mu prethodno am, nabacio ga konju na leđa. Zatim se vinuo u sedlo, još jednom proverio da li Merl spava, a onda pustio konja da sam pronade glavni put.

Bio je uveren da će Merl spavati mnogo sati. Ali i ako se probudi, nije mogla nikuda da ode, čak i kada bi znala gde se nalazi. U zadnjem delu kola bila je korpa s hranom i puška za slučaj potrebe.

Pošto je ubrzo ponovo izbio na glavni put, Džej Hervud se uputio nazad prema Gabrijeleu i goneći konja brzim trkom stigao u grad posle manje od tri časa od kako ga je napustio.

Ostavio je konja u jednoj sporednoj ulici i pešice se uputio prema kući doktora Fogartija. Ostao je sakriven u pomrčini daleko od verande sve dok se uverio da ga niko nije primetio, a onda se, idući pored zida, uputio ka zadnjem delu kuće.

Stigavši na zadnju verandu, zastao je i oslušnuo, ali sem šuma vetra, koji je pirkao kroz vinjage, nije čuo nikakav drugi šum.

S revolverom u ruci, Hervud je drugom rukom probao zadnja vrata. Bila su zaključana. No ubrzo je našao jedan pritvoren prozor. Digao je okno sasvim uvis i prekoračio preko prozorske daske, a onda se uputio prema svetlosti koja se videla u predvorju.

Priljubivši se leđima uza zid, provirio je u sobu i ugledao ležaj na kome je samo nekoliko časova ranije ležao Leni Sovart. Krevet je bio prazan.

Hervud je zbunjeno zastao i duboka bora na čelu odavala je brigu koja ga je obuzela. Nije mogao da shvati šta se desilo. Nešto ranije, tog popodneva, razgovarao je s Fogartijem i ovaj mu je tvrdio kako Sovart nije u stanju čak ni da hoda, a da ne govorimo uopšte da ustane iz postelje i ode iz kuće.

Začuden Hervud uputio se kroz kuću do Fogartijeve sobe. I lekarevu odaju našao je praznu. Obuzet naglim osećanjem panike, Hervud je pohitao prema verandi na prednjoj strani kuće. Stigao je tamo taman u poslednjem trenutku

da vidi šerifa Plimptona i doktora Fogartija koji su trotoarom žurili prema lekarevoj kući.

Šmugnuo je brzo nazad, osuvši tiho bujicu psovki sebi u bradu. Znači, nekim čudom Leni Sovart je ustao i otišao odavde!

Da nesreća bude veća, dolazio je i predstavnik zakona.

Hervud je pohitao prema zadnjem delu kuće. Izašavši iz nje na isti način kako je i ušao, pretrčao je preko vrta i preskočio ogradu. Tu je čučnuo i pritajio se, napregnuvši sluh kako bi čuo svaki šum koji bi dopro iz kuće.

Kratko vreme posle toga Plimpton je ušao u doktorovu kuću i posle nekoliko minuta ponovo izašao.

Zastavši na verandi, šerif je rekao:

– Izgleda da ste u pravu, doktore... nema ga. Ali neka ma nosi vrag ako sam mogao i da pomislim da je on sposoban za to.

– Mržnja je gorela u njemu i to mu je dalo snagu – glasio je Fogartijev odgovor.

Poćutavši zamišljeno još malo, šerif Plimpton mu je pozeleo laku noć, a onda opet izašao na ulicu. Sav obliven znojem, Džej Hervud se tiho udaljio sporednom ulicom i pojahao svog konja. Suvim, skorelim jezikom liznuo je usne, a onda se tičujući obazro oko sebe.

Gde li je Sovart mogao da ode?

Okrenuo je konja i uputio se sporednom ulicom prema izlazu iz grada. Nešto ranije te večeri viđen je kada je otputovao, pa se moglo postaviti pitanje kakav je razlog imao da se vrati ovamo? Došao je do zaključka da nikakva priča, ma koliko bila dobro smišljena, ne bi

zadovoljila oštroumnog radoznalca kakav je bio šerif Plimpton.

Podbo je konja petama i naterao ga u trk, pa se žurno udaljio iz grada. Name-
ravao je da probudi Merl, upregne ko-
nja u kola i nastavi put još u toku noći.
Tako bi još po mraku i tokom sutraš-
njeg dana povećao rastojanje između
sebe i Lenija Sovarta onoliko koliko mu
izdržljivost njegovog konja bude dozvo-
lila. Dole, kod Templ Krika, promeniće
konja i brzim tempom nastaviće pre-
ma Montani. Tamo, u novoj sredini, od-
mah će se baciti na neki unosan posao
i sve će vrlo brzo biti zaboravljeno.

*

Rod Plimpton je lupao na vrata za-
padnjakove sobe sve dok mu Holidej ni-
je otvorio. Ali pre toga njegovo lupa-
nje probudilo je Hepa Vilera i Dejva
Krejna, a takođe još i četvoricu ostal-
ih gostiju koji su spavali u pansionu.
Plimpton, međutim, nije obraćao pažn-
ju na njihovo gundanje i proteste, već
se direktno obratio zapadnjaku:

– Sovart nam je izmakao!

Zapadnjak s čuđenjem pogleda Hepa
Vilera i Dejva Krejna koji su s neveri-
com zurili u šerifa.

Shvativši zašto se čude i zašto su
sumnjičavi, Plimpton je dodao:

– Zaista je tako kao što vam kažem!
Ne grešim. Pogledao sam u kući dokto-
ra Fogartija, a nakon toga sam prove-
rio i u gradskoj štali. Došao je tamo,
uzeo svog konja, osedlao ga je i odja-
hao. Jedino što bih sada još želeo da
znam je kuda je otišao i zašto baš tamo.

Zapadnjak je u međuvremenu obukao
košulju, uvukao je u pantalone i zakop-
čao dugmad. Zatim se vratio u svoju so-
bu i pripasao opasač s revolverom.
Plimpton je pošao za njim u njegovu so-
bu i pošto ga je neko vreme ozbiljno po-
smatrao, upitao je:

– Šta mislite, Holideje, gde bi Sovart
mogao da bude? I šta to vi znate o ovoj
aferi, a izbegavate da to poverite dru-
gima?

– Otišao je u poteru za Džejom Hervu-
dom – odgovori mu Dok.

Plimpton ga zgranuto pogleda.

Zapadnjak pokretom ruke maknu še-
rifa u stranu i reče mu:

– Ako želite da saznate nešto više,
šerife, sedlajte svog konja i dođite kod
gradske štale, gde ću vas čekati. Biću
spreman za polazak kroz desetak minu-
ta. Ako vas ne bude do tog vremena ta-
mo, ja odlazim.

Plimpton je preleteo pogledom od Ho-
lideja do Vilera, a onda do Krejna, pre
nego što se uputio ka izlazu.

– Zbog čega bi on to pošao u poteru
za Hervudom? I šta Hervud radi izvan
grada?

– To je vrlo duga priča i većina deta-
lja ne uklapaju se jedan u drugi, šeri-
fe – odvrati mu zapadnjak nestrpljivo.

– Ali kad nađemo Hervuda i njegovu
prijateljicu, verovatno da ćemo naći i
Lenija Sovarta.

– Želite li da i mi pođemo s vama,
mister Holideje? – upita Krejn.

Dok odmahnu glavom:

– Ne. Šerif i ja bićemo sasvim dovoljni
da sredimo tu stvar. Vi se odmarajte.

Rekavši to, on se uputi niz spoljne
stepenice, ne obazirući se na bunovna,

ljutita lica koja su ga posmatrala iza odškrnutih vrata dok je prolazio hodnikom. Prešao je preko dvorišta i odlučnim korakom uputio se prema ograđenom prostoru za konje iza štale, gde je odabrao jednog konja za sebe. Pošto ga je umirio, tapšući ga rukom po vratu, Dok ga je poveo prema štali, gde je naleteo na štalskog momka s puškom uperenom u neznanog gosta, baš kao što se dogodilo i ranije kada je naišao Sovart.

– Mislio sam da ste vi Sovart i da se vraćate u grad, mister Holideje – izvinjavao se štarar. – Šta se to, dovraga, noćas dešava kada niko ne spava, a šerif juri kao lud i postavlja glupa pitanja?

Zapadnjak se nije ni potrudio da mu odgovori na postavljena pitanja. Ušao je u štalu i odabrao jedno dobro i udobno sedlo. Još dok je sedlao konja, šerif Plimpton je stigao u koral. Holidej se odmah vinuo na leđa svog konja, okrenuo ga prema vratnicama i dodirom pete poterao ga u trk.

Rod Plimpton mu je nešto doviknuo, ali zapadnjak nije obratio pažnju na njegove reči i posle stotinak metara skrenuo je u sporednu ulicu, a zatim je svog snažnog ždrepcu poterao trkom prema izlazu iz grada. Rod Plimpton ga je pratio onoliko brzo koliko je njegov konj to mogao. Tek kada je zapadnjak na izlazu iz grada usporio tempo, šerif Plimpton je uspeo da ga sustigne.

Skoro bez daha, šerif je držao zategnute uzde svog konja dok mu je zapadnjak ukratko izložio šta se po njegovom mišljenju te večeri desilo, Plimpton je bio zaprepašćen pričom koju je čuo i

sve što je mogao bilo je da zbunjeno zuri u svog sagovornika.

Pre nego što je to sve poredao u svojoj glavi i pribrao se od čuda, Holidej je već kao furija jahao kroz noć prema Templ Kriku putem koji je, kako se štalski momak kleo, morao odabrati Leni Sovart. Pretpostavljao je da to mora biti isti put kojim je krenuo i Džej Hervud.

•

Leni Sovart gonio je svog konja umerenom brzinom, štedeći i njega i sebe za ono što je verovao da će biti dugotrajno jahanje. Viler je u razgovoru na doktorovoj verandi pomenuo da je Hervud iz grada otišao kolima, što je značilo da je želeo udobno da putuje. Misleći o tome, Leni se podrugljivo nasmeja u sebi. Dobiće on na kraju stoprocentnu udobnost... dobiće je dva metra pod zemljom.

Mesečina je jasno obasjavala put pred njim i on je birao njegov ravniji deo, po kojem mu hod njegovog konja neće pričinjavati suviše neugodnosti. No, čak i pod tim uslovima, celo telo ga je bolelo. S vremena na vreme u glavi bi mu se razbesnela prava bura od čega bi mu se pred očima počelo magliti.

Ali u Leniju Sovartu pulsirala je energija koja ga je gonila stalno napred. Zbog toga ništa nije moglo da ga savlada i zaustavi dok ne nađe Hervuda i ne obračuna se s njim.

Milju za miljom, puštao je konja da bira lakši put kojim se kretao i baš kad je obilazio jednu padinu, po kojoj su se

belasale tu i tamo razbacane stene, na desnoj strani začuo je neko kretanje, a onda i ženski glas, koji je doviknuo:

– Džeje, jesi li to ti? Džeje!

Leni Sovart je naglo zategao vođice i ugledao kako mu se iza stena trčeći približava visoka, vitka silueta, oko koje je lepršala dugačka i široka suknja. Izvukao je revolver i uperio ga u nju.

– Džeje, gde si bio? Zašto si me ostavio ovde potpuno samu? Probudila sam se i mislila sam da ću umreti od straha!

Merl Batler je u trku pritrčala do samog konja i tek onda je prepoznala Lenija Sovarta. Uz kratak, prigušen krik ustuknula je i htela da pobegne.

Ali bilo je kasno. Sovart je sjahao, jer je iz njenog dozivanja saznao da Džej Hervud nije s njom. Gde bi onda mogao biti?

Zgrabio ju je za ruku i pritisnuo joj cev revolvera na slepoočnicu.

– Gospođo, ako mi budete pravili neprilike, makar i najmanje, prosviraću vam glavu kuršumom! Jeste li me čuli?

Merl je bila suviše uplašena da bi mogla da da glasa od sebe, ali je potvrdno klimnula glavom. Pokušala je da se otme iz njegovih ruku, ali uprkos ranama, Leni je ipak bio dovoljno jak da je savlada. Pustio je svog konja, koji mu više nije bio potreban, i pogurao ženu uz padinu pred sobom. Kada su stigli do čistine, on je zastao i glasno se nasmejao:

– Izgleda da je novopečeni parajlija pobegao od vas? Kako vam se to dopada?

– Ne – povikala je Merl plačnim glasom. – On to ne bi učinio! Ja sam bila

umorna, pa sam zaspala i on je verovatno rešio da me ne budi... Odjednom se ukrutila i ustuknula od Sovarta. – On... otišao je sigurno nazad u grad! – izustila je.

– A zašto bi to učinio, moja lepa gospođo? – upitao ju je Leni, držeći i dalje revolver uperen u nju.

– On... on je želeo da vas ubije... Pokušao je to još u gradu – izlila je Merl iz sebe svoje sumnje, koje više nije mogla da prikrije. Njena jedina pomisao sada bila je da spase sebe. Hervud je ostavio ovde samu, na milost i nemilost skitnica i hulja kao što je Sovart, i ona mu zato nije ništa dugovala.

– A zašto bi on želeo da me ubije, gospođo?

– Zato... zato što se bojavao da ćete pogoditi kako je on ubio vašeg brata. Došao je u grad da pripremi prodaju svoje stoke i ja sam mu tada rekla da ste me vi i vaš brat napali onda u Sonori. Htela sam samo da mu pokažem kako je opasno ostaviti samu i nezaštićenu ženu u ovim strašnim gradovima na granici. On mi nije rekao da vas dvojica još uvek radite za njega, ali kada sam vas ja u gradu videla i prepoznala i to mu kasnije rekla, on je pokušao da vas ubije. Onda sam uspela da ga nagovorim da napustimo Gabrijel. Obećala sam mu da je sa mojim sitnim koketerijama završeno zauvek. I pošli smo... a onda sam se maločas probudila, čula sam kako neko dolazi i pomislila sam...

Odjednom su sav nakupljeni jad i pretrpljena muka postali suviše teško breme za Merl Batler i ona je klonula na tle i prekrivši lice rukama glasno zajecala.

Leni je stajao iznad nje i gledao je s visine, ne govoreći ništa.

Posle izvesnog vremena Merl se pribrala i bojažljivo digla pogled do Sovarta, otkrivajući lice umrljano suzama.

– Nemojte me zlostavljati! Ja vam nikada nisam želela zlo. Hervud je ubio vašeg brata, a da ja o tome ništa nisam znala. Jutros je nameravao da ubije i vas, a sigurno mu je to bio cilj i noćas kada je odlučio da se vrati u grad.

– Tamo me neće naći – progovori Sovart bezizražajnim glasom.

– Onda će se vratiti ovamo, mister Sovarte... i pokušaće da nas ubije... oboje. Vi imate konja. Hajdete da ga upregnemo u kola i da odemo odavde! Njegov novac je sav ovde, ispod sedišta! Videla sam da ga je pre polaska tamo stavio, misleći da ja neću primetiti. Mogli bismo podeliti novac. Čitavo bogatstvo...

Leni je pružio ruku prema njoj i Merl ga je uplašeno pogledala:

– Ne... ne dodirujte me! Ja ... to ne bih mogla da podnesem.

Sovart je zamahnuo čizmom i grubim udarcem oborio ju je na leđa.

– Nisi mogla da podneseš ni mog brata, je li, ženturačo? – zaurao je. – Još nisam u stanju da te iskoristim na taj način, leđi, još nisam za sada. Ali kada se budem obračunao sa Hervudom, ostaću izvesno vreme u postelji, a ti ćeš me negovati dok ne povratim zdravlje. I onda, svega mi na svetu, i ja ću se nasladiti malo tobom. Onoliko koliko budem hteo. A sada ustaj!

Merl je lagno ustala. Uzmičući pred njim, povukla se do kola i Leni Sovart joj je vešto i brzo vezao ruke za rešetku pored vozaorskog sedišta. Zatim je pro-

verio šta ima u kolima i sa zadovoljstvom konstatovao da u prtljažniku ima svega što mu je potrebno. Hervud se opremio za dugotrajno putovanje i s hranom, koju je poneo, mogao je da pređe pola Divljeg zapada. Kada je to konstatovao, Leni Sovart je seo pored kola i počeo motriti na put kojim je došao.

– Kada je otišao, gospodo? – upitao je.

– Ne znam. Rekla sam vam da sam spavala.

– Uostalom, nije ni važno! Odmaraću se i dočekaću ga. Čim bude došao ubiću ga, a posle toga ćemo se ti i ja mnogo bolje upoznati. Sada zaveži usta i da nisi pisnula jer ćeš inače prva dobiti metak!

Merl se umorno skljkala na stranicu kola i ponovo gorko zajecala. Nikada se u životu nije jasnije osećala i nikada nije bila toliko očajna. Mrzela je Džeja Hervuda ne samo zato što je bio ubica nego još više zbog toga što se pokazao kao budala. Ali ipak nije gubila poslednju iskricu nade. Morao je postojati neki izlaz iz ove očajne situacije.

Imala je na domaku ruke Hervudov novac! Trebalo je samo nadmudriti ovog malog kauboja koji je bio preplavljen mržnjom. A onda će opet biti slobodna! Slobodna i bogata!

To saznanje ju je umirilo i ona počela grozničavo da razmišlja.

*

Džej Hervud ih je čuo kako se približavaju tvrdim kamenitim putem na kojem je odzvanjao svaki udar konjskih

kopita. Nije znao koliko jahača ima i zato je skrenuo u šumarak na padini pored puta i stao da čeka. Konačno su se, još dosta daleko, obasjana blistavom mesečinom, pojavila dva konjanika.

Hervud glasno opsova i ponovo potera svog konja u trk. Morao je pre njih stići do mesta gde je ostavio Merl. Onda će poći dalje, ali ne u pravcu Templ Krika, kao što je planirao, već nazad prema Gabrijelu i dalje na jug. Tamo, na jugu, lako će naći pogodan grad u kojem će se nastaniti. Sa Merl pored sebe uživaće svačije poštovanje i divljenje i imaće novac koji će trošiti i kojim će stvoriti još mnogo drugog novca.

Hervud je u trku stigao do okuke puta gde su stene bile gusto nagomilane. Još uvek je bio daleko ispred dvojice konjanika. Skrenuo je svog konja, utro za sobom trag na mestu na kome je skrenuo, a zatim poveo konja prema šumarku gde je ostavio kola.

Prišavši blizu, video je Merl kako stoji pored njih. Biće besna kao divlja mačka i poskidaće mu sve zvezde s nebesa, pomislio je, ali ga to nije nimalo brinulo.

Ovde, u zaklonu, mogao se suočiti sa svakim. A možda su ta dvojica konjanika bili samo obični kauboји, koji su putovali noću iz dosade.

– Produži samo napred, Hervude – začuo se odjednom muški glas. – Ti si baš čovek koga želim da vidim!

Džej Hervud je zastao kao ukopan. Ispustio je vođice svog konja i zagledao se u pomrčinu.

– Sovart? – upitao je napeto.

– Pogodio si od prve, Hervude. Tvoja mala, slatka ženica brzo je popustila i

sve mi je ispričala. I to da si ti ubio Džoa.

– Ona je lažljivica! Zašto bih ja to učinio?

– Zato što ti je rekla da ju je Džoe silovao, što je donekle tačno, ali ne sasvim, jer se nije desilo onako kako ona kaže. Ona je to tražila, Hervude, ali to za tebe više nije važno. Ti si ubio Džoa, Hervude, a mene si prepustio Holideju da me dokrajči. Ali Holidej nije hteo da ima veze sa mnom i pošto si to video, ti si u gradu pokušao da ubiješ i mene.

– Ne, Leni, nije tako. Hajde da se objasnimo. Videćeš da si sve pogrešno shvatio. Dođavola, da sam stvarno želeo da te ubijem, mogao sam to učiniti jer sam imao za to tuce prilika. Seti se toga!

– Već sam o tome razmišljao, Hervude, i došao sam do jednog zaključka: nisi to učinio jer si me prepustio Holideju, kao što sam upravo rekao. A sada priđi ovamo s rukama podignutim uvis! Nameravam da ovoj maloj ženici pružim priliku da vidi kakvog čoveka je pretpostavila Džou i meni.

Vukući nevoljno noge, Džej Hervud je polako pošao napred. Merl je bila zaprepašćena promenom na njemu. Bio je bled kao krpa i drhtao je celim telom. Izgledao je kao da će svakog trenutka pasti u nesvest.

Tada je Leni Sovart zategao obarač svog revolvera i prišao Hervudu. Prislonio je cev revolvera Hervudu na čelo i odgajivač stoke je bolno zastenjavao. Leni Sovart je povukao obarač. Kolt u njegovoj ruci je grmnuo i poskočio.

Rančer je bio odbačen unazad kao udaren maljem. Merl je vrisnula i počeo

la da se koprca, trzajući veze na rukama. Konopac joj se duboko urezao u kožu, ali ona nije osećala bol.

Začuvši hitac, ispaljen u blizini, Dok Holidej i Rod Plimpton skrenuše s puta i u punom trku izbiše na proplanak.

Leni Sovart, koji je tog trenutka odvezivao Merl od kola i zbog njenog koprcaanja nije na vreme čuo topot kopita, okrenuo se i uperio revolver u došljake.

Pred njim se prvo pojavio Plimpton. Uplašen, Leni Sovart je opalio hitac na njega. Pri slaboj svetlosti mesečine šerif Plimpton nije znao ko puca u njega, a čak i da je znao, to verovatno ne bi imalo uticaja, jer mu je kuršum prosvirao pored glave i oprhio ga po licu. U magnovenju je ispalio tri hica u Lenija Sovarta.

Treći hitac pogodio je ovoga u čelo.

*

Zabarikadiran iza svog pisaćeg stola, Rod Plimpton je namrgođeno gledao zapadnjaka. Bilo je rano ujutru i leševi Džeja Hervuda i Lenija Sovarta su u građ prebačeni na Hervudovim iznajmljenim kolima. Merl Batler smeštena je opet u svoju sobu u pansionu, iz koje je otišla samo nekoliko časova ranije.

Probuđeni galamom, prouzrokovanom Merlinim povratkom u njenu sobu, Hep Viler i Dejv Krejn pošli su sa Rodom Plimptonom i Dokom Holidejem do zatvorske zgrade. Sada su i oni stajali u šerifskoj kancelariji, naslonjeni na zid i slušali zapadnjakovo izlaganje o događajima tih proteklih dana.

– To znači da su sve započeli Džoe i Leni Sovart u Sonori – zaključio je Krejn.

– Tako izgleda – potvrdio je Dok.

– A vi ste završili u Gabrijelu – primeti Hep Viler opušteno.

Zapadnjak odrečno odmahnu glavom:

– Nisam. Šerif je završio. Ja nisam imao ništa protiv Lenija Sovarta.

Još uvek dosta napet, zapadnjak je ustao. Uvek ga je nervirala apsurdnost i glupost nepotrebnog ubijanja. A to se prečesto događalo ovde, na Divljem zapadu, gde su žene, pogotovo lepe žene, bile retkost, kojih su muškarci žarko želeli da se dočepaju. Džoe Sovart nije bio u stanju da kontroliše svoj temperament i zbog toga je izgubio glavu. Na žalost, iz istog razloga glavu je izgubio i njegov brat, Leni Sovart.

– Ja odlazim da malo odspavam – javi se Holidej. – Videćemo se kasnije. Za ručkom ili uveče.

– Ja neću biti u salunu pre deset naveče, to je sigurno – izjavi šerif. Kada je zapadnjak pošao ka izlazu, on je dodao:

– Mister Holideje, mislim da vama treba najviše da zahvalimo što je ovaj slučaj uspešno okončan. Vi ste isterali Hervuda na čistinu i vi ste Lenija Sovarta uputili na pravi trag. Kada ste mu onda na ulici spasli život, vi ste otvorili branu pred bujicom i ukazali mu kako valja da razmišlja ako želi da otkrije pravog ubicu svoga brata.

Zapadnjak nije ništa odgovorio. Lagano hodajući vratio se do svog prenoćišta, praćen Hepom Vilerom i Dejvom Krejnom, a onda otišao u svoju sobu.

Kada je zatvorio vrata za sobom osetio je nečije prisustvo i pre nego što je mogao da potegne revolver iz tame se pojavila Merl Batler, koja ga je čekala.

Prišla mu je, pripila se uz njega i obavila mu ruke oko vrata.

– Oh, mister Holideje, tako mi je drago što ste se vratili – šapnula je. – Ne bih mogla podneti da posle svih ovih događaja noćas budem sama.

Zapadnjak se okrenuo i skinuo njene ruke sa svoga vrata. – Ne možete ostaniti ovde – odgovorio je.

– Ali zašto? Vi ste učinili da sve bude ovako. Posle onoga što je Džej uradio ja nikada ne bi mogla da ostanem s njim! A osim toga, bila sam toliko preplašena da sam bila potpuno van sebe dok vas nisam videla. Mogla sam upozoriti Sovarta, ali nisam, jer sam želela da me vi spasete. Sve vreme sam razmišljala o tome. Ja sam od početka osećala kako ste vi čovek za mene. Džej Hervud je bio vrlo ljubomoran, a ja mu nisam davala nikakvog povoda za to... – govorila je Merl brzo i zadihano sve što joj je padalo na pamet.

Zapadnjak je otvorio vrata, ali mu se Merl ponovo obisnula:

– Holideje, nemojte me terati, molim vas! Učiniću sve što mi kažete!

– Zasad vam kažem samo da idete u postelju – odgovori on. – Kasnije ćemo možda porazgovarati o tome, ali me sada poslušajte. Dosta toga treba još razjasniti.

Merl jezikom ovlaži pune, rumene usne:

– Dobro, Dok, razgovaraćemo kasnije ... ujutru.

Holidej sačeka da se šum koraka udalji kroz hodnik, a onda upali stonu svetiljku. Prišao je umivaoniku, umio se i obrijao, a onda spakovao svoje stvari u putnu torbu. Sa čiviluka je skinuo svoj ogrtač, prebacio ga preko ruke i izašao iz sobe.

Po njegovoj proceni Rod Plimpton će biti u stanju da slučaj Sovart dovrši sam. Dejv Krejn će poći svojim putem. Što se tiče Merl Batler, ona će naći nekog drugog muškarca u nekom drugom gradu, a za početak će imati i Hervudov novac. Da je ušao u neku prolaznu avanturu s njom, znao je da bi na kraju iz toga izašao samo s ukusom gorčine u ustima. Njena lepota nije bila dovoljna da pokrije njenu ravnodušnost prema ljudima i sebičnu lukavost.

Izašao je na ulicu i uputio se ka stanici dilažanse. Još iz daleka ugledao je već upregnutu zapregu i Hepa Vilera, koji se vrteo oko kola. Ugledavši zapadnjaka spremnog za put kako hita ka dilažansi, starac se iznenadio.

– Mister Holideje – viknuo je. – Zar niste rekli da idete na spavanje?

– Jesam, ali imam pravo i da se predomislim. Bolje mi recite kada polazite.

– Polazim odmah! U zakašnjenju sam za skoro cela dva dana, ali se nadam da ću dobrom vožnjom, uz malo sreće, nadoknaditi bar jedan.

Zapadnjak ubaci putnu torbu u prtljag i dilažanse i pope se u nju. Sem nje ga u kolima su bila još tri putnika. On zauze mesto pored prozora. Izvadiвши cigaru iz tabakere, stavio ju je u usta i ležerno pogledao kroz prozor. Nije verovao da će skoro opet prolaziti kroz Gabrijel.

Diližansa je krenula i odmah iza ugla zavila u glavnu ulicu. Malo kasnije prolazila je pored šerifske kancelarije. Ne-ki unutrašnji podsticaj naterao je Doka da okrene glavu i pogleda udesno. Pred zgradom je stajao šerif Plimpton s opas-jećem za revolver prebaćenim preko ra-mena. Videvši ga u diližansi, Plimpton razvuče lice u osmeh.

– Nadam se da ćete naći ono što tra-žite, mister Holideje – rekao je. – Jed-nom ste me upitali zašto nosim šerif-sku značku. Sada ću vam odgovoriti: nosim je zato što sam u njoj našao ono što sam želeo.

Holidej mu klimnu kroz prozor gla-vom u znak da je shvatio njegovu poru-ku. Klopavajući točkovima i dužući pra-šinu, diližansa je krenula dalje.

Dok se naslonio glavom na naslon ta-paciranog sedišta i utonuo u lagodan dremež. Do svesti mu je doprlo zveck-a-nje zaprežne opreme, kloparanje točko-va i jednolično Vilerovo gundanje. Ne-što kasnije, na prvom raskršću, skre-nuli su prema jugu i prošli putem koji je vodio blizu mesta gde se nalazio grob one neobične starice.

Zapadnjak je otvorio oči i gledajući poprište minulih događaja, počeo raz-mišljati o toj starici. Pitao se kakav je bio njen život... Koliko ljudi ju je vole-lo, a koliko mrzelo?

Na istoku je crveno sunce izronilo iz-nad visokog brda, a onda zašlo za ta-man oblak koji je nagoveštavao novu oluju. Ovaj put mu nepogoda neće do-neti ništa neobično, pomisli Holidej.

Onda sklopi oči i ponovo utonu u san.

KRAJ

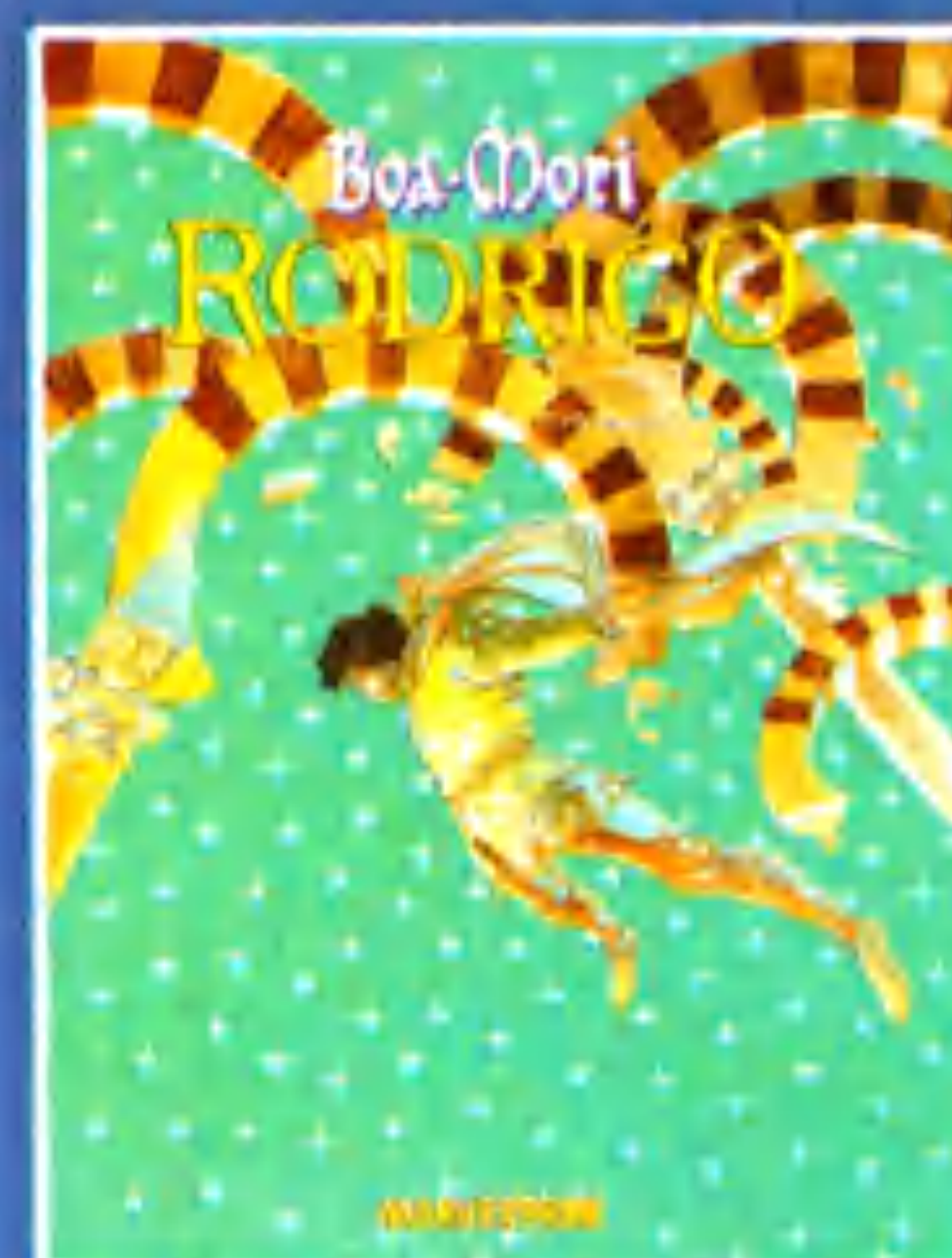
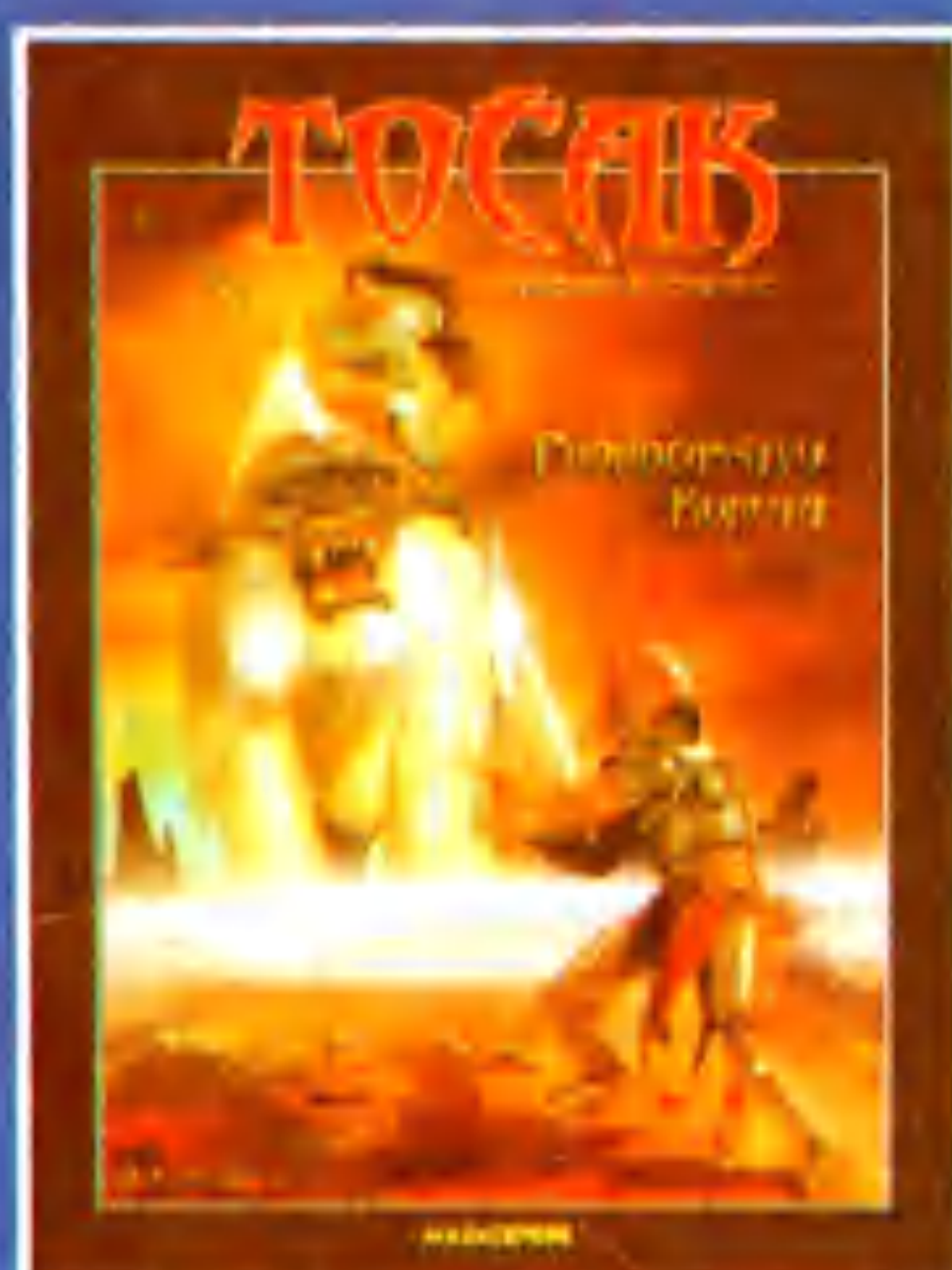
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00340

